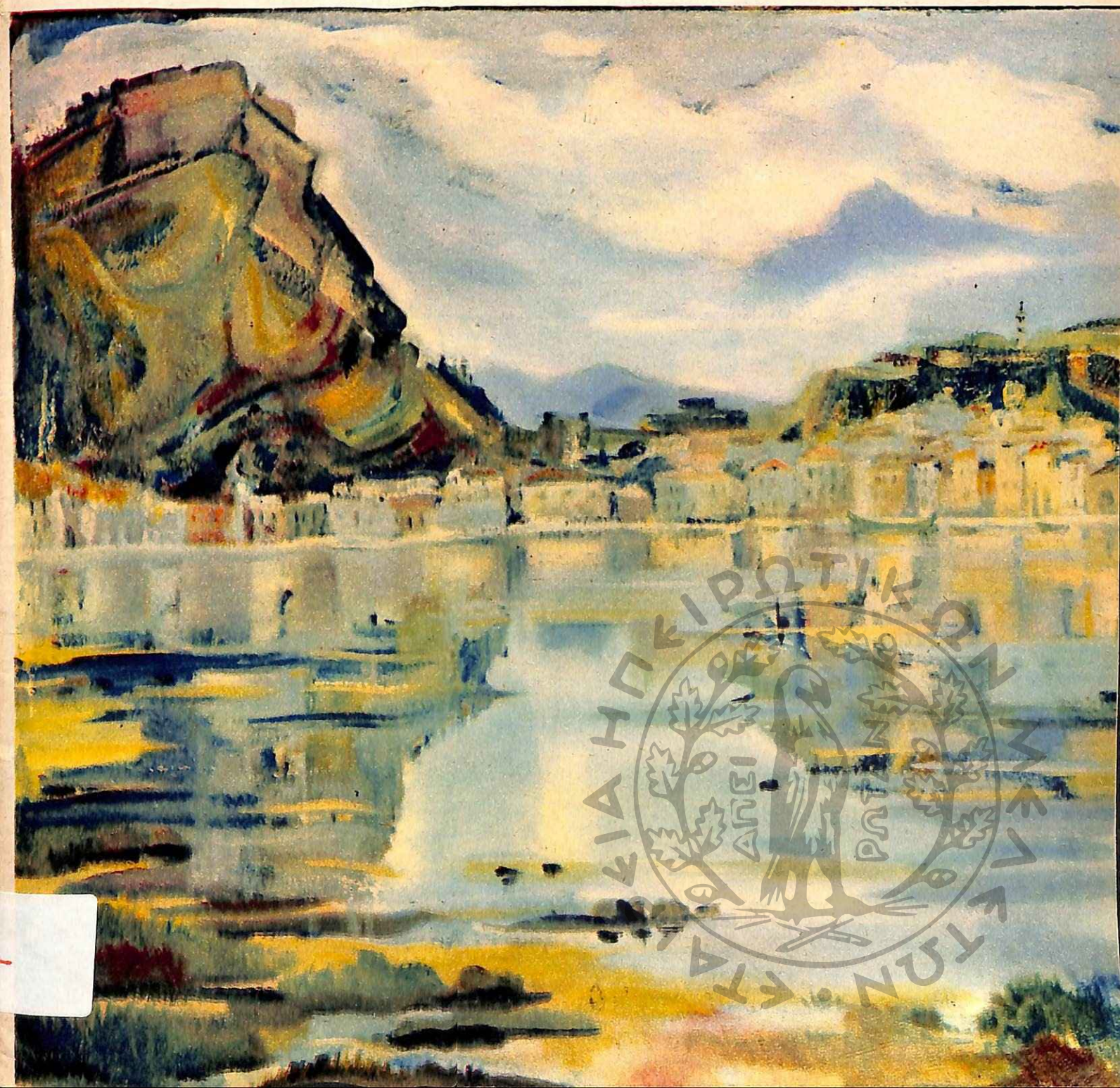

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1968

ΠΡΩΙΝΟ

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

Γ. Β. ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ

Allegretto.

2. Ξυπνήστε κι ήλιος ἄρχοντας
στην ὁμορφιά τὴν τόση,
προβάλλει νὰ μᾶς δώσῃ
χρυσόλαμπρο φιλί. } ΔΙΣ

3. Ἐλάτε ἐδῶ στὸ ξέφωτο.
βαθιά κι ὠλόγυρά μας
σὰν τὰ πουλιὰ ἡ χαρά μας
φερὰ γοργοκινὰ. } ΔΙΣ

4. Κί' ἄς πᾶμε ν' ἀνασάνωμε
καθάριο ἀγνὸ, ἐκεῖ κάτω,
τ' ἀγέρι τὸ δροσάτο,
πού φτάνει ἀπ' τὰ βουνά. } ΔΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924—1941 • Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 23ον • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1968 • ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 5

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Υπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν. 1092, ἄρθρον 6 : Διεύθυνσις Περιodicῶν : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ἰστρία 22. • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 1,50) — Ἑτησίᾳ συνδρομὴ Ἑσῶτ. Δρχ. 12. Ἑξῶτ. 10 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ : Παρακαλοῦμεν θερμῶς : α) τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλωνται ἀποσώπῳ Ε. Ε. Σ. Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθῆνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Σελίς	Page
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Οἱ πρόσφυγες καὶ ὁ Ἐρ. Σταυρὸς	2
Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ : Τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν ἰδεῶδες καὶ οἱ	
Τρεῖς Ἱεράρχαι	3
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ : Τὰ ὄνειρα τῆς Ἀντιγόνης	4
Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Ὁ ἀκαρδὸς μαθητὴς	6
ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ : Μακαρισμοὶ τῶν Χριστιανῶν	7
Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ : Ποίημα	8
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : Ποίημα	9
Ι. ΧΑΤΖΗΔΗΜΟΥ : Ἡ ὑγεία	9
Π. ΦΛΩΡΟΥ : Αὐτοθυσία Ἑρυθροσταυρίτισσας	10
Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΥ : Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν Ἰωαννίνων	12
(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)	
Χ. ΑΝΤΕΡΣΕΝ : Ταπεινοὶ καὶ καταφρονεμένοι (Μετάφρ.	
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ)	13
Ν. ΚΟΝΟΜΟΥ : Καλλιτεχνικοὶ Θησαυροὶ	11
Ν. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ : Ἡ λιβελλούλα	15
ΔΡΑΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν. : Εἰκόνες	16
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.	18
Ν. ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗ : Ποίημα	23
ΠΑΠΟΥ — ΓΙΑΓΙΑΣ : Ἑμμετρὲς συμβουλές	23
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ	24
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ	26
Ε. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ : Ὁ προορισμὸς τῆς οἰκογενείας	27
ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ	28
ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ : Εἰκόνες	30
Ε. ΜΑΛΟ : Μὲ οἰκογένειαν	32
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ — ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ	
Α.Β. : Στίχοι — Μουσικὴ στὰ ἐσώφυλλα	
S. SPILIOPOULOS : The Refugees and the Red Cross	2
E. P. FOTIADIS : The Greek-Christian ideal and the	
Three Hierarchs	3
A. KARANTONIS : The dream of Antigone	4
S. PANAGIOTOPOULOS : The Merciless Student	6
ST. SIMEON : The Beatitudes of the Christians	7
G. STAVROPOULOS : Poem	8
TH. KONSTANTINOU : Poem	9
J. HATZIDIMOS : Health	9
P. FLOROS : The Self-sacrifice of a Red Cross Worker	10
P. KALONAROS : The Liberation of Janina	12
H. ANDERSEN : Poor People	13
N. KONOMOS : Thesaurus of Art	14
N. G. DIMITROKALLIS : The Dragon-fly	15
H.J.R.C. GROUPS ACTIVITIES : Pictures	16
H.R.C. and H.J.R.C. MOVEMENT-ACTIVITIES	18
N. TOUTOUNTZAKI : Poem	23
GRANDFATHER — GRANDMOTHER : Advice in	
Verse	23
READERS' CONTRIBUTION	24
PUZZLES	26
X. HATZISARANTOS : The Purpose of the family	27
RED CROSS NEWS	28
GLIMPSES ALL OVER THE WORLD : Pictures	30
HECT. MALO : With Family	32
S. SPERANTZAS — G. KAZASSOGLU —	
A.B. : Music - Verse in the Innercover	

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ εἶναι ἀντίγραφο καλλιτεχνή-
ματος ποὺ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ πανόραμα τοῦ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ
ἡ ἐλεκετὴ ζωγράφος καὶ συγγραφεὶς ΝΤΙΑΝΑ ΑΝΤΩ-
ΝΑΚΑΤΟΥ, τῆς ὁποίας ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν «Αἰθουσαν
Ἄστον» καὶ τὸ προσφάτως ἐκδοθὲν λειώμα «Ἄργον-
λίδα», ἀπέσπασαν τίς πρὸ ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Τὸ κα-

κομα αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ χρωματιστὰ καὶ μαν-
ράσπρα ἀντίγραφα τῶν πανόρων τῆς, ποὺ εἶναι πρωτό-
τυποι καὶ πλούσιοι εἰς ζωγραφικὸν χυμὸν, περιέχει καὶ
ἓνα πικρὸ καὶ μετὰ ἔκστασις γραμμένον κατατοπιστικὸν κείμενον
ἐν τῷ ᾧ μετὰ τὰ σημαντικώτερα μνημεῖα, ἐσωτερικὰ ἀρχοντι-
κῶν, γράφει μέρη καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἀργολίδος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΘΡΕΑ
16-8-85
1168-85
36199
ΑΡΙΘ.

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΟΙ ΠΟΡΤΟΓΑΛΟΙ θαλασσοπόροι του 15ου αιώ-
νος είχαν επισκεφθή τα παράλια της Αφρικής
και είχαν φέρει στην Ευρώπη εκπληκτικές, αν και
συχνά φανταστικές, περιγραφές για τα θαυμάσια της
χώρας. Το εσωτερικό όμως της Μαύρης Ηπείρου,
εκτός από τη Μεσογειακή ζώνη της, ήταν ανεξε-
ρεύνητο έως τις αρχές του 19ου αιώνα. Ο Σκώτος
ιεραπόστολος Δαβίδ Λίβινγκστον που έκαμε την πρώ-
τη συστηματική εξερεύνηση της Αφρικής (1841-
1873) και ο Άγγλοαμερικανός δημοσιογράφος Έρρι-
κος Στάνλεϋ που, αναζητώντας τον αγνοούμενο Λί-
βινγκστον και άργότερα τον Έμιν πασά, ανέπτυξε

Απεσταλμένοι του Ε.Σ. και του Εκτελεστικού Συμβουλίου των Η.Ε.
παρακολουθούν την κατασκευή μιας προσφυγικής καλύψας.

και αυτός σημαντική εξερευνητική δρασί (1871-
1888), θα έμεναν κατάπληκτοι αν ήταν δυνατόν να
γυρίσουν από τον άλλο κόσμο σ' αυτό το τμήμα της
υψηλής, που κατανέμεται σήμερα σε 40 ανεξάρτητα
κράτη, όλα σχεδόν μέλη του Οργανισμού Ηνωμένων
Εθνών και του Συνδέσμου των Ερυθρών Σταυρών.

Όπως είναι φυσικό, τα νεοσύστατα αυτά κράτη
έχουν τα προβλήματά τους, που σε πολλές περιπτώ-
σεις δημιουργούν μεταξύ τους ή και μεταξύ των
φυλών που τα απαρτίζουν προστριβές, που εξελίσσον-
ται κάποτε και σε συγκρούσεις. Παράδειγμα ο εμφύ-
λιος πόλεμος που συνεκλόνησε το Κογκό στα 1960.
Ο Σύνδεσμος των Ερυθρών Σταυρών βοήθησε τότε
σε μεγάλο βαθμό τον πληθυσμό που είχε κακοπάσει
από τα πολεμικά γεγονότα και ο Έλληνικός Ερυθρός
Σταυρός έλαβε ενεργό μέρος στο έργο της βοήθειας
μέ την αποστολή κλιμακίου από τρεις ιατρούς και
πέντε Έθελοντές Αδελφάς, που πρόσφεραν πολύτιμες
υπηρεσίες επί ολόκληρο τρίμηνο. Αργότερα, στα
1962, ο Ε.Ε.Σ. συνέβαλε και πάλι στο έργο βοήθειας
του Συνδέσμου Ε.Σ. προς το Κογκό, με την αποστολή
εκεί ανωτέρου υπαλλήλου του που έμεινε στην Κα-
τάγκα 61)2 μήνες και ανέπτυξε σημαντική δρασί.

Φυλετικές ταραχές που είχαν ξεσπάσει, στα 1965,
στο νότιο τμήμα του Σουδάν προκάλεσαν ένα προσ-

φυγικό κύμα που ξεχύθηκε στη γειτονική Κεντροα-
φρικανική Δημοκρατία και δημιούργησε δξύτατο πρό-
βλημα σ' αυτή τη χώρα. Χιλιάδες πρόσφυγες, που
ανήκαν στη φυλή Ζάντι, εγκατέλειψαν κνηνημένοι
τη γενέτειρά τους, πέρασαν τα σύνορα και συγκεν-
τρώθηκαν στα περίχωρα του Μπαμπούτι. Η Κυβέρ-
νησι της Κεντροαφρικανικής Δημοκρατίας, ανίστανη
να στεγάσει και να διαβρέσει το πλήθος των απροσκή-
των μετοίκων, εξήτησε τη συνδρομή της Ανωτάτης
Επιτροπής Προσφύγων του Ο.Η.Ε. Η Επιτροπή
επρόθυμοποιήθη να βοηθήσει, εξήτησε όμως κι αυτή
τη συνεργασία του Συνδέσμου των Ερυθρών Σταυ-
ρών για να αντιμετωπίσει τις επείγουσες ανάγκες
των προσφύγων, ιδιαίτερα την υγειονομική περιθαλψία
και τη διατροφή τους. Ο Σύνδεσμος Ε.Σ. συνεκρό-
τησε άμέσως υγειονομικά συνεργεία, που άρχισαν να
παρέχουν τις υπηρεσίες τους στους πρόσφυγες που
υπέφεραν από τις πολυήμερες πεζοπορίες και την
ανεπαρκή διατροφή.

Οι άμεσες ανάγκες αντιμετωπίστηκαν αποτελε-
σματικά, αλλά γρήγορα έγινε αντιληπτό ότι επιστροφή
των προσφύγων στον τόπο της καταγωγής τους δεν
ήταν δυνατή και ότι μόνον η μόνιμη εγκατάστασής
τους θα έδινε όριστική λύση στο πρόβλημα. Η Κεν-
τροαφρικανική Δημοκρατία παρέχώρησε τότε μία έκ-
ταση από 30 χιλιάδες εκτάρια (300 χιλ. στρέμματα)
στην περιοχή Μ' Μπόκι, 220 χιλιόμετρα δυτικά του
Μπαμπούτι. Οι απεσταλμένοι του Συνδέσμου Ε.Σ.
ώργανωσαν τη μεταφορά των προσφύγων, που ο αριθ-
μός τους είχε ανέβει στις 10 χιλιάδες, και έλαβαν
όλα τα μέτρα για την καλή τους συντήρηση στη
διάρκεια της πολυήμερης πορείας, ανάμεσα στη ζούγ-
κλα του Ισημερινού και σε περίοδο βροχών. Έξ
κέντρα διανομής και πέντε ιατρεία είχαν εγκατασταθή
στα σημεία που τερματιζόταν ή καθημερινή πορεία.
Και η μετοικεσία όλων αυτού του πλήθους έγινε πεζο-
πορική, χωρίς να σημειωθεί ούτε ένα ατύχημα, ούτε
ένα περιστατικό βαρειάς αρρώστιας. Μόνο τους ήλι-
κιωμένους, τους ανάπηρους, τις γυναίκες σε κατά-
στασι εγκυμοσύνης και τις μητέρες με μωρά μετέφε-
ραν με φορητά αυτοκίνητα. Και μερικούς αρρώστους,
που ήταν νοσηλευόμενοι στο Νοσοκομείο του Μπαμ-
πούτι, τους διεκόμισαν με κρατικό στρατιωτικό αερο-
πλάνο σ' ένα πρόχειρο νοσοκομείο, που εγκατέστησε
ο Ερυθρός Σταυρός σ' ένα άδειο υπόστεγο εγκατα-
λελειμμένου αεροδρομίου.

Άμέσως μετά τη μεταστάθμευση των προσφύγων,
έγινε η κατανομή της εκτάσεως στους εννέα φυλά-
χους που είναι επί κεφαλής των συμπατριωτών τους
και καθένας απ' αυτούς ανέλαβε να χωρίσει και να
μοιράσει τους γεωργικούς κλήρους.

Χωρίς να χάσουν καθόλου καιρό, οι Ζάντι άρχι-
σαν να στήνουν τις καλύβες τους, να ξεχερώνουν και
να καλλιεργούν τα εδάφη που τους δόθηκαν. Και
τώρα, μόλις επτά μήνες μετά τη μετοικεσία, στα
έξρημα χερσοτόπια του Μ' Μπόκι, στον πέμπτο
(Συνέχεια στη σελίδα 23)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Ο ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ μήν, ο Ίανουάριος, είναι ο
κατ' εξοχήν μήν του Λόγου και της Σοφίας.
Αφετηρία του μηνός — και του έτους — είναι ο Μέγας
Βασίλειος. Τιμάται εν τῷ μεταξύ ο Ίωάννης ο Χρυ-
σόστομος και ο Γρηγόριος ο Θεολόγος. Και κατά την
προτελευταίαν ημέρα του ενδόξου τούτου μηνός τιμώ-
νται μαζί και οι Τρεις Ιεράρχαι. Και ως
μη λησμονηθῇ, ότι ἡ 30 Ίανουαρίου, ἡ εορτή των
Τριῶν Ιεραρχῶν, ἦτο εἰς τὸν Ἀλότρωτον Ἑλληνι-
σμόν και ἐθνικὴ εορτή, διότι δι' εὐνοήτους λό-
γους δὲν ἦτο δυνατόν ἡ 25 Μαρτίου, ἡ ἡμέρα τῆς
Ἑθνεγερσίας, νὰ εορτασθῇ ἐπισήμως εἰς τὰ
σχολεῖα και εἰς τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις. Τὸ Εἰκοσιένα
εωρτάζετο κρυφά! Καὶ ἤλπιζαν οἱ δούλοι!

Διατί όμως ἡ εορτή των Τριῶν Ιεραρχῶν εἶναι
ἡ πανήγυρις τῆς σοφίας, — τῆς σοφίας ὅπως ἐννοεῖ
αὐτὴν τὸ ἑλληνοχριστιανικὸν ιδεῶδες, τὸ ὁποῖον, σύμ-
φωνα πρὸς τὸ 16ον ἀρθρον τοῦ Συντάγματος μας,
ὀρίζει τὴν πορείαν τῆς ἐθνικῆς παιδείας;

Ἡ σοφία κατὰ τοὺς Σωκρατικούς περιέχει τὴν
ἀρετὴν και ἡ ἀρετὴ τὴν σοφίαν. Καὶ ἡ σοφία και ἡ
ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀρμονία των ἐσωτερικῶν δυνάμεων τοῦ
ἀνθρώπου. Τὸν σοφὸν οἱ Πλάτων ὀνομάζει μουσικόν,
δηλαδὴ ἐναρμόνιον. Εἰς τοὺς «Νόμους» οἱ ἰδρυτῆς
τῆς Ἀκαδημείας «τὴν μερίστην σοφίαν» ἐξαγγέλλει
ὡς «τὴν καλλίστην και μερίστην των συμφωνιών». Εἰς
τὸν «Δάχτηα» ὀμιλεῖ οἱ Πλάτων περὶ τοῦ ἀνδρὸς
που συνδιαλέγεται περὶ ἀρετῆς, και τοῦ ὁποῖου οἱ
λόγοι ἀνταποκρίνονται πρὸς ἀνάλογον κατάστασιν τῆς
ψυχῆς, πρὸς χρῆστον χαρακτηῖρα. Καὶ χαρακτηρίζει
τοῦτον οἱ Πλάτων μουσικόν τονίζοντα «καλλίστην
ἀρμονίαν». Καὶ ἡ ἀρμονία αὐτὴ — λέγει οἱ Πλά-
των — εἶναι ἡ ἑλληνικὴ ἀρμονία.

Τὴν ἑλληνικὴν αὐτὴν ἀρμονίαν τῆς σοφίας και
τῆς ἀρετῆς εὐρίσκομεν εἰς τὰς ψυχὰς των Τριῶν Ιε-
ραρχῶν ἡ μᾶλλον εἰς τὴν ἐνιαίαν ψυχὴν των. Διότι
ἦσαν μία ψυχὴ εἰς τρία σώματα οἱ μεγάλοι αὐτοὶ
μουσταγωγοὶ τοῦ ἐνδόξου τετάρτου χριστιανικοῦ αἰῶ-
νος. Ἡ ἀρμονικὴ ἐνότης δὲν ὑπῆρχε μόνον εἰς τὸν
καθένα χωριστά, ἀλλὰ και εἰς τὰς τάσεις και τοὺς
πόθους και τὰς ἀντιλήψεις και των τριῶν μαζί. Μου-
σικοὶ κατὰ τὴν πλατωνικὴν ἔνοιαν οἱ Βασίλειος οἱ
Μέγας, οἱ Γρηγόριος οἱ Θεολόγος, οἱ Ίωάννης οἱ Χρυ-
σορρήμιον ἐβάπτισαν και ἐτόνωσαν τὴν ἐσωτερικὴν
των ὑπαρξιν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς ἑλληνικῆς σοφίας
και εἰς τὸν πενταπόταμον των Εἰσαγγελικῶν ἰδανικῶν.
Ἐκπληκτικὴ εὐφυΐα, βαθύτης, μόρφωσις ἀρτία φιλο-
λογικῆ, θεολογικῆ, ἐπιστημονικῆ, ὕψους ῥητορείας,
χρησιότης, γνησία εὐσέβεια, ὁλόφυκος ἀφοσίωσις εἰς
τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν, ἀγάπη ἀληθινὰ Πανλιανὴ
πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀνταπαρησία ἐνώπιον τοῦ πά-
σχοντος, ἰδὸν οἱ ἀρμονικοὶ φθόγγοι που συνθέτουν
τὴν κατὰ Πλάτωνα «καλλίστην και μερίστην των
συμφωνιών», τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν, πλέον, συμ-
φωνίαν. Ἐθεσαν οἱ Τρεῖς Ιεράρχαι κέντρον τοῦ ιδεώ-
δους των, τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ ιδεώδους, τὴν ἀγά-
πην, που ἐθεμελιώθη κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα πρὸ Χρι-

στοῦ εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας ὅμως
τὸ πλάτος και τὸ βάθος πρῶτος οἱ Θεάνθρωποι ὀλο-
κλήρωσε. Καὶ ἐπλαιώσαν τὸ κέντρον αὐτὸ οἱ Τρεῖς
Ιεράρχαι με ὅλον τὸν στολισμὸν και ὅλην τὴν περι-
βολὴν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, τῆς ὁποίας ἐκεῖνοι
ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι μέγιστοι πυρσοί. Καί, συγ-
χρόνως, ἀνοίγουν τὴν αὐλαίαν νέον κόσμον.

Ἄν ἡ λογίτης των Τριῶν Ιεραρχῶν και ἡ ἀπο-
λογητικὴ των δυνάμεις ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ και ἡ
εὐσέβεια και οἱ ἀγῶνές των δὲν γνωρίζουν ὅριον, — ὅ-
ριον ἐπίσης δὲν γνωρίζει οἱ ἀγῶν των ὑπὲρ των πασχόν-
των, ἡ τεραστία πράγματι φιλανθρωπικῆ των δρασίς
και ἡ θεωρητικὴ και πρακτικὴ των σπουδὴ πρὸς
λείανσιν τοῦ κοινωτικοῦ προβλήματος. Προκειμένου
λόγον χάριν περὶ τῆς ιδιοκτησίας, διατηροῦνται ἀπὸ
συμφώνων και οἱ τρεῖς, ὅτι ὁσάκις αὐτὴ δὲν προέρ-
χεται ἀπὸ ἀρπαγὴν ἢ ἀμαρτίαν, ὅταν δηλαδὴ ἡ προέ-
λευσίς της εἶναι καθαρὰ, τότε και μόνον εἶναι ὀρη-
σκευτικῶς και ἠθικῶς δεκτὴ. Καὶ πρέπει νὰ θεωροῦ-
μεν τὴν ιδιοκτησίαν δῶρον ἀπλῶς τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς
ὁποίας ἡμεῖς ἔχομεν μόνον δικαίωμα χρήσεως, εἰμεθα
ἀπλοὶ διαχειρισταὶ και τίποτε ἄλλο, διότι «πᾶσα δό-
σις ἀγαθὴ και πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθεν ἐστι
καταβαίνον ἐκ τοῦ Πατρὸς των Φώτων». Κακὸν
λοιπὸν κατὰ τοὺς Τρεῖς Ιεράρχας δὲν εἶναι αὐτὴ
καθ' ἑαυτὴν ἡ ιδιοκτησία, ἀλλὰ ἡ κακὴ της προέ-
λευσις και ἡ κακὴ διαχείρισις. Διὰ τοῦτο και ἀνα-
γνωρίζουν οἱ Τρεῖς Ιεράρχαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ
δικαίωμα ἰδίας περιουσίας, ἡ ὁποία θὰ διατίθεται εἰς
τὴν περιθαλψὴν των πτωχῶν και των πασχόντων,
διὸ και ἐλέγγο «περιουσία των πτωχῶν».

Ἄλλ' ἂν καταφέρονται ἐναντίον των κακῶν
πλουσίων οἱ Τρεῖς Ιεράρχαι, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι
εἶναι συμπαράσταται οἰονδήποτε πτωχοῦ. «Δὲν εἶναι
πτωχός — λέγει οἱ Χρυσόστομος — ἐκεῖνος πλὴν δὲν
ἔχει τίποτε. Πτωχός εἶναι ὁποῖος ἐπιθυμεῖ πολλὰ.
Δὲν εἶναι πλούσιος ὁποῖος ἔχει πολλὰ, ἀλλ' ἐκεῖνος
που τίποτε δὲν ἔχει ἀνάγκην». Δομινῶνται ἐπίσης
ὀμιλοῦν οἱ Τρεῖς Ιεράρχαι και κατὰ παντός κέειδους
μὴ συμβιβασόμενον με τὸν ἠθικὸν νόμον: «Ὅταν
ἀπὸ κακῆς πράξεως κερδήσῃς, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι
ἔχεις ἀραβωνισθῇ τὴν δυστυχίαν», — λέγει οἱ Βα-
σίλειος.

Ὡς τὸ ἀριστον και κυρίως θεμιτὸν μέσον πρὸς
ἐξέυρεσιν των πρὸς τὸ ζῆν και ἀπόκτησιν περιουσίας
θεωροῦν οἱ Τρεῖς Ιεράρχαι τὴν ἐργασίαν. Καὶ ἀφί-
στην χρῆσιν των ἐπιγελῶν ἀγαθῶν συστήνουν τὴν
ἀγαθοεργίαν, τὴν σπάταλον, τὴν χωρίς φειδῶ ἀγα-
θοεργίαν. «Τὰ χρήματα εἶναι καλὰ, εἰν με αὐτὰ
καὶ τὴν πενίαν τοῦ πλησίον σου», — εἶπεν οἱ Χρυ-
σόστομος. Συνιστῶντες ὅμως τὴν ἀπεριόριστον ἀγα-
θοεργίαν και στηλιτεύοντες με τὰ μελανώτερα χρώ-
ματα τὴν πολυτέλειαν, δὲν ζητοῦν ἀπὸ των ἔχοντα νὰ
ἐγκαταλείψῃ των ἑαυτὸν του.

Δικαίως λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία και τὸ Ἔθνος ἐτί-
μησαν τοὺς Τρεῖς Ιεράρχας. Ὁ βίος των ὑπῆρξεν
(Συνέχεια στὴ σελίδα 9)

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ ξύπνησε πρωί - πρωί, πριν από τους γονείς της και τον αδελφό της, βγήκε σιγά από το δωμάτιο του ξενοδοχείου της μικρής παραθαλάσσιας πολιτείας όπου είχαν πάει να μείνουν δύο μέρες και κατέβηκε στην τραπεζαρία. «Ως ότου σηκωθούν οι άλλοι», είπε μέσα της η Αντιγόνη, «θα διαβάσω τα μαθήματα του σχολείου μου για να μη με βρή αύριο ή Κυρία ἀμελέτητη». Η τραπεζαρία ήταν σχεδόν άδεια. Μόνο ένας κύριος έπαιρνε το πρωινό του, ενώ διάβαζε ένα ξένο περιοδικό. Η Αντιγόνη βρήκε ένα τραπέζι κοντά σε μεγάλο παράθυρο που έβλεπε σε μια πλατεία και στο βενετσιάνικο λιμανάκι. «Απλώσε τα βιβλία της στο τραπέζι και άρχισε να τα ξεφυλλίζει, ρίχνοντας ματιές έξω. Έξακολούθησε να βρέχει από τη νύχτα, και να φυσάει. Ο δρόμος ήταν λασπωμένος, και στην έρημη πλατειούλα, απέναντι, τα δέντρα, κάθε τόσο δαρμένα από δυνατές πνοές άερα, σκύβαν όλα μαζί προς τη γη, σά να προσκυνούσαν από φόβο μια άόρατη δύναμη. Ως μέσα στην τραπεζαρία, που είχε ωραία θερμανσι, έρχοταν ή βοή των κυμάτων που χτυπούσαν με δύναμη στα τείχη του λιμανιού.

«Ο! αυτά, άρχισαν σιγά - σιγά ν' απασχολούν την Αντιγόνη, γιατί πρώτη φορά της τύχαινε να βρεθί έτσι μόνη σε μια μεγάλη τραπεζαρία ξενοδοχείου και νάναι έρημος ο δρόμος και να φυσάει και να χτυπάει ή βροχή στα τζάμια κ' ένας κύριος εκεί πιο κάτω να αλείβη τις φρυγανιές του με βούτυρο και μέλι και να τις τρώει με όρεξη, και πίσω από τον πάγκο να στέκεται μισοκοιμισμένο το γκαρσόνι περιμένοντας τους πελάτες. Έτσι, ξαφνικά, ή Αντιγόνη, άρχισε να νιώθει πώς μεγαλώνει, πώς από δέκα χρονών που ήταν, μπορεί να είχε γίνει και δεκαοχτώ. «Και, αφού είμαι δεκαοχτώ χρονών, — σκέφθηκε — πώς είναι δυνατόν πια να διαβάζω αυτά τα μαθήματα του σχολείου! Αυτά τα ξέρω! Τα είχα διαβάσει εδώ και τόσα χρόνια!» Έκλεισε τα βιβλία της, πήγε πιο κοντά στο παράθυρο, κόλλησε το μουτάκι της στο τζάμι, και, χωρίς να βλέπει τίποτε

το εξαιρετικό, νόμιζε πως συνέβαιναν καταπληκτικά πράγματα εκεί στο δρόμο. Τάχα, τί να είναι εκείνο το μεγάλο κλειστό σπίτι, το διώροφο, που επάνω από την πόρτα του μια μεγάλη επιγραφή λέει «ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ»; «Θα ρωτήσω τον πατέρα μου», είπε πάλι μέσα της ή Αντιγόνη.

Μια καμπάνα άρχισε να χτυπά μέσα στη βροχή. Κυριακή πρωί ήταν — και ή καμπάνα σήμαινε για τη λειτουργία. Αυτό το ήξερε ή Αντιγόνη. Και νά, σε λίγο, ένας - ένας, διαβάτες άρχισαν να φαίνονται στο δρόμο. Άραιοι βέβαια — μα όλοι περπατούσαν βιαστικά, σχεδόν τρέχοντας κάτω από τις όμπρες τους που τις ταρακουνούσε ο άέρας. Πρώτα πέρασε ξυστά από το παράθυρο ένας νέος κύριος, λεπτός και ροδαλός. Κρατούσε τα γάντια του στο δεξί του χέρι, κ' ήταν τυλιγμένος σ' ένα ωραίο αδιάβροχο. Περπατούσε πολύ γρήγορα, σά να πετούσε. Περνώνας από το παράθυρο, έριξε μια ματιά στην τραπεζαρία, κ' έγνεψε «καλημέρα» στη Αντιγόνη, μα ως που να του χαμογελάσει ή Αντιγόνη, ο κύριος χάθηκε πέρα. Έγστερα φάνηκαν δύο κυρίες, που είχαν στη μέση μια καλοντυμένη γριούλα και τη βοηθούσαν να περπατήσει. Τσαλαβουτούσαν στα νερά, έσερναν με κόπο τη γριούλα, κ' εκείνη ή καμμένη αγωνιζόταν να μην πέσει. Έγστερα, πέρασε μια όμάδα από μαυροφορεμένες γυναίκες. Η μία, στη μέση της ομάδας, φορούσε πέπλο, κ' είχε κατεβασμένο το κεφάλι. Και πάλι ή καμπάνα σήμαινε. Νά κ' ένας γέρος με παλιοπάπουτσα περνάει τρικλίζοντας από το άντικυνό πεζοδρόμιο. Κ' ύστερα ένας ποδηλάτης, κάνοντας έλιγμούς με το ποδήλατο, έσχιζε σά φάντασμα τη βροχή και χάθηκε. Με πόση περιέργεια τα παρακολουθούσε ό! αυτά ή Αντιγόνη! «Όλοι πάνε στην εκκλησία, συλλογίστηκε πάλι, πρωί - πρωί, Δε φοβήθηκαν τη βροχή και ξεκίνησαν για την εκκλησία. Κ' έμεις, στην Αθήνα, τις Κυριακές το πρωί, δεν πάμε ποτέ στην Εκκλησία. Άμα κατεβή ο πατέρας μου θα του πω, γιατί φαίνεται πως θα είναι πολύ ωραία στην εκκλησία, αφού

πάει τόσος κόσμος». Και πάλι «ντάν - ντάν» μέσα στη βροχή, «ντάν - ντάν», κι άλλοι, κι άλλοι να περνάν. Νά και κάτι μουσικοί με μπλε στολές, κόκκινες ρίγες και χρυσά κορδόνια στους ώμους! Πά - πώ, πώς βράχθηκαν! Είναι λίγο άστείοι, έτσι μουσικίδι που γίνουν οι ωραίες στολές τους. Γέλασε ή Αντιγόνη, αλλά πόσο θα ήθελε να τους άκούση να παίζουν, ίσως εκείδα μπροστά στην εκκλησία. Θάταν πολύ όμορφα. Και να τώρα, άνοίγει ή θύρα της Αρχιεπισκοπής και βγαίνει ένας ψηλός ιεράρχης, με κάτασπρα γένια, σάν Άγιος. Τόν άκολουθούν με σεβασμό όλλοι ιερωμένοι — κ' εκείνος προχωρεί άργά μέσα στη βροχή. Μια γριούλα πολύ φτωχικά ντυμένη βγαίνει ξαφνικά από την πλατεία, και πάει και του φιλάει το χέρι. Κ' ή Αντιγόνη πρόφτασε να δει τον Ιεράρχη να της δίνει κάτι με τρόπο. «Θα την έλεήσει», είπε πάλι μέσα της ή Αντιγόνη.

Τώρα, είχαν κατεβεί στην τραπεζαρία και δύο - τρεις όλλοι πελάτες και παράγγελναν το πρωινό τους. Κ' έρχόνταν στα τραπέζια φλυτζάνια με άχνιστό γάλα, καφέ και τσάι. Της άνοιξε ή όρεξη και της Αντιγόνης. Μα ντρεπόταν να παραγγείλει μόνη της, έπρεπε να κατέβη ο πατέρας της ή ή μητέρα της. Για καλή τύχη της, την πρόσεξε ή καμαριέρα που στεκόταν εκεί κοντά. Την πλησίασε και της είπε:

— Θέλεις, μικρό μου, να σου παραγγείλω το πρωινό σου;

— Νάι, νάι, είπε ή Αντιγόνη και τα μάτια της έλαμψαν.

Σε λίγο, εκείδα πάντα σιμά στο παράθυρο, και πάντα κοιτάζοντας έξω, ή Αντιγόνη άρχισε ν' άπολαμβάνει το γάλα της, τα ψωμάκια της με το φρέσκο βούτυρο, τη χρυσή μαρμελάδα. Κ' έτοι με το να σκύβη στο τραπέζι, δεν πρόσεξε πώς έξω από το παράθυρο είχε σταθί κάποιος. Σά να ένοιωσε ή Αντιγόνη την παρουσία αυτή, σήκωσε το κεφάλι, κ' είδε μπροστά της, πίσω από το τζάμι, ένα άγοράκι που στεκόταν άκίνητο και κοίταζε μέσα. Το πρόσωπό του, ήταν άδύνατο, χλωμό, σάν πρόσωπο γέρου, τα μάτια του λυπημένα. Στάλες βροχής οτάζαν

άπό τα άχένιστα μαλλιά του και κυλούσαν στα μάγουλά του σάν δάκρυα. «Όχι, δεν κλαίει, είπε ή Αντιγόνη, είναι ή βροχή. Γιατί να κλαίει;». Δεν έκλαιγε το άγοράκι, μα τί σημασία είχε; Κοίταζε μέσα στην τραπεζαρία, έβλεπε, έβλεπε το τραπέζι της Αντιγόνης, την έβλεπε που κρατούσε στο χέρι της μια βουτυρωμένη φρυγανιά, κ' είχαν τα μάτια του μια τέτοια λύπη! Τα χείλη του άλαφροτρέμαν. Κι όλο ζύγωνε στο θολό τζάμι, σά να ήθελε να το περάσει και να βρεθί μέσα στην τραπεζαρία που θα εύδιαζε ζεστό γάλα και ψημένες, φρυγανιές...

Η Αντιγόνη είχε παρατήσει το ψωμί της και έβλεπε με μεγάλη περιέργεια το άγοράκι. Ηθελε να του μιλήσει, αλλά τους έμπόδιζε αυτό το τζάμι, εκείδα! Ένα τόσο λεπτό πραγματάκι, και να έμποδίσει τους ανθρώπους να μιλάνε και να συνεννοούνται! Κι άξαφνα ή Αντιγόνη κατάλαβε: το παιδάκι θα πεινούσε! Το άγοράκι αυτό, θα λαχαρούσε να βρεθί μέσα στην τραπεζαρία, να είναι καλοντυμένο σάν την Αντιγόνη, να κάθεται κι αυτό σ' ένα τραπέζι με καθαρό τραπέζο - μάντηλο, και να παίρνει χαρούμενο το πρωινό του. Και τώρα που ή Αντιγόνη κατάλαβε πια, σήκωσε τα χέρια της, κι άρχισε να γνέφει στο άγοράκι να μπη μέσα, δείχνοντάς του την πόρτα, δεξιά. Το άγοράκι, έβλεπε τις χειρονομίες της Αντιγόνης, μα δε σάλευε από τη θέση του. Όλο κοίταζε μέσα. Κ' ή Αντιγόνη έξακολουθούσε να γνέφει, ενώ ή βροχή δυνάμωσε ξαφνικά. Άστραψε δυνατά, μια τρομερή βροντή άκούστηκε, ο άέρας δεκαπλασίασε την όρμή του, και τα δέντρα της πλατείας πήγαν να ξεριζωθούν. Και τόσο πολύ νερό άρχισε να πέφτει από τον ούρανό, που έλεγε πώς ένα σταχτί σύννεφο σκέπασε τα τζάμια της τραπεζαρίας. Τρόμαξε λίγο ή Αντιγόνη, κ' έσκυψε το κεφάλι της. Και σάν το ξανασήκωσε και κοίταξε έξω, έτοιμη να γνέφει στο άγοράκι, εκείνο δεν ήταν πια εκεί. Ποιός ξέρει — θα το διώξαν ή βροχή κι ο άέρας, θα έτρεξε κάπου να προστατευθί. Δεν είχε τολμήσει να μπη στη μεγάλη τραπεζαρία του ξενοδοχείου. Και ή Αντιγόνη, πολύ λυπημένη, κόλλησε το πρόσωπάκι της στο χρώ τζάμι. Τώρα πια δεν κοίταζε έξω, μα ήταν σά να σκεφτόταν πολύ - πολύ, σά να όνειρευόταν...

Έτσι, με το πρόσωπο κολλημένο στο τζάμι τη βρήκε ο πατέρας της, που είχε πια κατεβεί και την πλησίαζε. Εκείνη δεν τον είδε. Στάθηκε λίγες στιγμές και την παρακολούθησε. Του φάνηκε παράξενη αυτή ή στάσι της Αντιγόνης. Τέλος, της είπε με άπαλή φωνή:

— Αντιγόνη...

Το κοριτσάκι, σά να μην άκουσε, έξακολούθησε να έχη κολλημένο το πρόσωπό του στο τζάμι. Είχε βυθίσει τα δύο του χέρια στα μαλλιά του και τ' άνακάτευε μηχανικά. Ο πατέρας της, ξανάπε, πιο δυνατά τώρα:

— Αντιγόνη, παιδί μου...

Απότομα γύρισε ή Αντιγόνη και αντίκρυσε τον πατέρα της. Για μια στιγμή, ήταν σά να μην τον άναγνώρισε. Τα μάτια της ήταν ακόμα κάπου όλλου προσηλωμένα. Ο πατέρας της ξαφνιάστηκε λίγο.

— Αντιγόνη παιδί μου, τί κάνεις αυτό; Όνειρεύεσαι με άνοιχτά τα μάτια; Τί είναι αυτά; Αποτέλειωσε το γάλα σου — θα κρυώσει...

Μηχανικά ή Αντιγόνη, ξαναπήρε το φλυτζάνι στα χέρια της. Είχε συνέλθει. Το γνωστό, γλυκό της χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό της.

— Νάι, όνειρεύτηκα κάτι, είπε στον πατέρα της. Όνειρεύτηκα κάτι! Κι άμα μεγαλώσω, θα δής, θα γίνη...

— Και σάν τί όνειρεύτηκες παιδί μου; τη ρώτησε ο πατέρας της, και κάθισε απέναντί της στο τραπέζι, φωνάζοντας το γκαρσόνι.

— Νά, σάν μεγαλώσω, μπαμπά, θα φτιάξω μια μεγάλη τραπεζαρία σάν κι αυτή, νάρχωνται τα φτωχά παιδάκια να παίρνουν το πρωινό τους, σάν κ' έμεις! Κι όχι να περνάν απόξω, μέσα στη βροχή, άδύνατα και πεινασμένα, και να με βλέπουν έμένα μέσα και να ζηλεύουν! Νά!

Ο πατέρας της, κατάλαβε. Κατάλαβε, κ' εύχαριστήθηκε πολύ για αυτό το ωραίο όνειρο της Αντιγόνης. Άλλά ήξερε, σά μεγάλος που ήταν, πως για ένα όνειρο, όσο πιο μεγάλο κι όσο πιο ωραίο είναι, τόσους περισσότερους κόπους και προσπάθειες χρειάζονται για να πραγματοποιηθί. Πάνω σ' αυτά γύρευε κάτι να πη της Αντιγόνης. Έτσι όπας σκεφτόταν, τα μάτια του πέσαν στα βιβλία και τα τετράδια του σχολείου που ήταν εκείδα, δίπλα στα φλυτζάνια.

— Μπαβό, παιδί μου, για το όνειρο που έκαμες! Μπαβό! Μα

ξέρεις... όταν θα μεγαλώσης, πρέπει να είσαι έτοιμη για μια τόσο μεγάλη εργασία! Και για νάσαι έτοιμη, πρέπει να έχης έφοδιασθή με πολλά, πολλά γράμματα! Από τον τρόπο που θα βγάλεις το Σχολείο, θα δείξης αν είσαι άξια και για τέτοια όνειρα! Έμπρός λοιπόν τώρα, όσο να περάσει ή βροχή και να βγούμε περίπατο, διάβασε τη γραμματική σου και τα μαθηματικά σου! Το όνειρο που έκαμες για τα φτωχά παιδάκια, άς σε βοηθήσει να μελετήσεις με όρεξη! Έτσι, Αντιγόνη μου;

Η Αντιγόνη, πήρε μπροστά της τα βιβλία της και τα τετράδιά της, τ' άνοιξε, και θυδιάστηκε μέσα τους μ' εξαιρετική διάθεση, καθώς έδειχνε. Μάλιστα, για να μην κοιτάζει πια έξω και άπασχολήται με το δρόμο, έστρεψε τη ράχι της προς το παράθυρο...

Σκίτσο νεορού μαθητού μας έπειτα από σύντομη σπουδή της Α.Β.Σ.

ΓΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗ, ΓΙΑ ΜΟΡΦΩΣΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΘΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΣΑΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ

άρχιστε από τώρα τη σπουδή σας σχεδίου - ζωγραφικής της Α.Β.Σ., που δά σ' είναι πολύτιμη όχι μόνο σε όλα τα μαθήματα που έχουν σχέση με το σχέδιο, μα και στα όλλα, γιατί ή σπουδή αυτή καλλιεργεί και τη σκέψη, τη μεθοδικότητα, την πρωτοδουλία, τη φαντασία, την παρατηρητικότητα. Έγγραφτε και σεις ΤΩΡΑ. Σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Για πληροφορίες και αναλυτικό τεύχος δωρεάν, προτιμήστε να μας έπισκεφθήτε για να δώτε και έργο μαθητών μας, τα τεύχη της διδασκαλίας μας κλπ. "Αν έμποδίζατε ή αν μένετε σ' επαρχία, γράψτε μας χωρίς όποιαδήποτε σασ, άναφέροντας και ότι είδατε άναγνώστης του περιοδικού του Ε.Ε.Σ.Ν. για να λάβατε δωρεάν το αναλυτικό μας τεύχος, εικονογραφημένο με έργα μαθητών μας και με κάθε πληροφορία.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 - Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

Ο άμαρτος μαθητής

«...έν φυλακή ήμην, και ήλθετε προς με...»

Kατά ΜΑΤΘΑΙΟΝ, κε'

ΟΤΑΝ Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ των Ορησκευτικών έτελείωσε την έρμηνεία της περικοπής του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου, όπου ο Κύριος όμιλει περί της ήμέρας της Κρίσεως, είπε στα παιδιά:

— Μιά κ' έχουμε λίγον καιρό ακόμη στη διάθεσί μας, άς ιδούμε τί μπορεί να κάνη ο καθένας σας για να εκπληρώση το χριστιανικό του καθήκον... Σήκω έσύ, Νικολάου, και πές μας τη γνώμη σου.

Ο Μηνάς Νικολάου ήταν ένα νοικοκυρόπουλο που προώδεκε στα γράμματα κ' ήξερε να φέρεται. Λιγόλογος, μυαλωμένος και συμβιβαστικός, είχε κερδίσει την εκτίμησι των δασκάλων και την αγάπη των συμμαθητών του. Σηκώθηκε πρόθυμα, αλλά, σαν να μην είχε έτοιμη την απάντησι, έμεινε σιωπηλός για

λίγο. Έστερα έκανε μι' αποφασιστική χειρονομία, και είπε:

— Οί εκ δεξιών του Δημιουργού, κύριε, που θα κληρονομήσουν την από την αρχή του κόσμου βασιλεία, είναι οί ενάρτεροι κ' εύσπλαχνικοί. Αυτοί που κανένα δεν έχουν βλάψει και που έδωσαν στον πεινασμένο να φάη, στο διψασμένο να πιή, στο γυμνό ρούχα, που δεν παρέλειψαν να παρηγορήσουν το φυλακισμένο, να έμψυχώσουν τον άπελπισμένο, να περιθάψουν τον άρρωστο και τον κατατρεγμένο. Οί εκ άριστερών είναι οί σκληροί, οί άσπλαχνοι κ' έγωπαθείς, που τίποτα δεν θυσιάζουν για κανένα, αλλά κάνουν άδικίες και φθάνουν ως το έγκλημα για να ικανοποιήσουν τα πάθη τους και τα συμφέροντά τους. Πρέπει να γίνουμε κ' εμείς σαν τους πρώτους με κάθε θυσία, αν θέλουμε να κερδίσουμε την ψυχή μας και ν' αποφύγουμε την τρομερή καταδίκη όταν έρθη ή ώρα να βρεθούμε μπροστά

στο Άγιο Βήμα του Θεού.

— Πολύ καλά, κάθησε, είπε εύχαριστημένος ο καθηγητής. Και στρέφοντας προς ένα φτωχοντυμένο ψηλό κι αδύνατο παιδί που καθότανε στο τελευταίο θρανίο είπε:

— Η σειρά σου, Διαμαντή.

Σάν έτοιμος από πολλή ώρα τινάχτηκε άπάνω ο μαθητής αυτός και είπε θαρραλέα:

— Άν μου επιτρέπετε θα κάνω μιá πρότασι πρακτική, γιατί νομίζω πως το να πω τη γνώμη μου για την περικοπή του Ευαγγελίου είναι περιττολογία. Και αυτόνόητη να μην ήταν, θ' άρκούσε ή δική σας έρμηνεία κι αυτό που είπε ο συμμαθητής μου. Πιστεύω, κύριε, πως, με την άδειά σας, πρέπει να πάρουμε άμέσως μι' απόφασι: Να σχηματίσουμε επιτροπή που να φροντίζη για τη συλλογή έράνων και την όργάνωσι φιλανθρωπικών επισκέψεων. Δεν είναι δική μου ή ιδέα. Πολλές Έρυθροσταυρικές ομάδες εργάζονται για το σκοπό αυτό με καλά άποτελέσματα. Έμεις, δίνουμε πότε - πότε κάτι για την ανακούφισι θυμάτων θεομηριών ή γι' άλλο φιλανθρωπικό σκοπό, κι αυτό ύστερα από επίμονες συστάσεις των κυρίων καθηγητών. Άλλά με δική μας πρωτοβουλία δεν κάνουμε τίποτα...

Ο καθηγητής των Ορησκευτικών έμεινε ένθουσιασμένος από την πρότασι του Διαμαντή, επειδή όμως είχε περάσει ή ώρα και δεν ήθελε να χάσουν τα παιδιά το διάλειμά τους, είπε πως αυτό το θέμα θα συζητηθή μι' άλλη φορά.

ΣΤΟ ΠΡΟΑΓΑΙΟ του σχολείου οί συζητήσεις γύρω από την τολμηρή πρότασι έδιναν κ' έπαιρναν. Δυό - τρία παιδιά έδώ, τέσσερα - πέντε παρέκει, μερικά πλάι στο Νικολάου και περισσότερα κοντά στο Διαμαντή εξέταζαν άπ' όλες τις μεριές το ζήτημα κι αναπτύσσανε τις γνώμες τους για τον τρόπο της μελλοντικής άπασχολήσεώς τους. Όλα σχεδόν συμφωνούσαν ότι έπρεπε να εργασθούν για την εύτυχία του ίερού σκοπού. Σχεδόν σημαίνει πως δεν έλειπαν οί αντίρρήσεις. Πραγματικά, βρέθηκε ένας αάντιρρησίας ο μονάκριβος γιός

του μεγαλοεπιχειρηματία Ντέκου Άριστόδημος.

— Κάνει τον κουβαρντά με ξένα κόλλυβα ο Διαμαντής. Γιατί αυτός δεν πρόκειται να ζημιώση. Όποιος έχει χάνει... Είπε κυνικά.

Όσο κι αν διαφωνούσε ο άλλος μαθητής, αυτός δεν έννοούσε να σιωπάση:

— Άύριο θα πληρώσουμε έσύ κ' εγώ τα σπασμένα, συνέχισε. Φέρε για τούτο, φέρε για κείνο. Θα το ιδής...

Όταν, μετά το μεσημέρι, φύγαν από το σχολείο, μιá μεγάλη συνοφιά πήγε κι άραξε για λίγο στα παγκάκια του δημοτικού κήπου. Κ' εκεί χωρίς πολλές συζητήσεις όρίστηκε μιá προσωρινή επιτροπή από πέντε πρόσωπα, με την προϋπόθεσι ότι θα συμφωνούσαν οί άνωτεροι και τα περισσότερα τουλάχιστον παιδιά. Πρώτη της δουλειά θα ήταν να όργανώση επίσκεψι των κρατουμένων στις γειτονικές φυλακές.

Αυτό κ' έγινε. Πρόεδρο της επιτροπής έβαλαν το Νικολάου. Ο σύλλογος των καθηγητών είδε με καλό μάτι την πρωτοβουλία αυτή των μαθητών, άπεφάσισε όμως να μείνη άπ' έξω για να μη μαράνη το ζήλο τους.

Καθώς έπλησίαζαν οί ήμέρες των Χριστουγέννων, εύκολα μάζεψαν τα παιδιά χρήματα, τα παρέδωσαν στην επιτροπή, κι αυτή άρχισε να καταρτίζει το πρόγραμμά της: Πώς θα μάθαινε τον αριθμό των φυλακισμένων, πως θα μοίραζε τα μετρητά και πως θα έφτιανε τα δέματα με τα τρόφιμα, τα χριστούψωμα και τα γλυκά, πως θα εξασφάλιζε την άδεια επισκέψεως.

Ο Άριστόδημος Ντέκος έρριξε κι αυτός κάτι στον κορβανά — με πολλή δυσφορία. Τόκανε γιατί φοβότανε μη δυσανεστήση τους δασκάλους και για να μην πέση σε κανενός τη γλώσσα.

Κατά τις ήμέρες των διακοπών ή επιτροπή έτοιμάστηκε να επισκεφθή τις φυλακές του Κάστρου. Όχι μόνη, αλλά με όλα τ' άλλα παιδιά μαζί. Έγιναν πολλές συζητήσεις για τον τρόπο του ταξιδιού, γιατί οί φυλακές ήταν δέκα περίπου χιλιόμετρα μακριά και δεν υπήρχαν αυτοκίνητα στη μικρή πόλι. Έπρεπε να φέρουν δυό λεωφορεία από την πρωτεύουσα της επαρχίας, κι αυτό στοίχιζε πολύ. Έπικράτησε πάλι ή γνώμη του Διαμαντή:

— Θα πάμε με τα πόδια!

ΚΑΘΩΣ ΗΤΑΝ καλοκαιριά, έκαναν έναν ώραίο πρωινό περίπατο, φθάσαν εκεί νωρίς, μοιράσανε τα πακέτα που είχαν κουβαλήσει με τα σακιδία τους, συντρόφεψαν ώρες πολλές τους φυλακισμένους, και το ήλιοβασίλεμα γύρισαν πίσω, εύχαριστημένοι. Είχαν βέβαια πικραθή, στην αρχή, ιδίως από το αντίκρουσμα των σκαμμένων μορφών, από τη θλίψι που ήταν ζωγραφισμένη στα χλωμά πρόσωπα, κι από την άγριάδα τους, όμως ύστερα από τις προσφορές, τα παρηγορητικά λόγια που βρήκαν να τους πουν κι από τις παραγγελίες που δέχθηκαν να εκτελέσουν — μι' αναφορά του ενός, ένα γράμμα τ' άλλου, άποστολή φαρμάκων γι' άρρώστους, βιβλία και περιοδικά για τους γραμματισμένους, κι άλλα παρόμοια θελήματα — αισθάνθηκαν τα παιδιά άλαφρωμένη την καρδιά τους. Ήταν όλα ικανοποιημένα από τον έαυτό τους γιατί είχαν κάνει το χρέος τους και συμμορφωθή με τις έντολές του Χριστού.

Άπ' όλη την τάξη δεν έλειψαν παρά τρεις μονάχα: Δυό άρρωστοι κι ο Άριστόδημος Ντέκος. Έσως νάβρισκε κάποια δικαιολογία μετά ο άκαρδος μαθητής, έτυχε όμως να τον ιδή ο καθηγητής των Ορησκευτικών από το φαρμακείο, όπου είχε πάει ν' αγοράση φάρμακα για την κατάκοιτη μητέρα του. Ντυμένος του κουτιού, κοκορευότανε στο κέντρο μιáς μεγάλης συντροφιάς από μικρότερα μαθητούδια κι αλητόπαιδα.

Πετάχτηκε έξω ο εκπαιδευτικός και με βήματα γοργά τους πλησίασε, ξεμονάχιασε τον Άριστόδημο και τον ρώτησε γιατί δεν πήγε με τους άλλους στις φυλακές. Έλαβε μι' άόριστη απάντησι που έδειχνε άδιαφορία και άπάθεια. Τον πήρε μαζί του και χωρίς μαλώματα κ' εξηγήσεις τον ώδήγησε σ' ένα κοντινό έξωκλήσι που λειτουργούσε μόνο μιá φορά το χρόνο. Ζήτησε το κλειδί από μιá γειτόνισσα, που ήξερε ότι φρόντιζε το ναό, κι όταν άνοιξε και μπήκανε οί δυό τους μέσα έρριξε στο κουτί ένα νόμισμα, πήρε ένα κερί, το άναψε και τράβηξε προς το ίερό κρατώντας από το χέρι τον Άριστόδημο. Έκει, στην άριστερή πλευρά, ήταν ένα σπουδαίο βυζαντινό πεντάκτυχο. Έδειχνε το Ναζωραίο ντυμένο ζητιάνο να γεύεται λίγο ψωμί που του 'δωσαν, διψασμένο να πίνη νερό από μιá στάμνα, μισόγυμνο να δέ-

χεται ένα χιτώνα, πίσω από τα οίδερα να κουβεντιάζη με κάποιον, άρρωστο να συντροφεύεται από έναν πονόψυχο. Ο κάθε χαριστής ή επισκέπτης ήταν άλλιώςτικος, ο Χριστός όμως έντελώς όμοιος, με διαφορετική φορεσιά σε κάθε σκηνή. Τα φωτεινά μάτια Του ήταν υγρά, μά όλη Του ή μορφή φάνε-ρωνε άνακούφισι, εύγνωμοσύνη κι άπέραντη αγάπη.

Στο λιγοστό φυσικό φώς, που γλιστρούσε από το φεγγίτη και που ένίσχυε ή φλόγα του κεριοῦ, σά νάπαιρναν σάρκα και όστά τα πρόσωπα, σά να σαλεύανε και ν' ασαίνανε έναν άέρα γεμάτον από όσμην ευάδιας πνευματικής, γεμάτο μυστήριο. Κοιτούσε σά μαγεμένος την εικόνα ο Άριστόδημος Ντέκος κ' ένιωθε ένα σύγκρου σ' όλο του το κορμί κ' έναν κόμπο στην καρδιά.

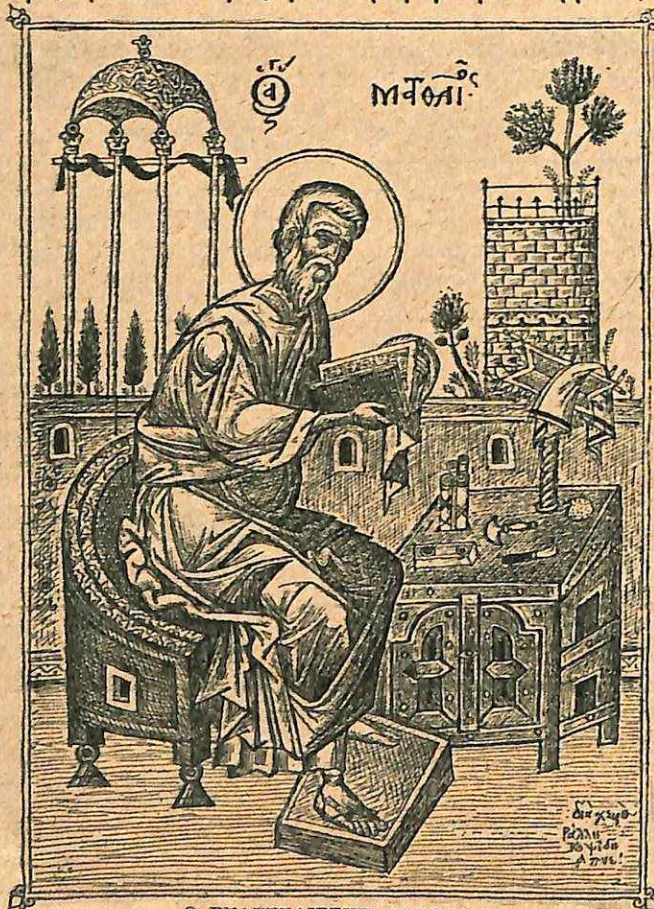
Ο καθηγητής έβαλε το κερί σ' ένα παλιό κηροπήγιο που βρήκε στην Άγία Τράπεζα, σταυροκοπήθηκε, και σιγά - σιγά έφυγε άθόρυβα δίχως να βγάλη λέξι. Πριν να φθάση ως την πόρτα του ναού έρριξε πίσω του μιá ματιά. Και τότε είδε το μαθητή του, πεσμένο μπρούμυτα, να σπαράζει από λυγμούς με το κεφάλι άκουμπησμένο στο πλακόστρωτο. Είπε να γυρίση για να τον σηκώση και να τον γαληνέψη, σκέφθηκε όμως ότι ήταν προτιμώτερο να τον αφήση μονάχον με τις τύψεις του, κι ότι όσο πιο πολύ βασανιζότανε, τόσο καλύτερος θα γινώτανε. Και τράβηξε για το φαρμακείο.

ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Μακαριόμος
των Χριστιανών

- Καλότυχοι έσείνιοι, όπου χύνουν πικρά δάκρυα για τις άμαρτίες τους γιατί αυτούς θα τους άγκαλιάση το φώς και θα αλλάξη σε γλυκό το πικρό δάκρυ τους.
- Καλότυχοι έσείνιοι, που έ γνώρισαν το φώς του Κυρίου ώσαν τον ίδιον τον Χριστό, από έπούτη τη ζωή άκόμη γιατί αυτοί με παρηγοσία και χωρίς ντροπή θα παρουσιασθούν μπροστά Του στη Δευτέρα Παρουσία.

Απόδοση: Π. Β. ΠΑΣΧΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ
Σχεδιασμός ΡΑΛΛΗ ΚΟΥΤΙΑΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΞΙΖΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Μητσόπουλος Νικ.
7βον Δημ. Σχολ.
Αθηνών

Λάτσης Σωτ.
Καρδάτος Κων.
5ον Δημ. Σχολ.
Μεγάρων

Καφύρας Κων.
Δημ. Σχολ. Βρα-
χατίου Κορινθίας

Αποκορίτου Παν.
Δημ. Σχολ. Ροδω-
νίας Φθιώτιδος

Μιχαλίδου Άνατ.
Δημ. Σχ. Ποντε-
κάμης Έφορδαίας

Μαντζούρας Γεώργ.
Δημ. Σχ. Παλαι-
κάμης Φυλίδας

Κάππου Γεώργ.
Δημ. Σχ. Σταυρο-
δρομίου Γορτυνίας

Φράγκος Μιχαήλ
Δημ. Σχ. Πετροκε-
ράσου Χαλκιδικής

Πολύδωρος
Γεώργιος
Γυμνασίου
Δημητσάνης

(άνευ εικόνας)

Λαμπρινέας Δημ.
Δημ. Σχ. Χαλκιδής
Χαλκιδικής

Ανεύρον χρήματα και αντικείμενα και
τά παρέδωσαν εις τούς δικαιούχους.

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΒΟΥΝΗΣΙΑ ΣΤΑΝΗ

Τὸ λυκόφωτο ὅταν φτάνει
παγερὴ μιὰ καταχνιά
τοῦ βουνοῦ τὴν ἔρμη στάνη
περιζώνει, ὡς ἂν καπνιά.

Δὲν ἀκούγεται προβάτου
οὔτε ἀνθρώπινη λαλιά,
μοναχὰ τὴ χρυσαφιά του
ρίχνει ἓνα ἄστρο ἀντιφεγγιά.

Ἄδειο τὸ καλύβι μένει,
ἐρημὴ ἡ ξερολιθιά
ποῦ τὸ ζώνει, μαδημένη
στὴν αὐλὴ ἡ βελανιδιά.

Καὶ τὸ βράδυ ὅταν σιμώνει
τ' ἄσπρα ξέφτια τοῦ ἀρχινᾷ
νὰ σκορπάει πυκνὰ τὸ χιόνι
στοῦ βουνοῦ τὴν ἐρημιά.

Ὅλα τώρα τὰ τυλίγει
τοῦ χειμῶνα ἡ παγωνιά,
ζῶα κι ἄνθρωποι ἔχουν φύγει
γιὰ νὰ βροῦνε χειμαδιά.

Τώρα στοῦ χωριοῦ κλεισμένοι
μιὰν ἀπάνεμη γωνιά,
γύρω ἀπὸ φωτιά ἀναμμένη
ποῦ πευκόκλαδα εὐωδᾷ,

ὄνειρεύονται πὼς φτάνει
ἀνοιξὴς καλοκαιριά,
πὼς γυρίζουνε στὴ στάνη,
στὴν παλιά βελανιδιά.

Καὶ στὸ τζάκι πλάι ποῦ καίει
τ' ὄνειρό τους τὸ κρυφὸ
τὸ βοσκόπουλο τὸ λέει
μὲ τὸν καλαμμένο αὐλὸ.

Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ:

1) Πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν καὶ
νὰ μᾶς σταλοῦν τὰ χυτέρον:
τὸ Γενικὸν Δελτίον ἔγγραφῆς τοῦ
σχολείου εἰς τὸν Ε.Ε.Σ.Ν. καὶ ἐν
συνεχείᾳ αἱ καταστάσεις ἔγγρα-
φῆς Ἐρυθροσταυριτῶν.

2) Ἐπιστροφὰι φυλλαδίων Πε-
ριοδικοῦ γίνονται δεκτὰ μόνον μέ-
χρι τέλος τοῦ ἐπομένου μηνός·
δηλ. τεύχη Ἰανουαρίου 1968 θὰ
γίνονται δεκτὰ μόνον μέχρι τέ-
λους Φεβρουαρίου 1968.

3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιο-
δικὸν νὰ μὴ στέλλωνται προσω-
πικῶς, ἀλλὰ ἀπροσώπως: «Ἑλλη-
νικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότη-
τος», ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1, — διότι
ἄλλως δυσχεραίνεται ἡ εἰσπραξις.

4) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ
γραφεῖα μας σύντομον περίληψιν
τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως τῶν
μαθητῶν διὰ νὰ δημοσιεύωμεν εἰς
τὸ Περιοδικὸν καὶ νὰ ἐνημερώνω-
με τὴν Γενεὴν.

5) Αἱ ἀποστελλόμεναι πρὸς δη-
μοσίευσιν φωτογραφίαι νὰ ἀπει-
κονίζουσιν Ἐρυθροσταυρικὴν δρά-
σιν καὶ νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατόν
παραστατικώτεραι.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ τοῦ 1819 κήρυξε ἀπὸ
κεραυνὸ στὸ Τεπελένι τὸ σεράγι τοῦ
Ἀλὴ πασᾶ. Μὲ μιᾶς ἐφυγε ἀπ' τὰ Γιάν-
νενα καὶ πῆγε στὴν πατρίδα του νὰ δῇ
τί ζημιές ἐπαθε τὸ σεράγι του. Κι ἐνῶ
θεβαιώθηκε πὼς οἱ θησαυροὶ του εἶχαν
γλυτώσει ἀπ' τὴ φωτιά καὶ μόνον τὸ κτί-
ριο κάρκει, δὲν ἠσύχασε· τὸ σατανικὸ
τοῦ μυαλοῦ ὅλη τὴ νύκτα δούλευε νάβρη
τὸν τρόπο πὼς θὰ τὸ ξαναφτιάξῃ. Καὶ
τὸν ὄρεξε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε ντελάληδες
μὲ προκήρυξι σ' ὅλη τὴν Ἠπειρο καὶ
ζητοῦσε ἀπ' τοὺς ὑπάρχοντες του νὰ τὸν
ὑποστηρίξουν νὰ ξαναφτιάξῃ τὴ μονα-
δική του περιουσία, γιατί δὲν κάρκει μόν-
ο τὸ σπίτι του ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχον-
τά του!.. Κι ὥρισε τὴν ἡμερομηνία ποῦ
θὰ συνάξονταν στὸ Τεπελένι οἱ πρού-
χοντες ἀπ' τὰ χωριά τῆς Ἠπείρου νὰ
τοῦ φέρουν τὴ συνδρομή τους.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ἀλὴς ἀπ' τὴν
αἰγὴ κήθησε σταυροπόδι σὲ μιὰ παλιά
ψάθα ἔξω ἀπ' τὸ καμμένο σπιτικό του,
φορώντας κάπι κουρελιασμένα ρούχα.
Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἓνα ξεθωριασμέ-
νο φέσι, γιὰ νὰ ρίχνουν μέσα τὴ συν-
δρομή τους. Μ' αὐτὸ ἤθελε νὰ δειξῇ
πὼς ἦταν τόσο φτωχὸς πὰ ὅσο κι ἓνας
ζητιάνος.

Ἀρχισε ὁ καθένας νὰ περνᾷ μπρο-
στὰ στὸ ζητιάνο Ἀλὴ καὶ νὰ ρίχνῃ στὸ
φέσι τὸ βοήθημά του.

Μὰ ὁ πονηρὸς Ἀρδανίτης εἶχε σκε-
φθῇ καὶ κάτι ἄλλο. Ἀποδραδὶς σὲ
φτωχοὺς Τεπελενιώτες εἶχε δώσει πολ-
λὰ χρυσὰ νομίσματα ποῦ τὴν ἄλλη μέ-
ρα περνώντας μπροστὰ του, ἐπαδεικτικὰ
τὰ ρίχνανε μέσα στὸ φέσι τάχα γιὰ
συνδρομή. Ἔτσι ἀναγκάζονταν οἱ πλού-
σιοι νὰ δίνουν περισσότερα. Κι ὅταν κα-
νένας δὲν τοῦ ἔριχνε ἀκριετὰ, τότε ὁ
Ἀλὴς μὲ μισοκακόμοιο ὕψος τοῦ ἔλεγε:

— Τήραξε κείνο τὸ φτωχὸ πόσα γρό-
σια μοῦ ἔδωσε. Αὐτὸ δείχνει πὼς μ' ἀ-
γαπᾷ περισσότερο ἀπὸ σένα μ' ὅλο
ποῦ εἶναι φτωχός. Μὰ δὲν πειράζει.
Σήμερα εἶμαι φτωχός, ταχὺ ὅμως μπο-
ρεῖ ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ γίνω
πλούσιος καὶ δυνατός καὶ τότε θὰ ἔξ-
ρω καὶ ποὺς εἶναι ἀληθινὸς φίλος καὶ
ποὺς ἐχθρός.

Τοῦτο ἦταν ἀρκετὸ. Ὡς τὸ βράδυ,
ὁ Ἀλὴς Τεπελενιώτης εἶχε συνάξει τόσα,
ποῦ φτάνανε νὰ χτίσῃ ὅχι ἓνα, ἀλλὰ
δύο σεράγια.

(Ἀπὸ τὸ διελθὶ τοῦ ΤΑΚΗ ΛΑΠΠΑ
«Ἑλληνικὰ ἱστορικὰ ἀνέκδοτα»)

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΛΥΡΙΣΜΟΣ

«Χατώκησεν εἰς Ναζαρέτ»

Τῶν οὐρανῶν ὁ ἀχώρητος χωρεῖ
στῆς Ναζαρέτ τὸ ταπεινὸ σπιτάκι,
στ' ἄπειρο αἰθέρα ὅπου ἐνδυμα φορεῖ
τῆς οὐρανόθεν ἐντύθη ρουχαλάκι.

Κι' ὅπως τὰ μάτια ἡ μάνα του γυρνᾷ
στὸ Γκόλφι τῆς κεῖ χάμω ποῦ ψωμάκι
ἐξερὸ κρατᾷ, μαχαίρι τῆς περνᾷ
τὰ σωθικά, φτωχὸ πόχει παιδάκι.

Μὰ Αὐτὸς ποῦ πλούσιους κάνει νὰ πεινάσουν
τοὺς δὲ «ἐκζητοῦντας» τὸ Θεὸ πλουταίνει,
ὅλα μὲ τὰ ματάκια του ὁμορφαίνει,

τὸν οὐρανὸ ὅπως κλειοῦν, ποῦ θὰ ξεχάσουν
τὶς πίκρες ὅσοι τὰ θωροῦν, τὶ σβένει
ἡ ἀγάπη του ἀσχημὲς σ' Αὐτὸν ἂν φθάσουν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 3)

ἀγιώτατος, ἡ σοφία των ἑκτακτος, οἱ ἀγῶνές των
ὕπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐνότητος αὐτῆς ἐναντίον
τῶν αἵρέσεων μέγιστοι, ἡ λάμψις τῆς ῥητορείας των
ἔξοχος, καὶ ἀνυπέρβλητον — χωρὶς ὑπερβολὴν — τὸ
θάρος των εἰς τοὺς κινδύνους. Εἶναι ἀναντιρρήτως
τῶν κορυφαίων Πατέρων οἱ κορυφαῖοι.

Δικαίως ἀνέκαθεν, ἀπὸ τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος,
ὅτε ὠρίσθη ὁ κοινὸς των ἑορτασμός, ἐθεωρήθη ἡ
ἐορτὴ των ἐορτὴ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν σχο-
λείων ἐορτὴ, ἐθεωρήθη ἡ ἐορτὴ των ἐορτὴ τοῦ ἑλλη-
νοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Διότι οἱ τρεῖς αὗτοι Πα-
τέρες ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους συνεδύσαν ἀρμο-
νικῶς τὴν ἑλληνικὴν σοφίαν μὲ τὸν Χριστιανισμόν, τὴν
θύραθεν παιδείαν μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν, τὰ
γράμματα μὲ τὴν θρησκείαν.

Τὸν σωτήριον τοῦτον συνδυασμὸν βλέπομεν ἔκτοτε
εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καθ' ὅλας του τὰς περιπε-
τείας. Διότι πάντοτε τὸ ἔθνος μας ἐτίμησε καὶ τὴν
χριστιανικὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν
σοφίαν, ἀντιλαμβάνομενον — κατὰ τὰς ὑποθήκας τῶν
Τριῶν Ἱεραρχῶν — ὅτι ἡ εὐσέβεια χωρὶς τὰ φῶτα
τῆς παιδείας καταπίπτει εὐκόλως εἰς δεισιδαιμονίαν,
ὅτι ἡ παιδεία χωρὶς δέος Θεοῦ καὶ εὐσέβειαν καταπ-
τῇ πονηρία καὶ δοκησιοσοφία, ὅτι μόνῃ ἡ πεφωτισμένη
εὐσέβεια καὶ ἡ εὐσεβὴς παιδεία σώζουσιν καὶ ὑψώνουν
τοὺς ἀνθρώπους εἰς γνησίαν καὶ πλήρην προσωπικό-
τητα. Καὶ ἂς μὴ λησμονοῦμεν, ὅτι τὴν ἀποτελέσιν
γνησίας καὶ πλήρους προσωπικότητος, — τοῦτο ὁ Πλά-
των καὶ ὁ Παῦλος ἐθεώρησαν εὐλογίαν Θεοῦ.

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Η ΥΓΕΙΑ

Ἐπάρχει δυστυχῶς τελευταίως μεγάλη τάσις
καταναλώσεως φαρμάκων, ἀπ' ἐνὸς μὲν λόγῳ τῆς
ἀντιφυσικῆς ζωῆς, τὴν ὁποία διάγομεν, ἀπ' ἑτέ-
ρου δὲ ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης καὶ ἐντέχνου διαφη-
μίσεως αὐτῶν. Πρέπει νὰ δίδεται μεγάλη προσοχὴ
εἰς τὴν χρῆσιν φαρμακευτικῶν εἰδῶν καὶ ἰδίως τῶν
μετὰ τόσης ἐπιτυχίας διαφημιζομένων ἰδιοσκευα-
σμάτων (σπεσιαλιτέ), ποῦ θεραπεύουν δῆθεν ὅμα-
δικῶς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἀσθενείας. Τὰ φάρμακα
πρέπει νὰ λαμβάνωνται μόνον κατόπιν συνταγῆς
ἱατροῦ, ἄλλως ἡ χρῆσις των ὀφείλει νὰ περιορισθῇ
εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ μόνον ὅταν ὑπάρχῃ ἀπόλυ-
τος ἀνάγκη.

Πρωτίστως ἂς μὴ γινώμεθα θύματα τῶν δια-
φημίσεων, αἱ ὁποῖαι ὅλαι σχεδὸν μᾶς διαβεβαιοῦν
περὶ τῆς μαγικῆς δῆθεν θεραπευτικῆς ἰδιότητος
διαφόρων φαρμακευτικῶν προϊόντων. Ἴσως αὐτὰ
εἰδικῶς διὰ τὸν ὁργανισμόν μας νὰ ἔχουν ὅλως
ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Τὰ φάρμακα ὑποβοηθοῦν βεβαίως τὸν ὁργανι-
σμόν ν' ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ νὰ
ἐπανεύρῃ τὴν προτέραν του κανονικὴν λειτουρ-
γίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο, πρέπει ἀπαραιτή-
τως νὰ λαμβάνωνται κατόπιν ἱατρικῆς, ὡς εἴπο-
μεν, συνταγῆς.

Πάντως, εἶναι φρόνιμον ν' ἀφῆνωμεν πολλάκις
τὸν ὁργανισμόν νὰ ἀντιδρᾷ κατὰ τῆς ἀσθενείας
καὶ νὰ μὴ κουράζωμεν αὐτὸν μὲ τὴν ἀλλεπάλληλον
καὶ χωρὶς ἀποχρῶντα λόγον χρῆσιν διαφόρων
φαρμάκων, τὰ ὁποῖα ἐξ ἄλλου ἐπιδρῶν μόνον
ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς ἀσθενείας.
Ἡμεῖς, ὡς σώφρονες, ὀφείλομεν ν' ἀποφεύγωμεν
τὰς αἰτίας τῆς ἀσθενείας — νὰ προλαμβάνωμεν τὸ
κακὸν ἀπὸ τὴν ρίζαν του — διότι ἀσθένεια σημαίνει
παράβασιν τῶν ὑγιεινῶν κανόνων ποῦ διέπουν
τὸν ὁργανισμόν. Πρέπει νὰ ἐξυψώσωμεν τὴν ζω-
τικότητα τοῦ ὁργανισμοῦ φυσιολογικῶς, καὶ νὰ
μὴ ναρκώνωμεν αὐτὸν μὲ διάφορα τεχνητὰ μέσα.
Μὲ ἄλλους λόγους, νὰ φροντίζωμεν νὰ ἐπαναφέ-
ρωμεν τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ὁργανισμοῦ
διὰ καταλλήλου διαίτης καὶ ὄχι διὰ φαρμάκων.

Ι. ΧΑΤΖΗΔΗΜΟΥ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πολλὰ εἶναι τὰ θύματα κυρίως μετὰ τῶν παι-
διῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἀγνοία τοῦ σοβαρωτάτου
κινδύνου περιεργάζονται ἐγκαταλελειμμένα πο-
λεμοφόδια (χειροβομβίδες, νάρκες κ.λ.π.). Γι'
αὐτὸ τονίζομεν καὶ πάλιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ πε-
ριεργάζονται τέτοια ἀντικείμενα, οὔτε ν' ἀφή-
νουν ἄλλους νὰ τὰ πλησιάζουν, ἀλλὰ μόνις τ'
ἀντικρύζουσιν νὰ εἰδοποιούν ἀμέσως τὴν πλησι-
εστέραν ἀστυνομικὴν ἢ στρατιωτικὴν Ἀρχήν.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΙΣΣΑΣ

Διήγημα

ΤΕΛΗ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ του 196... Τὸ ὀχηματᾶγωγὸ «Ιεράπετρα» — τὸ ὀχηματᾶγωγὸ λέγεται ἀλλοιῶς καὶ πορθμεῖο καί, πὺδ ζωντανά, πέραμα — ξεκινούσε κατὰ τὸ σούρουπο ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης μὲ προορισμὸ τὸν Πειραιᾶ. Οἱ ἡμέρες τὴν ἐποχὴ αὐτὴ μικραίνουν ὁλοένα τὰ σύννεφα, μολυβιά καὶ κρύα, πὺδ ἔζωναν τὸν ὀρίζοντα κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ ἢ ἀρμένιζαν γοργὰ ψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὸ Κρητικὸ Πέλαγος, σὰν κνηνημένα, μόλις πᾶσχιζε νὰ φωτίσῃ ἀκόμα κάποια χλωμὴ λουρίδα πὺδ εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴ φωταύγεια τοῦ ἡλιεβασιλέματος.

Τὸ μεγάλο πλεούμενο ἦταν γεμάτο ἐπιβάτες καὶ ὀχήματα κάθε λογῆς, ἀπὸ φορτηγὸ ἴσαμε ἰδιωτικὸ ἀμάξι, ἀπὸ μοτοσικλέττα ἴσαμε λεωφορεῖο. Ὡς καὶ μεγάλο ὀχούμενο ψυγεῖο εἶχαν φορτώσει γιὰ τὸν Πειραιᾶ, αὐτὸ τελευταῖο, ἀμέσως ὀπίσω ἀπὸ τὸ φράγμα, τὴ μετᾶλλη, χοντρή θύρα πὺδ κλείνει ἀπὸ τὴν πρὸμνη τὸ πορθμεῖο.

Συγγενεῖς Κρητικῶν παραγωγῶν καὶ γεωργῶν πὺδ εἶχαν κατεβεῖ τὴν Κρήτη νὰ βοηθήσουν στὸν τρύγο καὶ στὸ πάτημα τοῦ σταφυλίου, κάνοντας σὺγχρονα ἐξοχή μὲ τὰ παιδιὰ τους ἔξω στὰ χτήματα ἔμποροι πὺδ εἶχαν κλείσει ἐργασίες, ἀγορὲς κρασιῶν, σταφίδας, χαρουπιῶν, ἀρωματικῶν φυτῶν, μούστου καὶ ἄλλων προϊόντων· ἀντιπροσώποι βιομηχανιῶν, μεσίτες, δημοσιογράφοι γεωργοὶ πὺδ ὅστερα ἀπὸ τὴν πρῶτες εἰσπράξεις ἔκαναν ταξίδι τὴν πρωτεύουσα, νὰ ἴδουν συγγενεῖς, νὰ κοιταχτοῦν σὲ κανένα φημισμένο γιατρό ἢ νὰ ξεδώσουν ἀπὸ τὴ φροντίδα τῆς γῆς· ὀδηγοὶ αὐτοκινήτων, ταξί ἢ φορτηγῶν· ἀπόφοιτοι Γυμνασίου πὺδ ξαναγύριζαν τὴν Ἀθήνα ἢ τὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ προετοιμαστοῦν γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο.

Ἐπειδὴ τὸ πλεούμενο ἄρχισε πρὶν ἀκόμα ζυγώση στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος νὰ κουνιέται, γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδιὰ ἐμαζεύτηκαν ἀπὸ ἐνωρὶς στοὺς θαλάμους, νὰ ξαπλώσουν γιὰ νὰ μὴ ζαλιστοῦν ἢ γιὰ νὰ πλαγιάσουν. Στὶς μεγάλες αἰθουσες καὶ τὰ σαλόνια τοῦ πρῶτου καὶ δευτέρου ὀρόφου ἄλλοι ἐπιβάτες πᾶσχιζαν νὰ βολεutoῦν ὅπως ὅπως γιὰ τὴ νύχτα: ἦταν ὅσοι δὲν εἶχαν κρατήσει κρεβάτι σὲ θάλαμο. Ἄλλοι πάλι ἐδεῖπνοῦσαν τὴν τραπέζα, ἄλλοι παραμέριζαν τὴν ὀρεξὶ γιὰ φαγητὸ καὶ ὕπνο καὶ εἶχαν στρωθῇ στὸ χαρτί, καπνίζοντας τσιγάρο ἐπάνω στὸ τσιγάρο. Ὁ θόρυβος τῶν μηχανῶν, μετριασμένος, ἔφτανε σὲ αὐτὰ τῶν ἐπιβατῶν πὺδ τὸν εἶχαν, ὅστερα ἀπὸ ὀλίγη ὥρα, συνηθίσει. Μόνο στὰ κάθε τόσο τριξίματα ἔστηναν, ἀπὸ ἐνστικτο αὐτὴ, ἢ πρόσεχαν πόσο ἔγερνε τὸ πλοῖο, ὅταν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸ χτυποῦσε ἀπὸ τὴ μὴ ἢ τὴν ἄλλη κανένα πλατὸ κύμα, ἔτσι πὺδ νὰ τὸ τρατάζῃ καὶ νὰ τὸ ἀνασηκῶνῃ μαζί.

— Νύχτα εἶναι καὶ θὰ περάσῃ, εἶπε ἡ νεαρή φοιτήτρια τῆς φιλολογίας Ἐρυθροσταυρίτισσα Ἀνδρονίκη Γερακᾶκη μπαίνοντας στὸ θάλαμο, ὅπου στὰ

ἄλλα πέντε κρεβάτια κείτονταν πλαγισμένες δυὸ γυναῖκες καὶ τρία παιδιὰ. Καὶ χαμογέλασε τὴν ἡλικιωμένη — πὺδ φαινόταν νὰ ἦταν ἢ γιὰ γιὰ — ὅταν παρατήρησε τὴν ὀρι τῆς κάποια φοβισμένη ἐρωτηματικὴ ἔκφρασι.

Ἡ Ἀνδρονίκη ἐχάιδεψε τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ — ἦταν τὸ πὺδ μικρὸ καὶ εἶχε μόλις τελειώσει τὴ δευτέρη τάξη τοῦ Δημοτικοῦ — πὺδ ἐπλάγιαζε κάτω ἀπὸ τὸ δικὸ τῆς κρεβάτι· ἐρώτησε τὰ δυὸ ἀγόρια πὺς ἐλέγονταν καὶ ἄρχισε νὰ ξετνέται:

— Στὴν Ἀθήνα μένετε; εἶπε τὴ μητέρα τῶν παιδιῶν.

— Naί, παιδί μου... Δηλαδή μᾶς ἐμήνυσε ὁ πατέρας τους νὰ πᾶμε νὰ καθίσουμε ἐκεῖ... Ἡθερ δουλειά, ἀποκριθῆκε ἡ γυναῖκα καὶ ἀναστένανε.

Σχεδίασμα ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥΝΤΖΟΥ

Ἡ φοιτήτρια καληνύχτισε, ἐγύρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ χτυπητὸ φωτεινὸ στὸ θαμπὸ γαλάζιο, ἔκανε τὴν προσεχὴ τῆς ἢ ἐπλάγιασε. Ἀργησε νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἀναθυμῶταν ὁλοένα τὸν πατέρα τῆς — ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα —, κατὶ παραγγελίες πὺδ τῆς εἶχε δώσει ἀλλὰ γρηγορὰ ὁ νοῦς τῆς ἐπῆγε στὸ δωμάτιό τῆς τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, στὶς φίλες πὺδ θὰ ξανάβλεπε, οἱ τῆς Ἐρυθροσταυρίτισσας τῆς ὀμάδας τῆς, στὸ Πανεπιστήμιο. Τέλος ἢ βοή τῶν μηχανῶν καὶ τὸ σκαμπανέβασμα τοῦ καραβιοῦ τὴν ἔκαναν νὰ ἀποκοιμηθῇ.

Ἀξαφὰ δυνατὸς γδοῦπος ἐκυριάρχησε ἐπάνω στὸ μονότονο θόρυβο τῶν μηχανῶν καὶ τὸ σκάφος ἔτραντάχτηκε συθέμελο, ξεσηκώνοντας πολλοὺς κοιμάμενους ἐπιβάτες ἀπὸ τὸν ὕπνο. Τὰ παιδιὰ μόνο πὺδ ἐκοιμοῦνταν βαθιὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀνασαινοῦν ἢ-ρεμα. Ἐθὺς ἀκούστηκαν κραυγὲς ἀπὸ τὸ διάδρομο, ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς θαλάμους, ἀπὸ τὶς συνταξιδιώτισσες τοῦ θαλάμου:

— Καλέ, τί ἦταν τοῦτο; Ἀκούσατε;

— Θεὲ καὶ Κύριε, βοήθα μας!

Καὶ ἔοπισω βαθεῖα φωνή, ἀντρίκεια, ἀπὸ τὰ μεγάφωνα, στοὺς διαδρόμους:

— Προσοχή, προσοχή! Κίνδυνος. Φορέσετε ἀμέσως τὰ σωσίβια... βρῖσκονται κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό σας... Ἀνεβῆτε πάνω, νὰ μπῆτε στὶς βάρκες. Τὸ πλοῖο ἔπαθε μεγάλη βλάβη.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα πάλι ἡ ἴδια φωνὴ ξανακούστηκε:

— Προσοχή, προσοχή! Ὁχι πανικός. Ὑπάρχουν βάρκες γιὰ ὅλους σας. Νὰ μείνετε ψύχραιμοι. Βιαστήτε μόνο, μὴ χασομερᾶτε καθόλου!

Ἦταν ὁ πλοίαρχος, πὺδ ὀρθιος στὴ γέφυρα ἔδινε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὶς διαταγὲς του. Ἡ Ἀνδρονίκη δὲν ἐδίστασε οὔτε μιὰ στιγμή νὰ ἐκτελέσῃ τὸ χρέος τῆς ὡς Ἐρυθροσταυρίτισσα. Ἐβοήθησε τὶς γυναῖκες καὶ τὰ μικρὰ νὰ φορέσουν τὰ σωσίβια. Ἡ γιὰ τῆς ἀντιτάθηκε, ἐπειδὴ τάχα τὸ πράμα τοῦτο ἦταν πολὺ βαρὺ καὶ μεγάλο καὶ θὰ τὴν ἐμπέδενε ἀντὶ νὰ τὴν ὀφελήσῃ. Μὲ τὶς φωνὲς τῆς «Παναῖα καὶ Χριστέ μου, βοήθα» καὶ τὰ ξεφωνητὰ τῆς ἔφερε σὺγχυσι μέσα στὸ θάλαμο. Τέλος ἢ Ἀνδρονίκη — ὅλα τοῦτα ἔγιναν μέσα σὲ ὀλίγα λεπτά — κατάφερε νὰ τοὺς καθυσυχᾷ. Ὅταν ἐβγήκαν στὸ διάδρομο δὲν ἦταν βολετὸ νὰ προχωρήσουν εὐκόλα, νὰ ἀνοίξουν δρόμο· ἀνθρωπολόγι πανικόβλητο, κραυγὲς, ξεφωνητὰ, θοῆρος, μαλλιοτραβήγματα:

— Ἐστῆσε ἢ πόρτα τῆς πρὸμης... τὸ ψυγεῖο... Βουλιάζουμε...

— Θεὲ μου, πνιγόμεστε. Βοήθεια!

Ἡ φοιτήτρια, μὲ τὸ σωσίβιό τῆς στὸ ἓνα χέρι, κρατώντας μὲ τὸ ἄλλο τὸ κοριτσάκι, ἐπάσχιζε νὰ ἀνοίξῃ δρόμο μέσα στὸ μισοσκόταδο, ἐπειδὴ τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα δὲν ἐλειτοῦργοῦσε πᾶ καὶ μόνο ἓνα δυὸ κλεφτοφάναρα, φερμένα τὴν τελευταία στιγμή, ἐφώτιζαν ἀμυδρὰ τὴ δραματικὴ σκηνή. Μὲ κόπο κατάφεραν νὰ κρατήσουν ἰσορροπία, γιὰ τὸ σκάφος ἔγερνε ὁλοένα περισσότερο πρὸς τὴν πρὸμνη καὶ κινδύνευε κανεὶς νὰ πέσῃ μπρούμυτα.

— Ἀχ, κόρη μου, πάρε μου καὶ τούτη τὴ βαλιτσούλα. Ποῦ θὰ τὴν ἀφήσω; κραύγαζε ἡ γιὰ.

— Κυρούλα, ἐδῶ κινδυνεύουμε νὰ πνιγούμε ἢ ἐσὺ τὴ βαλιτσα συλλογιέσαι;

Μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος, πατεῖς με πατῶ σε, καὶ τὶς σπαραχτικὲς, ἀναρθρες κραυγὲς, ἢ Ἐρυθροσταυρίτισσα, ψύχραιμη, ἀποφασισμένη, δίνοντας, ὅπου ἐχρειάζονταν, ὀδηγίες, πᾶσχιζοντας νὰ καταπραῖνῃ τὶς κατατρεγμένες, ἀλλοπαρμένες ἐπιβάτισσες, ἀνοίγοντας δρόμο γιὰ τοὺς προστατευομένους τῆς, κατάφερε νὰ φτάσῃ μαζί τους τὴν σιδερένια κλίμακα πὺδ θὰ τοὺς ἔβγαζε στὸ κατάστρωμα:

— Ἀνεβῆτε γρηγορὰ. Πιαστήτε ἀπὸ τὰ σίδερα!

Καὶ γοργὰ γοργὰ, ὡς πὺν νὰ ἀνεβῶν οἱ ἄλλοι, ἔβαλε τὸ σωσίβιο καὶ κατάφερε, ἐπιβάλλοντας ὅπως ὅπως τὴν τάξι στὸ πανικόβλητο ἀνθρωπολόγι, νὰ ὀδηγήσῃ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τὴν οἰκογένειά. Τὸ καράβι εἶχε γείρει ὀπίσω καὶ ἀριστερὰ.

— Ἀπὸ δῶ, γρηγορὰ! ἐφώναζε ἡ Ἀνδρονίκη μέσα στὸ σκοτάδι, τὴν ἀντᾶρα τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ θοῆρο τῶν ἀλλοπαρμένων ἀνθρώπων, πὺδ ἔσπερῶνταν τὸν φῶς ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἐποδοπατιοῦνταν, γιὰ νὰ φτάσουν πρῶτοι τὴν σκάλα, ἢ πὺν σπρωγμένοι ἀπὸ τὸ φρόσ-μάνημα τοῦ ἀνέμου ἐτρίκλιζαν σὰν μεθυσμένοι.

Στὸ πλευρὸ τοῦ πλοίου ἓνας ἀξιωματικός, μὲ τὸ λυχνάρι στὸ χέρι, ἐπιτηροῦσε τὸ κατέβασμα τῶν ἐπι-

βατῶν, ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ κλίμακα στὶς βάρκες, πὺν οἱ ναῦτες εἶχαν κατορθώσει νὰ προσθαλασώσουν.

— Ὁ ἓνας ὅστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐκραύγαζε ὁ ἀξιωματικός. Ὁχι ὀλοι μαζί, θὰ πέσετε στὴ θάλασσα. Καὶ πάλι ξεφωνίζοντας:

— Εἶπα, μὴ σπρώχνετε, πὺν νὰ πάρῃ... Ψυχραιμία!

Ἡ φωνὴ τοῦ μόλις ἀκουόταν μέσα στὸ σὺρλιαχτὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ ρόχο τοῦ κύματος. Ἡ Ἀνδρονίκη σηκώνοντας τὸ κοριτσάκι στὸ δεξιὸ βραχίονα καὶ κρατημένη μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἀπὸ τὸ σκοινὶ τῆς κλίμακας, κατέβηκε, ἀπὸ ἄφησε πρῶτα νὰ περάσουν οἱ δυὸ γυναῖκες καὶ τ' ἀγόρια. Στὰ κάτω σκαλοπάτια πὺν ἀδιάκοπα ἔχωνονταν στὸ νερό, οἱ ναῦτες μὲ δυσκολία κατάφεραν νὰ κρατήσουν ὅπως ὅπως τὴ βάρκα σιμὰ στὸ τοίχωμα τοῦ πλοίου. Ἡ βάρκα εἶχε μισογεμίσει κόσμο. Ἐπιβάτες πὺν εἶχαν χάσει τὴν ἰσορροπία καὶ γλίστησαν στὸ νερό, ἔβαζαν σπαραχτικὲς κραυγὲς:

— Βοήθεια. Πνιγόμεμαι. Ἐλεος!

Μὰ ἡ ὥρα δὲν ἄστεινόνταν. Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν μέσα σὲ ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας. Τὸ σκάφος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς πρὸμνης, εἶχε ἀνοίξει καὶ στὰ ὕφαλα. Ἡ βάρκα ἀνεβοκατέβαινε στὸ χορὸ τῶν κυμάτων. Ἡ οἰκογένεια εἶχε μπεῖ στὴ βάρκα. Τὴν τελευταία στιγμή, πρὶν οἱ ναῦτες ἀρπάξουν τ' ἀγόρια, ἢ Ἀνδρονίκη εἶχε παραδώσει τὸ κοριτσάκι τὴν μητέρα του. Καὶ ἐτοιμαζόταν τώρα νὰ πηδήσῃ καὶ αὐτὴ ἓνα πηδημα καὶ θὰ βρισκότανε μέσα. Τὴ στιγμή ἐκείνη ἓνα πελώριο κύμα παρέσυρε τὴ βάρκα μακριὰ ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ σκάφους, μέτρα πὺδ πέρα. Καὶ ἢ Ἀνδρονίκη ἔπεσε μέσα στὴ δίνη. Ἐκανε νὰ φωνάξῃ, τὸ στόμα τῆς ἐγέμισε ἀφρὸ καὶ νερό. Ἐδοκίμασε, κολυμπώντας — ἔξερε καλὰ κολύμπι — νὰ φτάσῃ τὴ βάρκα, κοίταξε δεξιὰ, κοίταξε ἀριστερὰ. Ἐκεῖ πὺν κατάφερε νὰ κρατηθῇ στὸν ἀφρὸ, νὰ ἐπιπλέσῃ, ἐκεῖ ἢ χαίτη τοῦ ἄλλου κύματος τὴν κοκκοῦλωνε καὶ τῆς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή. Μέσα στὸ φρόνιασμα τῶν στοιχείων ἢ κοπέλα ἦταν ἀνήμερη. Μὲ κόπο κατάφερε νὰ κουνήσῃ τὰ παγωμένα μέλη τῆς. Μὰ νὰ, ἓνα κύμα πὺν τὴν ἀνέβασε ψηλὰ τὴν ἔκανε νὰ τοῦσῃ σιμὰ τῆς τὴν παρῶνσία μιᾶς βάρκας γεμάτης ναυαγούς. Ἀναθάρρεψε, σὰν νὰ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἔκανε μιὰ δυὸ δοτατες προσπάθειες, σπασμοδικές, νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸ ἔλεος τῶν κυμάτων, ἐλπίζοντας νὰ γαντζωθῇ στὴ βάρκα. Μὰ στὴ στιγμή τὸ σκάφος, πὺν βοῦλῆζε πᾶ γιὰ καλὰ, ξεσήκωσε ὀλόκληρη δίνη πὺν ροῦφηξε τὴν Ἀνδρονίκη στὸ χάος τοῦ ὄγρου βάθους.

Ἡ Ἐρυθροσταυρίτισσα εἶχε θυσιάσει τὴ ζωή τῆς γιὰ νὰ σώσῃ ἄλλα πλάσματα πὺδ ἀδύνατα καὶ πὺδ ἀβοήθητα ἀπὸ ἐκείνη, πιστὴ στὸ υπέρτατο χρέος τῆς φιλαλληλίας.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ Ἐρυθροσταυρίτες μας πὺν στέλνουν χαιρέ-γραφα γιὰ τὴ στήλη συνεργασίας, δὲν πρέπει νὰ γράφουν ἀπὸ τὶς δυὸ ὀψεις τοῦ χαρτιοῦ, γιὰ τὴν δυσκολεύουν τοὺς τυπογράφους. Διαβάζουμε μόνον ὅσα κείμενα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὴν μιὰν ὀψη.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

(Απόσπασμα από το ημερολόγιον της συζύγου του Γάλλου Προξένου πού εβρίσκετο εντός της πόλεως κατά την διάρκειαν της πολιορκίας).

Ίωάννινα, 20 Φεβρουαρίου 1913

... Η μάχη εξακολουθεί ακόμη, προφανώς γύρω από το Μπιζάνι μόνον, διότι άλλοι δὲν ἀκούεται πλέον τὸ τηλεβόλον. Μόνον ὑποθέσεις ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν καὶ τὰ πάντα παρουσιάζουν ἐνδείξεις ὅτι θὰ πέσῃ τὸ Μπιζάνι καὶ ἴσως μάλιστα ἀπόψε. Τί θὰ γίνῃ; Θὰ μεταφερθῇ ἡ μάχη εἰς τὴν πεδιάδα ἢ εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ στίτια τῶν Ἰωαννίνων;

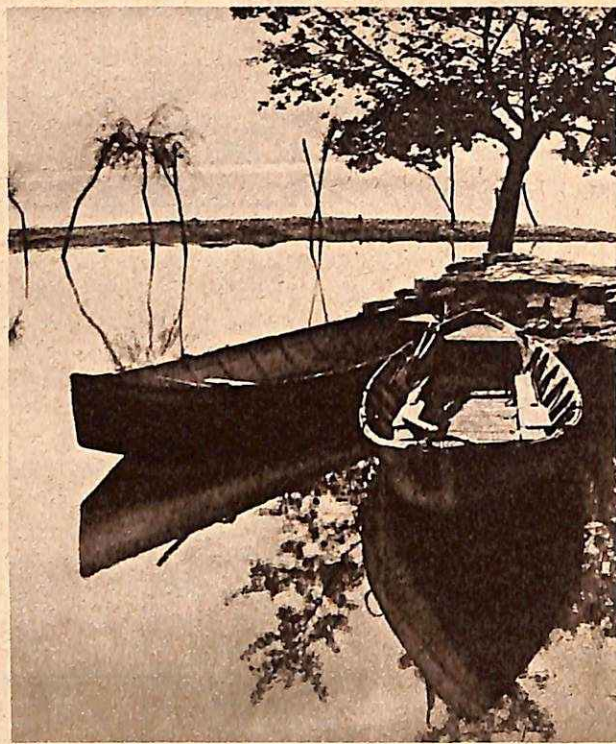
Εἰς τοὺς δρόμους πλήθῃ στρατοῦ κυκλοφοροῦν με πρόσωπα ἄγρια, πού ἐκφράζουν ἀγωνίαν καὶ ἀπόγνωσιν. Μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἑσπέρ πασσάς ἐπέστρεψεν ἐσπευσμένως εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ ἡ κατάστασις εἶναι εἰς ἄκρον σοβαρά. Παντοῦ βλέπει κανεῖς τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν. Ἀρχίζουν νὰ περνοῦν πολλαὶ ἄμαξαι με τραυματίας. Μανθάνομεν ὅτι ἐπῆσεν ἡ Μανωλιάσα. Εἰς τοὺς δρόμους σχηματίζονται θλιβεραὶ συγκεντρώσεις Τούρκων στρατιωτῶν, ἀξιωματικῶν καὶ πολιτῶν. Ὅλοι πλέον, πιστεύουν ὅτι ἡ ἀντίστασις εἶναι ματαία πλέον. «Ἄνευ τῆς παραδόσεως θὰ ἔχωμεν ἴσως τὸν βομβαρδισμόν ἀπόψε καὶ θὰ εἶναι ἄδικος καὶ περιττὴ ἡ ἀνθρωποθυσία...», λέγει ἓνας ἀξιωματικὸς. Συνεχῶς διέρχονται φάλαγγες στρατιωτῶν εἰς τοὺς δρόμους. Εἶναι ὅλοι καταβεβλημένοι καὶ ἀξιολύπητοι. Ὅλοι αἱ οἰκίαι εἶναι κλεισταὶ καὶ οἱ πολῖται διατελοῦν ὑπὸ ἑνα ἀόριστον φόβον.

21 Φεβρουαρίου.

Μανθάνομεν ὅτι χθὲς τὴν ἐσπέραν, οἱ Προξένοι, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Ἑσπέρ πασσά, ἀπήνθονον ταυτόσημον διακοίνωσιν δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Διάδοχον τῶν Ἑλλήνων, ζητοῦντες τὴν ἄμεσον ἀναστολήν τῶν ἐχθροπραξιῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς παραδόσεως τῆς πόλεως. Λέγουν ὅτι τὸ Μπιζάνι δὲν ἐπῆσεν ἀλλ' ὅτι μία στρατηγικὴ κίνησις ἀξιοθανμάστου τόλμης καὶ ἀκριβείας εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν πανικοῦ εἰς τὰ στρατεύματα τῶν Τούρκων, ἅτινα ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις των εἰς τὴν Μανωλιάσαν καὶ τὸν Ἅγιον Νικόλαον. Ἐνῶ πλέον τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐβρίσκοντο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, χιλιάδες Τούρκοι στρατιῶται ἔχουν κατακλύσει τὴν ἐμπορικὴν συνοικίαν καὶ τὴν λεηλατοῦν. Εἰς τοὺς δρόμους ὁ συνωστισμὸς εἶναι ἀπεριγράπτως μεγάλος. Ταχεῖς καὶ φευγαλέοι περνοῦν οἱ ἐξαντληθέντες ἀπὸ τὰς μάχας καὶ τὴν σκληρὰν ἀμυνὸν τῆς πόλεως δυστυχεῖς στρατιῶται. Εἶναι καταφανές ὅτι ἡ λύσις τὴν ὁποῖαν ἀπὸ μακροῦ ἀναμένουν ἐναγωνίως οἱ Ἕλληνες πλησιάζει νὰ λάβῃ χώραν. Ὁχλοβοή, πανικός καὶ φρενήρης, ἀπεγνωσμένη καὶ ὁρμητικὴ φυγὴ κυριαρχοῦν εἰς τὴν πόλιν.

Ἐπακολουθεῖ μία νύξ πλήρης ἀγωνίας. Τί θὰ συνέβαινε πλέον; Εἰς τὰς πέντε τὸ πρωὶ ἀρχίζουν ἐκ νέου αἱ τρομεραὶ βρονταὶ τῶν τηλεβόλων, ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἔχει διαλυθῇ τὸ σκότος τῆς νυκτός. Τί ἔχει συμβῇ

ἀραγε; Δὲν ἔχει φθάσει ἡ διακοίνωσις εἰς τὸν Διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου; Θὰ ξαναρχίσῃ ὁ βομβαρδισμός; Διάφοροι ὑποθέσεις περνοῦν ἀπὸ τὸν νοῦν. Καὶ τὸ τηλεβόλον κροτεῖ συνεχῶς. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον τὸ σκότος ὠχρῶ καὶ εἰσέρχεται τὸ φῶς, ἐνῶ τὰ τηλεβόλα ἔχουν πλέον σταματήσῃ νὰ ἤχουν. Ἐχει ξημερώσει μία ἱστορικὴ χαραυγὴ διὰ τὴν πόλιν καὶ

Ἰωάννινα: μεσημέρι στὴ λίμνη.

τὸν λαὸν τῶν Ἰωαννίνων. Τὰ Ἰωάννινα ἔπειτα ἀπὸ πέντε αἰῶνων ξένην δεσποτείαν ἀπελευθεροῦνται. Ἡ ὠραία πόλις ἐκοιμήθη Τουρκικὴ καὶ Μουσουλμανικὴ καὶ ἐν τῷ τῷ ἑλληνικῷ καὶ Χριστιανικῷ. Δὲν ἔχει ἀκόμη ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος, ἀλλ' εἰς τοὺς δρόμους πλήθῃ λαοῦ παραληροῦν. Οἱ Ἕλληνες κλαῖουν, γελοῦν, ἐναγκαλίζονται. Ἀπερίγραπτος φρενίτις ἔχει καταλάβει τοὺς πάντας, νέους καὶ γέροντας, πλουσίους καὶ πτωχοὺς. Τρομερὰ καὶ χαρμόσυνοι αἱ ἐναέριοι φωναὶ τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν, σημαίνον τὴν ἔλευσιν τῆς ποθητῆς ἀπὸ τόσον μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἐλευθερίας. Μία ἀτελείωτος ζητωκραυγὴ πλανᾶται εἰς τὸν ἀέρα. Με λυγμοὺς εἰς τὴν φωνὴν κραυγάζουν οἱ Ἕλληνες: «Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός! Ζήτω ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος». Ὁ ἥλιος ἔχει ἀνατεῖλει τώρα. Ἐνα γλυκὴ φῶς σκορπίζεται εἰς τὰ πάντα, μία λάμψις ἀσύγκριτος μεταβάλλει τὴν ἀτμόσφαιραν. Εἶναι μία μοναδικὴ ὥρα, τῆς ὁποίας τὴν συγκίνησιν θὰ διατηρήσουν ὅλοι ἐφ' ὅρον ζωῆς. Ἡ ἀνοιξὶς φαίνεται νὰ ἔχῃ εἰσέλθῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ εἰς τὴν πόλιν εἰσέρχεται πλέον ὁ Ἑλευθερωτῆς Στρατός...

Μεταφρ. Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΣ

ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΜΕΝΟΙ

ΠΛΗΣΙΑΖΕ τὸ καλοκαίρι καὶ ἦταν ἡ ἀνοιξὶς σ' ὅλες τῆς τίς δόξες. Δέντρα, κῆποι, χωράφια, ὅλα ἦταν ἀνθισμένα. Λαμπρὰ χρώματα ἦταν παντοῦ καὶ ὁ ἀέρας μωσκοβολοῦσε.

Σὲ μιὰ πλαγιά ὅμως, πάνω σὲ μιὰ μικρὴ μνηλιὰ ἦταν μιὰ κλάρα ὁμορφὴ καὶ γερὴ, γεμάτη ἀπὸ ρόδινα λουλουδάκια, ἑτοιμα νανοῖξουν. Αὐτὴ ἦταν τὸ καλύτερο σύμβολο τῆς ἀνοιξῆς.

Ἡ κλάρα ἤξερε καλὰ πόσο ἦταν ὁμορφὴ, καὶ δὲν ξαφνίστηκε διόλου ὅταν εἶδε μιὰν ἀρχοντικὴ ἄμαξα νὰ σταματᾷ μπροστὰ της, καὶ νὰ κατεβαίνει μιὰ μικρὴ κοντεσσόνα πού φώναζε με χαρά:

— Κοίταξε, μαμά, τί ὠραία κλάρα! Θάξιζε γιὰ κορώνα τῆς ἰδίας τῆς βασίλισσας!

Κι ἡ κόρη ἔκοψε τὴν κλάρα, τὴν ἔπιασε με προσοχὴ στὰ λεπτά της χέρια, τὴν προφύλαξε με τὴν ὀμπρέλλα της ἀπὸ τίς καντὲς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, μπῆκε σ' ἄμαξι καὶ εἶπε νὰ γυρίσουν.

Ἀνέβηκε μιὰ μεγαλόπρεπη μαρμαρίνη σκάλα, καὶ ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ πλούσια διαμερίσματα, ἔφτασε σὲ μιὰ ὑπέροχη σάλα με ἀφάνταστα ὀτολίδια. Τὰ πιὸ σπάνια λουλούδια ἦταν μέσα στὰ πιὸ πολυτίμημα βάζα. Μὰ ἡ μικρὴ κοντέσσα πῆρε ἓνα βάζο ἀπὸ ἀλάστρο, ἔβαλε μέσα τὴ μνηλιὰ καὶ τὸ τοποθέτησε στὴν πιὸ τιμητικὴ θέση.

Ἀληθινὸ χάρισμα τῶν ματιῶν. Κι ἡ κλάρα τὸ πῆρε ἀπάνω της καὶ ἔγινε περὶφραν, γιατί τῆς ἔδειχναν τόσο θαυμασμό.

Στὴ σάλα αὐτὴ ἔμπαιναν ἄνθρωποι κάθε λογῆς. Ἄλλοι κοίταζαν δίχως νὰ μιλοῦν, ἄλλοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζουν καὶ νὰ λένε τίς ἐντυπώσεις τους. Ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι ἦταν λιγόλογοι καὶ ἄλλοι φλυαροῦσαν καὶ ἔλεγαν ἀνοησίες. Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ πού ἀκούγε καὶ ἔβλεπε, ἡ κλάρα τῆς μνηλιὰς ἔμαθε ἓνα πράγμα: ὅτι δηλαδὴ ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰλλα, ἔτσι καὶ στὰ φυτὰ ὑπάρχουν μεγάλες διακρίσεις.

— Ὑπάρχουν φυτὰ, συλλογίζετο, πού χρησιμεύουν μόνο γιὰ ὀτολίδι. Ὑπάρχουν ἄλλα πού εἶναι μόνο γιὰ νὰ μυρίζουν. Ἄλλα πού χρησιμεύουν γιὰ τροφή, καὶ ἄλλα πού δὲν ξέρεי κανεῖς τί χρειάζονται καὶ πού μποροῦσαν καὶ νάλειπαν.

Κι ἡ κλάρα, πού ἦταν κοντὰ στὸ παραθύρι, ἔριχνε καὶ καμμιὰ ματιὰ στὴν ἀλλή, στὸν κῆπο καὶ στὰ χωράφια, καὶ ἐξέταζε ὅλα τὰ εἶδη τῶν φυτῶν, πού βλάσταιναν ἐκεῖ. Ἄλλα ἦταν πλούσια καὶ ὑπέροχα με ἄφθονα χρώματα. Ἄλλα φτωχὰ καὶ ἀσθενικὰ καὶ ἀξιολύπητα.

— Κακόμοιρα πλάσματα, εἶπε ἡ κλάρα κοιτάζοντας αὐτὰ τὰ τελευταῖα, ἡ φύσι γιὰ σᾶς εἶναι μητρονιά! Πόσο πικρὰ θὰ αἰσθάνεσθε τὴν καταφρόνια σας, καθὼς ἐγὼ καὶ οἱ ὅμοιοί μου αἰσθανόμαστε τὸ μεγαλεῖο μας. Ὑπάρχουν, βλέπετε, διακρίσεις. Ἄλλοι εἶναι ψηλὰ καὶ ἄλλοι χαμηλά. Κι ἀληθινὰ, χρειάζονται οἱ διακρίσεις. Διαφορετικὰ, θὰ ἦμαστε ὅλοι ἴσοι καὶ ὅμοιοι!

Κι ἡ κλάρα κοίταζε με συγκατάβασι ἰδίως ἓνα εἶδος φυτῶν, πού φύτρωναν σὲ χιλιάδες παντοῦ: στὰ

χωράφια, σ' ἀulάκια, ἀκόμα καὶ ἀνάμεσα στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς.

Κανεῖς δὲν τᾶκοβε νὰ κάνῃ μπουνκέτο. Ἦταν πολὺ κοινὰ, βλέπετε, καὶ εἶχαν καὶ ἓνα χωριάτικο ὄνομα: τᾶλεγκαν πικραλίδα.

— Δυστυχησμένο, εἶπε ἡ κλάρα τῆς μνηλιὰς, πῶς σὲ περιφρονοῦν! Κι ὅμως δὲν εἶναι λάθος δικό σου τὸ ὅτι εἶσαι τόσο πρόστυχο φυτό. Ἀλλά, βλέπεις, ὅπως καὶ στοὺς ἀνθρώπους, ἔτσι καὶ στὰ φυτὰ, χρειάζεται μιὰ διάκρισι τάξεων, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν οἱ ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς κατώτερους. Ἔτσι εἶναι καλονικό.

Τότε βγῆκε μιὰ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου. Φίλησε τὴν ἀνθισμένη κλάρα, μὰ τὸ ἴδιο φίλησε καὶ τίς κίτρινες πικραλίδες στὴν αὐλὴ καὶ στὰ σοκάκια. Κι ὅλες οἱ ἀδελφές τῆς ἀχτίνας τὸ ἴδιο ἔκαναν. Χαίδευαν ὅλα τὰ φυτὰ, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ φτωχικά.

Ἡ κλάρα τῆς μνηλιὰς δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτέ της ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Πλάστη εἶναι ἀπέραντη καὶ ἀπλόωνεται πάνω σὲ κάθε τί πού ζῇ στὴν πλάσι. Οὔτε εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι πολλὰ καὶ ὠραία πράγματα μένουν σονγὰ κομμένα, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρῖνῃ κανεῖς ἀπὸ τίς ἐπιφάνειες. Ἐμεῖς ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦμε νὰ τὴν κατηγορήσουμε γι αὐτό. Γιατὶ καὶ ἐμεῖς τὸ ἴδιο κάνουμε.

Ἡ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου ὥστόσο κατάλαβε τίς σκέψεις της καὶ τῆς εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν βλέπεις καλὰ. Ποιὸ εἶναι λοιπὸν τὸ περιφρονημένο φυτό, πού τόσο τὸ συμπονᾷς;

— Εἶναι οἱ πικραλίδες, ἀποκριθῆκε ἡ κλάρα. Κανεῖς δὲν τίς κόβει νὰ κάνῃ μπουνκέτο, ὅλοι τίς ποδοπατοῦν, καὶ ὅπου νὰ γυρίσης, βλέπεις ἀπὸ δαῦτες. Κι ὅταν ξεσοριάσῃ, γίνεται σὰν ξέφτια ἀπὸ παλιὸ μαλλὶ πού πετοῦν στὸν ἀέρα καὶ καθοῦναι στὰ ροῦχα τοῦ κόσμου. Ἀληθινὰ εἶν' ἓνα παλιόχορτο! Ὅσοις χρειάζονται καὶ αὐτὰ στὸν κόσμον. Ἐγὼ ὅμως ἐγνώμονῳ τὸν Πλάστη πού δὲν με τοποθέτησε σ' αὐτὴ τὴν περιφρονημένη καὶ φτωχὴ τάξι.

Τότε ἦρθε μιὰ παρὰ παιδάκια στὸ λιβάδι. Ἦταν κ' ἓνα μωρὸ πού ἴσια πού μποροῦσε νὰ περπατῇ, καὶ τ' ἄλλα τὸ πῆγναιναν θριαμβευτικὰ στὰ χέρια. Ὅταν εἶδε μιὰ πυκνὴ τούφα ἀπὸ πικραλίδες, εἶπε νὰ τὸ βάλουν ἀνάμεσα στὰ ἄφθονα κίτρινα λουλούδια καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ καὶ νὰ γελᾷ μ' ὅλη τὴν καρδιά του. Μάζερε λουλουδάκια, ἔκαμε μπουνκέτο, καὶ με τὴ ἀδῶα του χαρὰ τὸ φιλοῦσε ἀπειρες φορές.

Τὰ πιὸ μεγάλα παιδιὰ ἔκοψαν τὰ λουλούδια ἀπὸ τὰ κοτσάνια τους καὶ τὰ περνοῦσαν σὲ κλωστὲς καὶ ἔφτιαχναν περὶδέραια καὶ ἀλυσίδες, καὶ τὰ φοροῦσαν στὸ λαιμὸ καὶ στὸ στῆθος.

Ἄλλα κοίταζαν με προσοχὴ τὰ σποριασμένα λουλούδια καὶ θαύμαζαν τὴν τέχνη καὶ τὴν λεπτότητά τους. Ὑστερὰ φουσοῦσαν ἐλαφρὰ, καὶ τότε σὰν ἀνάλαφρες τουφίτσες ἀπὸ μπαμπάκι πετοῦσαν οἱ σπόροι

(Συνέχεια στὴ σελίδα 23)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΚΜΗ της τέχνης στη Ζάκυνθο ήταν αποτέλεσμα της οικονομικής ευρωστίας των αρχόντων και άστων του καιρού της, καθώς επίσης των πολιτιστικών επιδράσεων των καταδιωγμένων προσφύγων, που έβρισκαν άσυλο και προστασία στο φιλόξενο έδαφος του Νησιού. 'Ανάμεσα στους

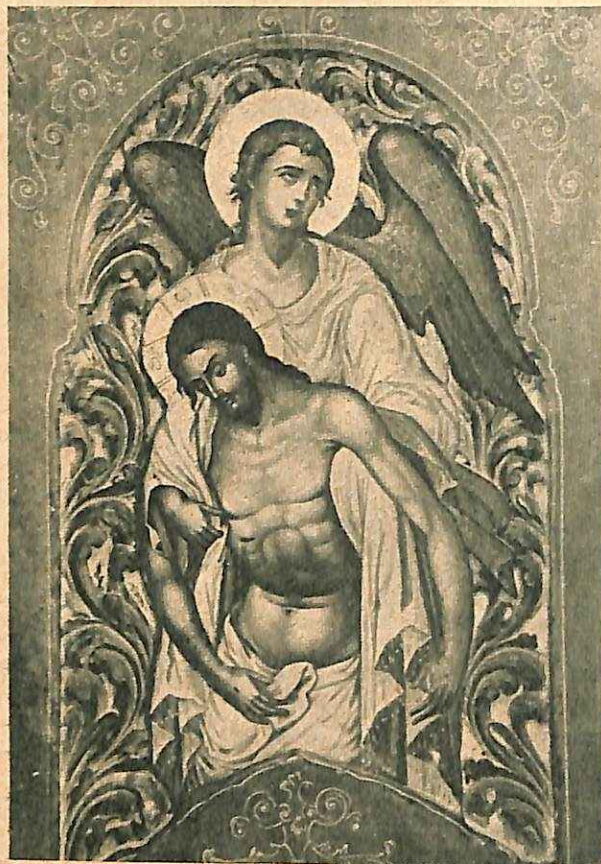

ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΓΑΓΚΟΦΙΛΩΤΣΑ
(Έργον: ΕΜΜ. ΛΑΜΠΑΡΔΟΥ - 17ος αλ.)

πρόσφυγες κατέφευγαν προσωρινά ή για πάντα και καλλιτέχνες ή τεχνίτες, ιδιαίτερα Κρητικοί (17ος αιώνας) και 'Ηπειρώτες (αρχές 19ου αιώνα). 'Εκτός από τους πρόσφυγες εκδηλώθηκαν επίσης και πολλοί αξιόλογοι ντόπιοι καλλιτέχνες, όπως ο Σπυρίδων Ιερέυς Στέντας, ο Γεώργιος Γρυπάρης, ο Γεράσιμος Κουλουμπής και άλλοι τον 17ο αιώνα και στις αρχές του 18ου ο Γερώνυμος Πλακωτός ή Στρατής, ο μεγάλος αυτός πρόδρομος του επτανησιακού νατουραλισμού, που, μαζί με τη ζωή του, χάθηκε και το έργο του στην πανούκλα του 1728, γιατί, σαν μολυσμένα, τα υπάρχοντά του κάηκαν από τις υγιεινολογικές αρχές του τόπου.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1953 άρχισαν οι έργασίες για την τακτοποίηση των χώρων της απέραντης

αΐθουσας του 'Αρχιεπισκοπικού Ζακύνθου κ' έτσι μεταφέρθηκαν για λίγο στην εκκλησία του Παντοκράτορα πολλοί πίνακες. Οι καλύτεροι όμως, μαζί με διάφορες βιτρίνες αρχαιολογικών ευρημάτων, ιστορικής και έθνολογικής αξίας, με παλιά ξυλόγλυπτα, αμφια, πετραχήλια χρυσούφαντα παλαιάς εποχής, άρ-

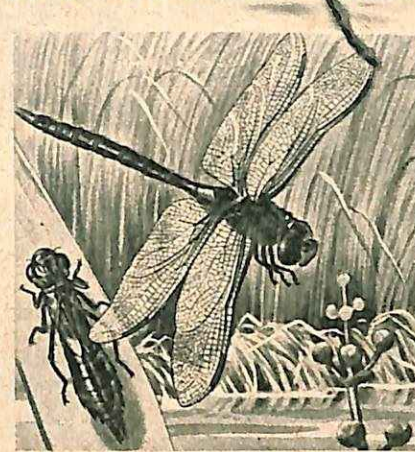
ΒΗΜΟΘΥΡΟ, άρχων 18ου αλ.
(Έργον: ΝΙΚ. ΚΑΛΛΕΡΙΓΗ)

γυρόγλυπτα εκκλησιαστικά σκεύη, καλύμματα Εύαγγελίων κλπ. κλπ. έμειναν στην απέραντη αΐθουσα, για να παραδοθούν από τη μοίρα, ύστερ' από λίγες μέρες, στην άχόρταχη φωτιά, που άκολούθησε τους σεισμούς της 12 - 15 Αυγούστου 1953. 'Η φωτιά, όμως, που πέρασε σχεδόν από παντού στην πόλη, δεν έφθασε στην εκκλησία του Παντοκράτορα! 'Η εκκλησία-μουσείο βρισκόταν μόνο εκατόν πενήντα μέτρα από το 'Ενεχυροδανειστήριο (Μόντε), κι ενώ είχαν γκρεμισθ' και καίη τα πάντα ένα γύρω, αυτή είχε μείνει, εύτυχώς, απείραχτη από τη φωτιά και όρθια! 'Ηδη μόνη της ή εκκλησία τούτη αποτελούσε όλόκληρο μουσείο και κρατούσε ακόμα πολλούς πίνακες του παλιού μουσείου.

('Αποσπάσματα από το βιβλίο «ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΖΑΚΥΝΘΟΥ», που μόλις έκυκλοφύγη)

Η ΛΙΒΕΛΛΟΥΛΑ Ή ΥΔΡΟΣΤΑΘΜΥΛΛΙΣ

ΑΝ ΤΥΧΗ κάποια ήλιόλουστη ημέρα του Μαΐου να βρεθούμε κοντά στις όχθες ήσυχου ρυακιού, όπου μάλιστα να σχηματίζονται λακκούβες με ήρεμα νερά, ή κοντά σε κανένα βάλτο ή άκρη και σε καμιά δεξαμενή γεμάτη νερό, άσφαλώς θα συναντήσουμε λιβελλούλες. 'Ακόμη και μέσα στα ύγρα λιβάδια, όταν το χορτάρι τους εξακολουθ' να είναι κατα-

Πράσινη λιβελλούλα: 'Αριστερά διακρίνεται ή κάμψη, της οποίας το δέρμα αρχίζει να σχίζεται στη ράχι.

πράσινο, είναι δυνατόν να ιδούμε τα όμορφα αυτά και άρκετά μεγάλα έντομα. 'Η λιβελλούλα — που λέγεται έλλιός και υδροσταθμυλλίς — είναι έντομο μεγάλο, αφού μερικά είδη της φθάνουν σε μήκος τα έπτά εκατοστά του μέτρου. 'Η κεφαλή της είναι μεγάλη, ο θώρακας σχετικά μικρός, ή κοιλιά λεπτή, στρογγυλή και άρκετά μακρουλή — 4-5 φορές υπό μακρουλή από το υπόλοιπο σώμα κτλ. Τα φτερά της — δυο ζευγάρια — είναι τεράστια, διαφανή, με άφθονα νεύρα. 'Αν πήτε για τα μάτια της, αυτά είναι κι αν είναι μεγάλα: πίνουν όλόκληρο σχεδόν το κεφάλι της από την κορυφή ως κάτω στα σαγόνια. Τα πόδια της, έξι τον αριθμόν, όπως σε όλα τα έντομα, φυτρώνουν από το θώρακα και άνάλογα με το υπόλοιπο μέγεθος της είναι και αυτά μικρά.

Τα είδη των υδροσταθμυλλίδων είναι πάρα πολλά — οι έντομολόγοι τα υπολογίζουν σε 5.000 περίπου σε όλο τον κόσμο. Στην πατρίδα μας υπάρχουν περί τα 20 είδη. Είναι όμορφα έντομα, με ζωηρούς χρωματισμούς, χαλκοπράσινους, κίτρινους, κόκκινους, που έκπέμπουν ωραίους ιριδισμούς, καθώς πέφτουν επάνω τους οι ακτίνες του άνοιξιάνικου ήλιου. 'Εκείνο όμως που θα μ'ας κάμψι ιδιαίτερη εντύπωση στα έντομα αυτά είναι το πέταγμά των. Είναι τόσο γρήγορο, τόσο επιδέξιο, τόσο τεχνικό, ώστε πολλές φορές δυσκολευόμαστε να τα παρακολουθήσουμε καθώς πετούν. Τα τεράστια φτερά των τα διευκολύνουν να κινούνται προς τα έμπρός, αλλά και προς τα όπισθεν, όπως ένα αυτοκίνητο, που κάνει άπιαθεν, να στρίβουν δεξιά

ή άριστερά, να ανεβαίνουν πιο ψηλά ή να κατεβαίνουν ως την επιφάνεια του νερού με μεγάλη ταχύτητα και εύκολια, άκόμη και να μένουν άμετακίνητα στον άέρα, σαν να ζυγιάζονται πάνω από τα νερά. 'Από την τελευταία αυτή ικανότητά τους έπληραν και το όνομα υδροσταθμυλλίδες.

Σπανίως θα ιδήτε μια υδροσταθμυλλίδα να κάθεται κάπου, στα κλαδιά κάποιου υδροβίου φυτού ή και σε καμιά πέτρα στην όχθη του ρυακιού. Κι αν καμιά φορά καθίση, αυτό γίνεται για μερικές μόνο στιγμές, δυο - τρία δευτερόλεπτα το πολύ - πολύ. Κι όταν καθίση κρατά πάντα άνοιγμένα τα φτερά της, σαν να είναι πανέτοιμη για καινούργιο πέταγμα. Είναι δε αυτό ένα γνώρισμα, με το όποιον εύκολα διακρίνονται οι υδροσταθμυλλίδες από άλλα έντομα όμοιά τους. Οι πραγματικές υδροσταθμυλλίδες δηλαδή, όταν καθίσουν κάπου, κροτούν άπλωμένα τα φτερά τους, ενώ τα άλλα έντομα τα μαζεύουν. Οι υδροσταθμυλλίδες λοιπόν πετούν συνεχώς, άδιάκοπα. Και σε όλο αυτό το διάστημα άσχολούνται με το κυνήγι. Γιατί πραγματικώς είναι έντομα άρπακτικά και άδηφάγα. Θύματά τους είναι όλα τα άλλα έντομα: κουνούπια, μύγες, μέλισσες, σφήκες, πεταλούδες, άκρίδες, κολεόπτερα. Τίποτα δεν ήμπορεί να τους ξεφύγη. Και όπως το γεράκι, όταν διακρίνη κάποιο πουλί, χύνεται σαν την άστραπή και το άρπάζει με τα γαμψά νύχια του, έτσι και ή υδροσταθμυλλίς. 'Όταν με τα τεράστια μάτια της διακρίνη κάποιο έντομο, όρμα έναντίον του σαν βέλος, το άρπάζει με τα πόδια της και με τα τεράστια και δυνατά σαγόνια της το καταβροχθίζει. 'Αν το θύμα της είναι μικρό, το ξεκοκαλίζει πετώντας αν όμως είναι μεγάλο και βαρύ, τότε κάθεται κάπου για μερικά δευτερόλεπτα, δια να έλθει άρκετά για να το κομματιάση και να το καταβροχθίση. Μόλις τελειώση το γεύμα της, να την πάλι στον άέρα, οι άναζητήσι καινούργιας λείας.

Μη νομίζετε δε ότι υπάρχει έλπίδα να γλυτώση κανένα έντομο από τα νύχια της. Αυτό δεν είναι δυνατόν, γιατί ή υδροσταθμυλλίς πετά με μεγάλη ταχύτητα — οι έντομολόγοι υπελόγησαν ότι πετά 10-12 μέτρα κατά δευτερόλεπτο, δηλαδή 40 περίπου χιλιόμετρα την ώρα — ταχύτητα που όχι μόνο τα περισσότερα έντομα, αλλά και πολλά πουλιά δεν ήμπορούν να τη φθάσουν. 'Από την άποψη λοιπόν της τροφής ή υδροσταθμυλλίς κατατάσσεται στα όφελιμα έντομα για τον άνθρωπο. Γιατί και τα κουνούπια και οι μύγες και οι σφήκες και οι περισσότερες πεταλούδες είναι έντομα έπιβλαβή. Έρωει βέβαια και μέλισσες, που μ'ας είναι τόσο χρήσιμες. 'Αλλά ή ζημιά αυτή είναι πολύ μικρότερη από την όφελεια που μ'ας προξενεί με την εξαόθρευση τ'όσων βλαβερών έντόμων.

Περίεργος είναι ο τρόπος, με τον οποίο πολλαπλασιάζεται ή υδροσταθμυλλίς. Μερικά είδη έχουν στο πίσω μέρος της κοιλιάς των ένα όργανο, που

μοιάζει με κεντρί. Στην πραγματικότητα όμως δεν είναι κεντρί, αλλά όργανο που μοιάζει με τη βελόνα που κάνει ο γιατρός τις ένεσεις, δηλαδή είναι κούφιο από μέσα. Μ'ε αυτό, που είναι μυτερό στην άκρη, τρυπάει τους βλαστούς των υδροβίων φυτών και μέσα στην τρύπα γεννάει ένα ή περισσότερα αήγλα, που κατακυλούν από το κούφιο έσωτερικό του. 'Από τα αήγλα αυτά βγαίνουν μικρές κάμπιες, οι οποίες άμέσως πέφτουν στο νερό και κρύβονται στη λάσπη του βυθού. 'Αλλά είδη πάλι γεννούν τα αήγλα τους την ώρα που πετούν πάνω από το νερό. Το αήγλο βυθίζεται στη λάσπη και από αυτό γεννιέται ή κάμψη. Οι κάμπιες αυτές ζουν μέσα στο νερό, ώσπου να γίνουν τέλεια έντομα. 'Εκεί τρέφονται με άλλα υδρόβια έντομα, γυρίνους βατράχων, άκόμη και μικρά ψαράκια, όπου βέβαια υπάρχουν. Για να συλλαμβάνουν τα θύματά των έχουν ένα περίεργο και άποτελεσματικό όργανο. Το κάτω χείλος του στόματος της κάμπης είναι πολύ μακρύ και στην άκρη καταλήγει σε δυο λαβίδες, που σχηματίζουν ένα όργανο, όμοιο με την τανάλια του μαραγκού. Τα άκρα των λαβίδων είναι μυτερά σαν γάντζοι και ό,τι πιάσουν δεν μπορεί πιά να ξεφύγη. Το όργανο αυτό το κρατεί ή κάμψη μαζεμένο κάτω από το στόμα, ώστε δεν διακρίνεται. 'Όταν όμως πλησιάση κάποιο θύμα, τότε το έκπνέσει σαν έλατήριο και συλλαμβάνει τη λεία της. Οι κάμπιες αυτές μένουν μέσα στο νερό 1-3 χρόνια, άνάλογα με το είδος. Στο διάστημα αυτό αλλάζουν πολλές φορές το δέρμα των, όσο μεγαλώνουν.

'Όταν συμπληρωθή ή ανάπτυξη της κάμπης, τότε βρίσκει το βλαστό ένο-

Η υδροσταθμυλλίς συνέλαβε πετώντας ένα 'Αγριον (είδος λιβελλούλας και αυτό) και το τρώει.

υδροβίου φυτού και ανεβαίνει ψηλά, έξω από το νερό. 'Εκεί μένει άκίνητη. Το δέρμα της αήγλα - στήγ στεγνώνει, ξεραίνεται και αρχίζει να σχίζεται πρώτα από τη ράχι κοντά στο κεφάλι και κατόπιν να φαίνεται το τέλει έντομο. Μέσα σε δυο - τρεις ώρες ή λιβελλούλα έλευθερώνεται από το παλιό δέρμα της, όποτε πιά έλεύθερη και όμοια με τη μητέρα της, αρχίζει την έναέρια ζωή της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ

Βοήθεια εις σεισμοπλήκτους και ένδεείς
Help to earthquake victims and to the needy

Ε.Σ.Ν. 7ου Γυμν. Θηλ. 'Αθηνών
Juniors of 7th high School for girls Athens.

Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Βουλιαγμένης 'Αθηνών.
Juniors of 2nd Elem. School Vouliagmeni Athens.

Ε.Σ.Ν. 7ου Δημ. Σχολ. 'Αθηνών.
Juniors of 7th Elem. School Athens.

Ε.Σ.Ν. 106ου Δημ. Σχολ. 'Αθηνών.
Juniors of 106th Elem. School Athens.

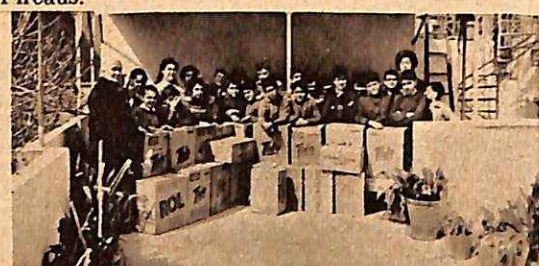
Ε.Σ.Ν. 'Εκπαιδευτηρίου Κ. Τομαζάνη, 'Αγ. 'Ιωάννης Ρέντης 'Αθηνών.
Juniors of Private School K. Tomazani Aghios Ioannis Renti Athens.

Ε.Σ.Ν. 6ου Δημ. Σχολ. 'Αμαρουσίου 'Αθηνών.
Juniors of 6th Elem. School Amaroussion Athens.

Ε.Σ.Ν. Λυκείου Πετράκη - Βαλσαμίδου Πειραιώς.
Juniors of Private School Petraki - Valsamidou Pireaus.

Ε.Σ.Ν. 'Ιδιωτ. Σχολ. Εύφρ. Τσάκωνα Καβαντζά Νίκαια Πειραιώς.
Juniors of Private School E. Tsakona Kavantz Nikea Pireaus.

Ε.Σ.Ν. 4ου Δημ. Σχολ. Χαλανδρίου 'Αττικής.
Juniors of 4th Elem. School Halandriou Attica.

Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχολ. 'Ελευσίνος.
Juniors of 1st Elem. School Eleusis.

Ε.Σ.Ν. Πανορμιτίου Λυκείου Σύμης.
Juniors of Panormition high School Simi.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Στενού Σικυώνος.
Juniors of Elem. School Steno Sikyon.

Ε.Σ.Ν. Γυμνασ. Θηλ. Σάμου.
Juniors of High School for girls Samos.

Ε.Σ.Ν. 'Ιδιωτ. Σχολής Κρεατσούλη - Σταυράκη Γλυφάδας.
Juniors of Private School Kreatsouli - Stavradi Glyphada Attica.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. 'Αμπελίων Βερδικούσης Λαρίσης.
Juniors of Elem. School Ampelion Larissa.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Λαγκαδίου Μουζακίου.
Juniors of Elem. School Langadion.

ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολεία.
Health in the Home

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Αύλωνος Τριφυλλίας.
Juniors of Elem. School Avlon Messine.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Παραπουγκίου Μεσσήνης.
Juniors of Elem. School Parapoungion.

Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Ληξουρίου Κεφαλληνίας.
Juniors of 2nd Elem. School Lixourion Cefallonia.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Θυμιανών Χίου.
Juniors of Elem. School Thymiana Chios.

Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Ξυλοκάστρου, Παγκόσμιος 'Ημέρα 'Αποταμιεύσεως.
Juniors of 2nd Elem. School Xylokastron Save Money Day.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Σταυροδρομίου Γορτυνίας.
Juniors of Elem. School Stavrodromi Gortynia.

Ε.Σ.Ν. 6ου Δημ. Σχολ. Κιάτου Κορινθίας.
Juniors of 6th Elem. School Kiato Corinth.

Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχολ. Μάνδρας 'Αττικής.
Juniors of 1st Elem. School Mandra Attica.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Λιμνών 'Αργολίδος.
Juniors of Elem. School Limnae Argolis.

Ε.Σ.Ν. 9ου Δημ. Σχολ. Καλαμάτας.
Juniors of 9th Elem. School Calamata.

ΚΙΝΗΣΙΣ - ΔΡΑΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΥΣ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός, έν συνεννόησει μετά τής Κυβερνήσεως, αποστέλλει εις τόν Ιταλικόν Έρυθρόν Σταυρόν πρός βοήθειαν τών χιλιάδων θυμάτων τών τελευταίων καταστροφικών σεισμών τής Σικελίας,

Η αποστολή των βοηθημάτων.

σημαντικής ποσότητας τροφίμων. Εις αυτάς περιλαμβάνονται περί τὰ 20.000 κυτία κονσερβών ετοίμων φαγητών, 3.000 κυτία κονσερβών φρούτων ως και 1.200 φιάλαι οινόπνευματωδών ποτών, αναγκαίων εκεί λόγω του επικρατούντος ψύχους. Εις τὰ εφόδια ταῦτα ἡ Κυβέρνησις προσέθεσε

Η φόρτωσις εις τὸ αὐτοκίνητον.

εὐαγγέλιον ποσότητα ἐλεεινῆς σταφίδος, ἡ ὁποία ἀποστέλλεται ὑπὸ τοῦ Ε.Ε.Σ. μετὰ τών ἄλλων εφοδίων.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἰταλικὸς Έρυθρὸς Σταυρὸς ἐπληροφόρησεν ὅτι ἔχει ἐπάρκειαν ὑγειονομικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ καὶ ὑλικοῦ.

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ο Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τών Ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Δεκέμβριον 8.497 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας, ἐξ ὧν 1.029 ἐξηκριβωμέναι περιπτώσεις ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α.

Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατηγορίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Τραύματα, κατάγματα κλπ. 4.145. β) Παθολογικὰ νοσήματα 3.259. γ) Λοιπαὶ περιπτώσεις 1.093

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις: Δηλητηριάσεις 123. Δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακος 31. Καρδιολογικὰ νοσήματα 468. Λοιμώδη 46. Ἐγκαύματα 153. Μέθη 72. Ἡλεκτροπληξίαι 3. Παροχή διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἱατρικῶν ὁδηγιῶν εἰς παντοπόρα πλοῖα 14.

Τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. παρέσχε δωρεὰν φιάλας αἵματος 297.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 16 λήξαντος ἀπεβίωσε πλήρης ἡμερῶν ὁ ἀκαδημαϊκὸς Π. Πουλίσας, πρῶν πρωθυπουργός, Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κλπ. καὶ ἐπίλεκτον μέλος τοῦ Ἑλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ, τοῦ ὁποῦ ὑπῆρξεν καὶ Σύμβουλος.

Τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐξέδωκε τὸ κάτωθι ψήφισμα καὶ παρακολούθησε σύσσωμον τὴν κηδείαν τοῦ ἐκλιπόντος διαπρεποῦς νομομαθοῦς.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΟΥΛΙΣΑ, διατελέσαντος Ἰδρυτικοῦ Μέλους καὶ Συμβούλου αὐτοῦ,

Ψ η φ ί ζ ε ι

1) Νὰ ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἡ Σημαία τοῦ Ε.Ε.Σ. εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας.

2) Νὰ παρακολουθήσουν αὐτὴν Μέλῃ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ἀντιπροσωπεῖα Ἀδελφῶν.

3) Νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ νὰ ἐπιδοθῇ τὸ παρὸν Ψήφισμα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Ἰανουαρίου 68
Τὸ Κεντρικὸν Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ

ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΙΤΤΑΣ

Ο Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος ὁμῶν.

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐγένετο καὶ ἐφέτος (τὴν 4-1-68) εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἑλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ ἡ καθιερωμένη τελετὴ τῆς «πίττας». Τὴν ὠραίαν τελετὴν παρηκολούθησαν ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, οἱ Διευθυνταί, Ἱατροὶ καὶ Ἀδελφαὶ καὶ τὸ Προσωπικὸν τοῦ Νοσοκομείου, ἐκλεκτοὶ προσκεκλημένοι καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς.

Μετὰ τὴν εὐχαριστήριον δέξιν, ὁ Πρόεδρος τῆς Διοικήσεως τοῦ Νοσοκομείου ἐξέθεσε τὰ πεπραγμένα τοῦ 1967.

Ἀκολουθῶν ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κωνστ. Γεωργακόπουλος ἐξῆρε τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ ἀνθρωπιστικὸν ἔργον τοῦ Νοσοκομείου, ἀναφερόμενος δὲ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐπεκτάσεως, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι συντόμως ταῦτα θὰ συνεχισθοῦν μὲ γοργὸν ρυθμόν, ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ταχύτερον τὸ νέον, συγχρονισμένον Νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ συμβάλῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καταστατικῶν σκοπῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ (ἐκπαίδευσις Ἀδελφῶν κλπ.). Ἀπηύθυνε τέλος ὁ κ. Πρόεδρος εὐχὰς ὑπὲρ εὐδωδῶσεως τοῦ ἔρ-

«Εὐδυσχισμένος ὁ νέος χρόνος!»

γου τοῦ Νοσοκομείου καὶ εὐχὰς ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐημερίας τοῦ Προσωπικοῦ.

*

Εἰς τὸ ἐν Βούλῃ Ἀσκληπιεῖον τοῦ Ε.Ε.Σ. ἐγίνε τὴν 7 λήξαντος τὸ κόψιμο τῆς βασιλόπιττας παρουσία τοῦ Προέδρου κ. Κ. Γεωργακόπουλου, τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορείας Ἀσκληπιείου κ. Βασ. Παπαδημητρίου καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς, τοῦ Προέδρου Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Λεων. Νικολοπούλου, τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Στέγης Παιδιοῦ, καθὼς καὶ πολλῶν συνεργατῶν τοῦ Ε.Ε.Σ.

Ο Πρόεδρος κ. Κ. Γεωργακόπουλος δι' ὠραίας προσλαλιάς ἐτόνισεν ἰδιαίτερώς τὴν σημασίαν τῶν Ἀσκληπιεῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ τὴν ἀρτιότητα τῆς λειτουργίας των, συνεχάρη τὴν Διοίκησιν αὐτῶν καὶ τὸ προσωπικὸν καὶ ἀπηύθυνεν εἰς ὅλους ἐγκαρδίους εὐχὰς.

*

Ἡ πίττα τῆς Κεντρικῆς Ἀποθήκης τοῦ Ἑλλην. Έρυθροῦ Σταυροῦ ἐκόπη τὴν 13-1-68 ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου Ὑλικοῦ τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Ἰω. Πλαστοπούλου. Κατὰ τὴν τελετὴν ὁ Πρόεδρος κ. Γεωργακόπουλος ἐξῆρε ἰδιαίτερώς τὴν δραστηριότητα τῆς Ἐφορείας Ὑλικοῦ καὶ τὴν συμβολὴν τῆς εἰς τὴν περιθαλψὴν τῶν θυμάτων θεομηνιῶν πού ἐπληξάν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος τὴν χώραν, καθὼς καὶ τῶν προσφύγων τῶν Ἀραβικῶν χωρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους μ' ἐξαιρετικὴν ταχύτητα καὶ τάξιν ἐστάλησαν βοηθήματα.

*

Ἡ βασιλόπιττα τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν ἐκόπη τὴν 15-1-68 παρουσία τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ε.Ε.Σ. κ.κ. Στεφ. Παντελίδου καὶ Σπ. Μαλασπίνα, τοῦ Γεν. Γραμματέως κ. Ε. Σπηλιωτοπούλου καὶ ἄλλων μελῶν τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ, συνεργατῶν αὐτοῦ Σαμαρειτῶν καὶ ἄλλων ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων. Ὁμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας Παροχῆς Βοηθείας κ. Ἰω. Φραγκιάκης, τονίσας τὴν ἀνθρωπιστικὴν δρᾶσιν τοῦ Σταθμοῦ καὶ ἐκθέσας τὰ πεπραγμένα τοῦ λήξαντος ἔτους. (Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύονται ταῦτα).

Ο ΜΕΓΑΛΟΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣ. «ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΦΟΞΙΩΣΙΝ» ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΚΑΙ Ο ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΤΟΥ

Την 20 Ιανουαρίου εις την αίθουσαν του Νοσοκομείου του Ε.Ε.Σ. ἐγένετο δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἰωάννου Κλήμη, Προέδρου τῆς ἐν Παρισίοις Ἑλληνικῆς Κοινότητος, καὶ τῆς κυρίας Κλήμη. Παρέστησαν: ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος, οἱ Ἀντιπρόεδροι κ. κ. Σπ. Μαλασπίνας καὶ Στ. Παντελίδης, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Ε. Σπηλιωτόπουλος, μέλη τοῦ Κεντρ. Δ. Συμβουλίου Ε.Ε.Σ. ἡ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σώματος Ἑλληνίδων Ἀφῶν κ. Ἐλευθερίου, Διευθυνταὶ ἰατροὶ τοῦ Νοσοκομείου Ε.Ε.Σ. κ. ἄ.

Ὁ κ. Κλήμη, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς Προέδρου τοῦ ἐν Παρισίοις ἀγαθοεργοῦ Σωματείου «Ἐνθάρρυνσις πρὸς τὴν ἀφοξίωσιν», ἀπένευμεν εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τὸν Μεγαλόσταυρον τῆς ἐν λόγῳ Ὁργανώσεως καὶ εἰς τοὺς κ. κ. Ἀντιπροέδρους τὸν Ταξίαρχον αὐτῆς, συνοδεύσας τὴν ἀπονομὴν μὲ προσφώνησιν ἐξαίρουσαν τὸ ἐπιτελούμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔργον.

Ὁ Πρόεδρος κ. Γεωργακόπουλος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν καὶ ὑπεγράμμισε τὴν ἐθνικὴν δρᾶσιν τοῦ κ. Κλήμη ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ.

Οἱ φιλοξενούμενοι ἐπισκέφθησαν τὸ Νοσοκομεῖον ξεναγούμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Μαλασπίνα καὶ τοῦ Γ. Διευθυντοῦ τοῦ Νοσοκομείου κ. Ἀγγελίδη. Ἐπηκολούθησε πρόγευμα εἰς τὴν αἶθουσαν ψυχαγωγίας τῆς Σχολῆς.

ΥΓΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ παρέχονται δωρεὰν καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως μαθήματα «Υγείας εἰς τὸ σπῖτιν». Τὰ μαθήματα διαρκοῦν ἐν δεκαπενθήμερον. παρέχονται συνεχῶς καθ' ὅλον τὸ ἔτος, εἶναι δὲ πρωῒνὰ ἢ βραδινά. Τὰ θέματα τὰ διδασκόμενα εἰς αὐτά εἶναι: «Περιποιήσις ἀσθενῶν εἰς τὸ σπῖτιν», «μητέρα καὶ βρέφος», «περιποιήσις ὑγιῶν βρέφους», «πρωτὰ βοήθειαι», «περιποιήσις ἡλικιωμένων». Ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες ἀπὸ ἡλικίας 14 μέχρις 65 ἐτῶν, ἀνεξαρτήτως γνώσεων, δύνανται νὰ παρακολουθήσουν τὰ μαθήματα. Πληροφορίαι εἰς Δρακοπούλειον Κέντρον Αἱμοδοσίας Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὁδὸς Ἀλκιβιάδου ἀρ. 4, τηλ. 819.391 ὥρ. 8 π.μ.-2 μ.μ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΝΤΩΝ

Ἀπὸ τῆς 29 λήξαντος στεγάζεται εἰς τὸν ἀ' ὄροφον τῶν Κεντρικῶν Γραφείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ (Λυκαβηττοῦ 1) ἐκθεσις λαϊκῶν ὑφαντῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως Κοζάνης. Ὅλα τὰ ἐκθέματα εἶναι χειροποίητα (τοῦ ἀργαλειοῦ), ἐξαιρετικῆς τέχνης καὶ κατάλληλα διὰ γυναικείας καὶ ἀνδρικές ἐνδυμασίας, παραπετάσματα, τραπεζομάνδηλα κλπ. Ἡ ἐκθεσις θὰ παραμείνῃ ἀνοικτὴ ἐπὶ δέμη-
νον.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Κατόπιν γνωματεύσεως τῆς Τάξεως τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπένευμε τὴν 28-12-1968 τιμητικὴν διάκρισιν εἰς τὸν αἰμοδότην κ. Σταθόπουλον. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ μας ἰδρύματος ἔχει ὡς ἑξῆς: «ἀπονέμεται ἔ π α ι ν ο ς εἰς τὸν κ. Δημήτριον Σταθόπουλον. Ὁ κ. Σταθόπουλος προσφέρει ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς τὸ αἷμα του εἰς διαφόρους ἀσθενεῖς. Πλεῖστοι τιμητικαὶ διακρίσεις ἀπενεμήθησαν ἤδη πρὸς τὸν κ. Σταθόπουλον ἐκ μέρους διαφόρων Ὑπουργείων, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, φιλανθρωπικῶν ὀργανώσεων καὶ δημοτικῶν συμβουλίων. Ὁ κ. Σταθόπουλος ἀποτελεῖ ἐξαίρετον παράδειγμα κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης».

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ (ἀποστ. εἰδῶν βοηθείας ἀπ' εὐθείας)

1) Δημ. Σχολ. Σγουροκεφαλίου Πεδιάδος Κρήτης, εἰς Δημ. Σχολ. Μικροῦ Περιστερίου Μετσόβου. 2) 2ον Δημ. Σχολ. Πατρῶν (Στρούμπεϊον) εἰς Δημ. Σχολεῖα Ἀραβωνίτσας, Σινανίων, Καλλιθέας, Ἀρμπούνων, καὶ Δουνέικων Πατρῶν. 3) Τὸ 37ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς τὰ Δημ. Σχολεῖα Ἀλεποχωρίου, Πόλιας καὶ Ἀδέλλα Διδυμο-

τείχου καὶ εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον «Ἀγία Τριάς» Ν. Λιοσίων Ἀττικῆς. 4) Ἡ Ἰδ. Σχολὴ Τηλ. Βασιλάκη Καλαμακίου Ἀττικῆς, εἰς Δημ. Σχολ. Μικροσπηλιάς Ἀρτης. 5) Τὸ 70ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Θηλ. Ἱερᾶς Ἀδελφότητος Ν. Λιοσίων Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον «Τὸ Σπίτι τῆς Στοργῆς» Γλυφάδος Ἀττικῆς. 6) Τὸ Γυμν. Σητείας Κρήτης εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Μυροίνης Σητείας. 7) Τὸ 43ον Δημ. Σχολ. Θεσσαλονίκης εἰς τὸ Νυκτερ. Δημ. Σχολ. τῆς Μακεδονικῆς Ἐκπαιδ. Ἐταιρείας Θεσσαλονίκης. 8) Τὸ Δημ. Σχολεῖον Πλατάνου Σάμου εἰς τὰ Δημ. Σχολεῖα 1ον καὶ 2ον Κλεπᾶ καὶ Περδικόβρυσης Ναυπακτίας. 9) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀσβεστόπετρας Ἐορδαίας εἰς Ἀγροτ. Ὁρφανοτροφεῖον Ἀρρ. Πτολεμαΐδος. 10) Οἱ Ἐρυθροσταυρίται τοῦ Δημ. Σχολ. Πηνειάδος Τρικάλων εἰς ἀπόρους συμμαθητὰς των. 11) Τὸ Δημ. Σχολ. Παλιοχωρίου Μετσόβου εἰς Ἀκριτικὸν Φυλάειον. 12) Τὸ Δημ. Σχολ. Λαγηνᾶ Διδυμοτείχου εἰς οἰκογενεῖας τῶν Τ.Ε.Α. Ἀλεξανδρουπόλεως. 13) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Κάμπου Χίου, σιγάρα καὶ γλυκίσματα εἰς στρατιῶτας Χίου.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ (ἀπ' εὐθείας)

1) Τὸ Δημ. Σχολεῖον Ροδοπόλεως Σιντικῆς δρχ. 430 διὰ σεισμοπαθεῖς Ἡπείρου. 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Σταυροδρομίου Γορτυνίας δρχ. 100 ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Μικροκάμπου Δράμας δρχ. 78,50 εἰς ἄπορον ἀσθενῆ τοῦ Σανατορείου Ἀσβεστοχωρίου Θεσσαλονίκης. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Πραστοῦ Κυνουρίας δρχ. 400 εἰς τὸ καταστραφέν ἐκ πυρκαϊᾶς Δημ. Σχολ. Πηγαδίου Κυνουρίας καὶ δρχ. 350 ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τοῦ Δημ. Σχολ. Μαραθέας Εὐρυτανίας. 5) Τὸ Δημ. Σχολ. Σωτηρίτσας Ἀργίας Λαρίσης δρχ. 50 εἰς ἀπόρους.

ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Τὰ Δημ. Σχολεῖα Ἀναρράχης Ἐορδαίας, Χουμερίου Ἡρακλείου Κρήτης, καὶ Παλιοχώρας Χαλκιδικῆς μᾶς ἀπέστειλον χαμομήλι καὶ ἄλλα φαρμακευτικὰ φυτὰ διὰ Νοση-

λευτικά καὶ Φιλανθρωπικά, Ἰδρύματα τῶν Ἀθηνῶν.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΙΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΕΙΣ Ἡπείρου - Δ. ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

1) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Κηφισιάς εἰς σεισμ. Πλατανούσης Ἰωαννίνων. 2) Τὸ 3ον Δημ. Σχολ. Καλαμακίου εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἡλιουπόλεως εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 4) Τὸ Ἐκπαιδευτήριον Ν. Κ. Μακρυγιάννη Ν. Σμύρνης εἰς σεισμ. Λεπιαίων Ἀρτης. 5) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ἡλιουπόλεως εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 6) Τὸ Ἰδιωτ. Δημ. Σχολ. Σιαμαντούρα Ἡλιουπόλεως εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 7) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἡλιουπόλεως εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 8) Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Ἡλιουπόλεως εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 9) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. «ΠΥΡΣΟΣ» Παλ. Φαλήρου εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 10) Τὸ Δημ. Σχολ. Σκάλας Ὠρωποῦ εἰς Δημ. Σχολ. Παλιοχωρίου Τρικάλων. 11) Τὸ 14ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Ἰωαννίνων. 12) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἀμφιθέας εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 13) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Παλαιοῦ Φαλήρου εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 14) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ἀμφιθέας εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 15) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Σπάτων Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Παχτουρίου Τρικάλων. 16) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ἀγ. Δημητρίου Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 17) Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Ἀγ. Δημητρίου Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 18) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ν. Ἐρυθραίας Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Πλατανούσης Ἰωαννίνων. 19) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Νέας Ἐρυθραίας εἰς σεισμ. Πλατανούσης Ἰωαννίνων. 20) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Ἀμαρουσίου Ἀττικῆς εἰς σεισμ. Μικροῦ Περιστερίου Ἀττικῆς. 21) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἄνω Λιοσίων Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Ἀγνάντων Ἀρτης. 22) Τὸ 98ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 23) Τὸ 58ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Παχτουρίου Τρικάλων. 24) Τὸ 21ον Δημ. Σχολ. Περιστερίου εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου.

25) Τὸ 9ον Δημ. Σχολ. Καλλιθέας εἰς σεισμ. Κράφης Ἰωαννίνων. 26) Τὸ 40ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Ἰωαννίνων. 27) Τὸ 18ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Ἰωαννίνων. 28) Ἡ Σχολὴ «Καλπάκα» Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Κράφης Ἰωαννίνων. 29) Τὸ 19ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μ. Περιστερίου Ἰωαννίνων. 30) Τὸ 9ον Δημ. Σχολ. Αἰγάλεω Ἀθηνῶν. εἰς σεισμ. Πλατανούσης καὶ Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 31) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Κρεατσούλη - Σταυράκη Γλυφάδας Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 32) Τὸ 12ον Δημ. Σχολ. Αἰγάλεω Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Πλατανούσης καὶ Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 33) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολ. Β. Κόντου Αἰγάλεω εἰς σεισμ. Πλατανούσης Ἰωαννίνων. 34) Τὸ 97ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 35) Τὸ 15ον Δημ. Σχολ. Αἰγάλεω Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Πλατανούσης Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 36) Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Αἰγάλεω Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 37) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Λεοντοπούλου Φιλοθέης Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 38) Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Χαλανδρίου εἰς σεισμ. Κράφης Ἰωαννίνων. 38^Α) Τὸ Νηπιαγωγεῖον Σπάτων Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Κουκουλιῶν Ἀρτης. 38^Β) Τὸ Δημ. Σχολ. Γλυφάδας Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 39) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἄνω Γλυφάδας Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 40) Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Ἀμαρουσίου εἰς σεισμ. Μικροῦ Περιστερίου Ἰωαννίνων. 41) Τὸ Δημ. Σχολ. Σταυροῦ Ἀττικῆς εἰς σεισμ. Μεγάλου Περιστερίου Ἰωαννίνων. 42) Τὸ Δημ. Σχολ. Ὠρωποῦ Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Νεραΐδας Τρικάλων. 43) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Πεύκης Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Πλατανούσης Ἰωαννίνων. 44) Τὸ 16ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Ἰωαννίνων. 45) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Κωνσταντίνου Ἀχαρνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Μηροφύλλου Τρικάλων. 46) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Κατρανίδου Χαλανδρίου εἰς σεισμ. Κράφης Ἰωαννίνων. 47) Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Δάφνης Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 48) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Γ. Πέτσου Ἀθηνῶν εἰς Δημ.

Σχολ. Παχτουρίου Τρικάλων. 49) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Ἐλευσίνος Ἀττικῆς εἰς σεισμ. Μικρ. Γοτίστης Ἰωαννίνων. 50) Τὸ 10ον Δημ. Σχολ. Περιστερίου εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου καὶ Μικροῦ Περιστερίου. 51) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ «Παλλάδιον» Ν. Σμύρνης εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 52) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Κωνσταντοπούλου Ἀμαρουσίου εἰς σεισμ. Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 53) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Μαρ. Γουδέλλη Ν. Φιλοθέης Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 54) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Β. Καργάκου Κηφισιάς εἰς σεισμ. Κράφης Ἰωαννίνων. 55) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Παιανίας Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Ἀγνάντων Ἀρτης. 56) Τὸ 22ον Δημ. Σχολ. Περιστερίου εἰς Δημ. Σχολ. Μεγ. Περιστερίου Μετσόβου. 57) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Β. Λύτρα Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 58) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Ἡλιουπόλεως Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 59) Τὸ Δημ. Σχολ. Καλαμακίου Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 60) Τὸ 3ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Ἀθηνῶν. 61) Τὸ 3ον Δημ. Σχολ. Δάφνης Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 62) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Πουρναρίου Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 63) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ἀγ. Σώστη Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 64) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Τερψιθέας Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 65) Τὸ 4ον Δημ. Σχολ. Ν. Σμύρνης εἰς σεισμ. Νεραΐδας Τρικάλων. 66) Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Μ. Γιαννοπούλου Γλυφάδας Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 67) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἀργυρουπόλεως Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Μικροσπηλιάς Ἀρτης. 68) Τὸ Δημ. Σχολ. Κρουονερίου Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Τετρακάμου Ἀρτης. 69) Ἡ Σχολὴ Μ. Τάφα Περιστερίου Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μικροῦ καὶ Μεγάλου Περιστερίου Μετσόβου. 70) Τὸ 104ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Μετσόβου. 71) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ν. Σμύρνης Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιαίων Ἀρτης. 72) Τὸ 4ον Δημ. Σχολ. Δάφνης Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 73) Τὸ Νηπιαγωγεῖον Ἀννης Ψαλλίδα εἰς

Δημ. Σχολ. Καταρράκτου "Αρτης. 74) Τό 9ον Δημ. Σχολ. "Ηλιουπόλεως "Αθηνών εις Δημ. Σχολ. Καταρράκτου "Αρτης. 75) "Η Σχολή Παπαδοπούλου "Αθηνών εις Δημ. Σχολ. Καταρράκτου "Αρτης. 76) "Η Σχολή Νεστορίδου Ψυχικού εις σεισμ. "Ανθοχωρίου "Ιωαννίνων. 77) Τό Δημ. Σχολ. Παραλίας "Αστροπύργου εις Δημ. Σχολ. Κράφης "Ιωαννίνων. 78) Τό 9ον Δημ. Σχολ. Δάφνης "Αθηνών εις Δημ. Σχολ. Καταρράκτου "Αρτης. 79) Τό 2ον Δημ. Σχολ. Περιστερίου εις σεισμ. Μικρού καί Μεγάλου Περιστερίου Μετσόβου. 80) Τό 3ον Δημ. Σχολ. Χαϊδαρίου "Αθηνών εις σεισμ. Πλατανούσης "Ιωαννίνων. 81) Τό 62ον Δημ. Σχολ. "Αθηνών εις Δημ. Σχολ. "Αετού Τρικάλων. 82) Τό "Εκπαιδευτήριον Μ. Μουτζουρίδου Γλυφάδας εις Δημ. Σχολ. Λεπιδιών "Αρτης.

(Συνέχεια εις τὸ ἐπόμενον τεύχος)

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πολλά είναι τὰ θέματα, κυρίως μεταξύ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ ἀγνοία τοῦ σοβαροτάτου κινδύνου, περιεργάζονται ἐγκαταλελειμμένα πολεμφοδία (χειροβομβίδες, νάρκες κλπ.). Γι' αὐτὸ τονίζομεν καὶ πάλιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιεργάζονται τέτοια ἀντικείμενα, οὔτε ν' ἀφήνουν ἄλλους νὰ τὰ πησιάζουν, ἀλλὰ, μόλις τὰ ἀντικρίξουν, νὰ εἰδοποιούν ἀμέσως τὴν πλησιέστεραν ἀστυνομικὴν ἢ στρατιωτικὴν Ἀρχήν.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ Ἐρυθροσταυρίτες μας ποὺ στέλνουν χειρόγραφα γιὰ τὴ στήλη συνεργασίας δὲν πρέπει νὰ γράφουν καὶ ἀπὸ τίς δύο ὕψεις τοῦ χαρτιοῦ, γιατί δυσκολεύουν τοὺς τυπογράφους. Διαβάζομε μόνον ὅσα κείμενα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὴν μιὰν ὀψιν.

Τέρεϊ. διδάσκει, καλλιεργεῖ τὸ καλλιτεχνικὸ συναίσθημα
Ο ΕΛΛΗΝ. ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
Κυκλοφορεῖ
εἰς 250.000 ἀντιτύπων

ΠΕΡΙΓΡΑΦΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ

1) "Η γενική κίνησης τοῦ Τμήματος Βοηθείας Ε.Ε.Σ. κατὰ τὸ 1967 ἀνῆλθεν εἰς 110.940 ἄτομα ἐναντι 108.636 τοῦ ἔτους 1966.					
2) Κίνησις καθ' Ὑπηρεσίαν					
α) Σταθμοὶ Πρώτων Βοηθειῶν	ἄτομα	97.882	ἐναντι	96.299	τοῦ ἔτους 1966
β) "Ακτινολ. "Ερστήριον	"	1.347	"	1.575	"
γ) Παροχὴ ἱατρικῶν ὁδηγιῶν διὰ τοῦ ἀσφυρμάτου δι' ἀσθενούντα μέλη παντοπόρων πλοίων ἐν πλῶ	"	351	"	315	"
δ) Παράκτιοι Σταθμοὶ διὰ λουομένων	"	2.581	"	2.426	"
ε) Πρόχειροι Σταθμοὶ	"	1.558	"	1.258	"
στ) "Επίδουρος-Φεστιβάλ	"	163	"	142	"
ζ) Μεταφερθέντες εἰς διάφορα Νοσηλευτικὰ "Ιδρύματα κλπ. τῇ αἰτήσῃ των	"	7.058	"	6.621	"
		110.940		108.636	Αύξησης 2,1 %

2) Κίνησις ἀσθενοφόρων

Κατὰ τὸ 1967 ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν 6 καινούργι ἀσθενοφόρα. Τὰ ἀσθενοφόρα τοῦ Σταθμοῦ διήνυσαν 557.694 χιλιόμετρα καὶ μετέφερον 47.795 ἄτομα εἰς ἐφημερεύοντα Νοσοκομεῖα, εἰς διαφόρους Κλινικάς, λοιπὰ Νοσ/κὰ "Ιδρύματα κλπ. ἐναντι 45.939 τοῦ ἔτους 1966.

3) Σχολὴ Σαμαρειτῶν

Κατὰ τὸ 1967 ἀπεφοίτησαν 57 Σαμαρεῖται, κατὰ δὲ τὴν σχολικὴν περίοδον 1967 - 68 φοιτοῦν 55 μαθηταί.

4) "Εκτακτος συνοπτικὴ ἐκπαίδευσις εἰς τὰς πρώτας βοήθειας.

α) Θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς

67 "Ιπτάμενοι Συνοδοὶ καὶ Φροντισταὶ τῆς "Ολυμπιακῆς "Αεροπορίας. 5 "Υπάλληλοι τοῦ Δήμου Παλαιῦ Φαλήρου. 50 "Υπάλληλοι τοῦ Ο.Τ.Ε.

β) Θεωρητικῶς

296 Μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Τροχαίας Χωροφυλακῆς.

35 "Αξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς.

5) Πρακτικὴ ἐξάσκησις εἰς τὰ "Ιατρεῖα τοῦ Σταθμοῦ 202 "Εφεδροὶ "Υγειον. "Αξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ "Εξηρᾶς καὶ "Αεροπορίας. 19 Μαθήτριά τῆς Σχολῆς Νοσοκόμων τοῦ Νοσοκομείου "Α' Ἀγγατὰ Κυριακοῦ.

13 Μαθήτριά τῆς Σχολῆς Νοσοκόμων "Επισκεπτριῶν Π.Ι.Κ.Π.Α.

10 "Αδελφαὶ Νοσοκόμοι ἐκ Κύπρου.

13 Μαθήτριά τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς "Αξιωματικῶν "Αδελφῶν Νοσοκόμων "Βασίλισσα Φρειδερίκη.

13 "Εθελονταὶ "Αδελφαὶ ἐξ "Επαρχιῶν πρὸς ἐκπαίδευσιν κατ' οἶκον νοσηλείας.

43 Μαθηταὶ τῆς Σχολῆς "Εμποροπλοιάρχων "Αστροπύργου.

12 "Ιατροί.

11 Φοιτηταὶ καὶ Φοιτήτριά "Ιατρικῆς.

6) Τὸ Τμήμα Βοηθείας Ε.Ε.Σ. ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς "Ημέρας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον δι' ἀναπτύξεως ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου ἐνὸς πλήρους Φορητοῦ Νοσοκομείου δυνάμει 50 κλινῶν, ὡς ἐπίσης μετέσχε διὰ τῶν ἀσθενοφόρων του καὶ Σαμαρειτῶν εἰς τὴν παρέλασιν ἐν τῷ Σταδίῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐπισήμου ἐορτασμοῦ.

7) "Απέστειλεν ἐν πλήρει ἐπηνδρωμένον Φορητὸν Νοσοκομεῖον δυνάμει 40 κλινῶν εἰς Γυάρον.

8) "Απέστειλεν ἐν πλήρει ἐπηνδρωμένον Φορητὸν Νοσοκομεῖον δυνάμει 75 κλινῶν εἰς "Ιορδανίαν πρὸς περίθαλψιν θυμάτων τοῦ πολέμου Μ. "Ανατολῆς.

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ ΚΙ Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΣ

Κορόιδεψε τὸ σπούργιτα τὸ πλουμιστὸ παγώνι:
— Φτωχούλια τὰ φτεράκια σου, φτωχούλια κ' ἡ ζωή.
— "Ο,τι μοῦ χάρισε ὁ Θεὸς μ' ἄρᾶσει καὶ με σώνει.
Κάλλιο με τὰ φτερούλια μου στὰ ὕψη νὰ πετάω,
παρὰ με τίς φτερούγες σου νὰ σέρνομαι στὴ γῆ.

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΜΕΝΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

σὰν ἄγνες ψηλὰ στὸν ἀέρα. Κι ἄρχιζε ὕστερα τὸ κυνηγητό, ποῖος νὰ πιάσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς «κλέφτες» αὐτοὺς, καθὼς τὰ λέγανε, κι ἔτσι τὸ περιφρονημένο φυτὸ χάριζε ἀπειρη διασκέδασι στὰ παιδάκια.

— Βλέπεις; εἶπε ἡ ἀχτίδα. Βλέπεις πόση χαρὰ δίνει καὶ πόσο τὸ ἀγαποῦν;

— Ναί, ναί, εἶπε ἀγέρωχα ἡ μηλιά. Καλὸ εἶναι γιὰ τὰ μωρά.

"Ηρθε τότε μιὰ γριά μ' ἕνα μαχαίρι κι ἔφαγε νὰ βρῇ πικραλίδες ποὺ δὲν εἶχαν ἀνθίσει. "Εκοβε τίς ρίζες τους χωριστὰ καὶ τὰ φύλλα τους χωριστὰ. Τίς ρίζες θὰ τίς πουλοῦσε καὶ τὰ φύλλα θὰ τᾶκανε σαλάτα.

— Χρήσιμο φυτὸ, καθὼς φαίνεται, εἶπε ἡ κλάρα, δὲν ἀνήκει ὅμως στὸν καλὸ κόσμον καὶ δὲν καταλαμβάνει τί θὰ πῇ ἰδανικὸ κι ὠραῖο. Γιατὶ ὑπάρχουν, βλέπεις, καὶ στὰ φυτὰ διακρίσεις.

"Η ἀχτίνα τῆς εἶπε ὅτι ὅλα του τὰ πλάσματα ὁ Θεὸς τ' ἀγαπᾷ ἔξισον κι ἡ δικαιοσύνη του κυβερνᾷ ὅλη τὴν οἰκουμένη.

— Λόγια, λόγια! ἀποκρίθηκε βιαστικὰ ἡ κλάρα. "Ο ἀφέντης μπῆκε κείνη τὴ στιγμὴ στὸ σαλόνι μαζί μ' ὅλην τὴν οἰκογένεια, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸν περίπατο. "Η μικρὴ κοντεσσίνα εἶχε ξεχάσει πᾶ τὴν ὠραία κλάρα. Βάδιζε σιγὰ καὶ προσεχτικὰ, καὶ κρατοῦσε με μύριες προφυλάξεις κατὶ ποὺ ἦταν τυλιγμένο μέσα σὲ φύλλα βελανιδιάς. "Εκλεισε πόρτες καὶ παρόθυρα γιὰ νὰ μὴ φυσᾷ ρεῦμα καὶ τῆς χαλᾶσε κείνο ποὺ κρατοῦσε. Σίγουρα, δὲν εἶχε δώσει τόσο μεγάλη προσοχὴ στὴν κλάρα τῆς μηλιάς, ὅταν τὴν εἶχε βάλει στὸ βάζο.

Μέριαισε λοιπὸν σιγὰ - σιγὰ τὰ φύλλα τῆς βελανιδιάς κ' ἔβγαλε — τί; "Ενα σποριασμένο ἄνθος ἀπὸ τὴν περιφρονημένη ἐκείνη πικραλίδα! Κι ὅλες οἱ προφυλάξεις ἦταν γιὰ νὰ μὴν πάρῃ ὁ ἀέρας κανένα ἀπὸ τὰ λεπτότατα κι ἀνάλαφρα ἐκεῖνα ξεφτίδια, ποὺ πετοῦν στὸν ἀέρα καὶ τὰ ὀνομάζουν «κλέφτες». Κι ἡ πικραλίδα εἶχε μείνει ἄθικτη καὶ μαζεῦτηκαν ὅλοι καὶ τὴ θαύμαζαν.

— Τί λεπτὸ κι ὠραῖο πρᾶγμα, εἶπε ἡ κοντεσσίνα. Θὰ φέρω ἀμέσως τίς μπογιές μου νὰ τὸ ζωγραφίσω στὸ ἴδιο πανί μαζί με τὴν κλάρα τῆς μηλιάς. Εἶναι καὶ τὰ δύο τόσο ὁμορφα!

Κι ἡ ἀχτίνα χάιδεψε τὴν πικραλίδα, χάιδεψε καὶ τὴν μηλιά, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ κοκκίνιζε ἀπὸ ντροπὴ, βλέποντας τὸ περιφρονημένο φυτὸ νὰ τὸ τιμοῦν ὅσο κι αὐτὴ.

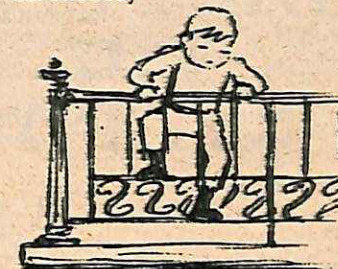
Μεταφρ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Στὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ ποτὲ μὴ σκαρφάζοντε καὶ πρὸς τὰ ἔξω ὕστερα τὸ σῶμα μὴν τεντώνετε,

γιατὶ λιγάκι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἂν κουνιθῆτε, πορεῖ στὸ πεζοδρόμιο, παιδιά μου, νὰ βρεθῆτε.
(Α.Β.) Ο ΠΑΠΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

"ΟΤΑΝ ΥΠΆΡΧΗ ΓΥΡΙΠΗ

Νὰ μὴν πολυκοιτάξετε φροντίστε ὅσο πορεῖτε, καὶ νὰ πλαγιαῖτε νωρὶς. Μὴν τὸ παραμελεῖτε.

Γαργάρες μ' ἁλατόνερο νὰ κάνετε στὸ σπύτι καὶ τακτικὰ ἀντισηπτικὸ νὰ βάζετε στὴ μύτη.

Σὲ χώρους πολυσύχναστους ποτὲ μὴν πλησιάζετε. Κι ἂν θέτε τὸ καλὸ σας, ἂν ἀδιαθετῆτε, χωρὶς στιγμὴ νὰ χάσετε, φωνάζτε τὸ γιατρό σας.

(Α.Β.)

Η ΓΙΑΓΙΑ

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 2)

παράλληλο βορείως τοῦ "Ισημερινοῦ, ἔχει δημιουργηθῇ ἕνας πολυάνθρωπος οἰκισμός, με νοσοκομεῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, με σχολεῖα, με δρόμους, με ἐγκαταστάσεις ὑδρεύσεως καὶ με τίς γραφικώτατες λαϊκὲς ἀγορᾶς, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τῶν ἀφρικανικῶν χωρῶν. "Ολόγυρα ἀπὸ τὸν οἰκισμὸ ἀπλώνονται καλλιεργημένα χωράφια, ποὺ ἔδωσαν κιόλα τὴν πρώτη πλούσια συγκομιδὴ. πηγὴ χαρᾶς γιὰ τοὺς πρόσφυγες καὶ ἐθνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους του ποὺ βοήθησαν τοὺς ξεριζωμένους νὰ ριζώσουν πάλι σὲ μιὰ φιλόξενη γῆ.

ΣΤ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Τὰ ελληνικά σχολεία τῆς νήσου ἐντάσσονται καὶ σήμερον, ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὸν καθολικὸν τοῦ ἐλληνισμοῦ ἀγῶνα. Πρωτοπόρα εἰς τὰς ἐθνικὰς ἐπιδιώξεις, πιστεύοντα εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, πιστὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς Ἰδέαν, θὰ ἀγωνισθοῦν μετὰ τοῦ ὅλου λαοῦ, πρὸς πραγμάτων τοῦ ἐθνικοῦ πόθου τῶν Πανελλήνων. Ἡ καλλιέργεια τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, ἡ καλλιέργεια τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἡ πίστις εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, οἷαν προάγουν τὰ ἐλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη, εἶναι ἡ κυρία ἀποστολὴ τῶν ἐλληνικῶν σχολείων.

Ἡ ἑλληνικὴ χαρακτικὴ

ΓΙΑΝΝΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΥ:
«Ἡ κουκουβάγια», ζωγραφία

λείων τῆς νήσου. Ἐν τῇ προσπάθειά των θὰ ἀποβῇ καρποφόρος ἡ ἐπίτευξις τῶν ἰδανικῶν των. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς ἐκπαιδευτικὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡγεσίαν, ἡ πειθαρχία καὶ ἡ προσήλωσις πρὸς τὸ καθήκον τοῦ Ἑλλήνος μαθητοῦ εἶναι

ἀκρογωνιαίος λίθος ἐξυπηρετήσεως τῶν ἐθνικῶν ἐπιδιώξεων. Ὁ Ἕλληνισμὸς εἶναι ἐνιαῖος καὶ ἀρραγής. Ἡ Κύπρος ἀπὸ τῆς ἡοῦς τῆς Ἱστορίας της ἀποτελεῖ τμήμα ἀναπόσπαστον ὅχι μόνον τοῦ ἐλληνικοῦ χώρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους. Διὰ τῆς ἐνότητος τῆς ἐκπαιδεύσεώς μας πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος διετηρήθη πάντοτε ὕψηλόν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ ὠδηγήθημεν πρὸς πνευματικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀνοδὸν. Δὲν θὰ ἀποστῶμεν σήμερον τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Διὰ τῆς πίστεώς μας εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα θὰ βαδίσωμεν ταχύτερον πρὸς τὸ τέρμα τῶν ἀγῶνων μας, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ εἶναι ἴσποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἑνωσις τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΑΠΠΟΣ

Μαθ. Λυκείου Τροπαίων-Γορτυνίας

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΦΥΤΕΥΟΥΝ...

Τὰ μικρὰ δενδράκια
βάζουν στὴ σειρὰ
τὰ καλὰ παιδάκια,
ὅλα μὲ χαρά.

Τὰ φυτεύουν τώρα
εἰς τὴν ἐξοχή.
Ἦλθε πάλι ἡ ὥρα,
ἦλθε ἡ ἐποχὴ.

Ὅταν θὰ ριζώσουν
φύλλα θὰ φοροῦν,
ἄνθη θὰ μᾶς δώσουν,
θὰ καρποφοροῦν.

Πάνω τους θὰ χτίζουν
τὰ πουλιὰ φωλιές
καὶ τὸ Θεὸ θὰ ψάλλουν
μὲ γλυκιᾶς λαλιές.

ΝΙΚ. Σ. ΧΡΟΝΗΣ
Διδάσκαλος

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Ἐχω ἀρκετὲς φίλες ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς, καὶ στὸ σχολεῖο ἔχω καὶ ἄλλες. Μὰ ὁ καλύτερός μου φίλος δὲν εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτές.

Ὁ καλύτερός μου φίλος εἶναι ὁ σκύλος μας ὁ Ἀζὼρ. Ὅπου πάω, ὅπου στέκομαι, κι αὐτὸς κοντά μου. Τρέχει πρῶτος καὶ μὲ ὑποδέχεται σὰν γυρίζω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ κινεῖ εὐχαριστημένος τὴν οὐρὰ του, σὰν κάτι νὰ θέλῃ νὰ μοῦ εἰπῇ. Τοῦ χαϊδεύω τότε τὸ κεφάλι κι αὐτὸς ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια. Τὸ καλοκαίρι πῆγαμε ἐξοχὴ σὲ μιὰ πολὺ γραφικὴ ἀκρογιαλιά. Τὰ πεῦκα ἔφταναν ὡς τὴ θάλασσα καὶ ἡ παραλία εἶχε μιὰ θαυμάσια ἀμμουδιά. Εἴχαμε καὶ τὸν Ἀζὼρ κοντά μας. Τί ὁμορφα πού περάσαμε! Κάθε μέρα, πού βουτούσα στὴ θάλασσα, κι ὁ Ἀζὼρ μαζί μου, πρῶτος καὶ καλύτερος. Καὶ μὲ πόση εὐκολία κολυμποῦσε ὁ φιλαράκος μου: Πῆγαινε πὺδ βαθιά ἀπὸ μένα καὶ ὅλο γύριζε καὶ μὲ κοίταζε.

Τ' ἀπογεύματα πηγαίναμε μὲ τοὺς γονεῖς μου περίπατο στὴν ἀκροθαλασσιὰ. Ὁ Ἀζὼρ πάντα μαζί μου, πότε μπροστά μας καὶ πότε πίσω μας. Κι ὅλο πηδοῦσε, κι ὅλο ἔτρεχε, γαυγίζοντας, πότε ἕνα πουλάκι, πότε ἕνα γλάρο.

Αὐτὸς εἶναι ὁ φίλος μου. Σᾶς ἀρέσει;

ΚΩΝΣΤ. ΧΑΪΤΙΔΟΥ

Ε' τάξ. Δημοτικοῦ Σχολείου
Προσωπιάτης

Ἡ ΓΑΤΟΥΛΑ

Εἴχα μιὰ μικρὴ γατούλα
πού τὴ λέγανε ἀσπροῦλα.
Κυνηγούσε ποντικᾶκια
καὶ στὸν κῆπο σπουργιτάκια.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΧΑΜΟΥ

Β' Τάξ. Δημ. Σχ. Ἐλάφου-Λαρίσης

Παρακαλοῦμεν ὅπως γίνῃ τὸ
ταχύτερον ἐξόφλησις τοῦ ὀφει-
λομένου ἀντιτίμου τοῦ Περιоди-
κοῦ, διότι ἡ χαμηλὴ τιμὴ αὐτοῦ
μόλις καλύπτει τὰ ἐξόδα ἐκδό-
σεώς του.

Μεγάλες μορφὲς τοῦ ἀρχαίου κόσμου

Ο ΓΑΛΗΝΟΣ

Τὸ 131 μ.Χ. γεννήθηκε στὴν Πέργαμο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Ἕλληνας ἱατροφιλοσόφους τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Κλαύδιος Γαληνός. Ὁ πατέρας του Νίκων, πού ἦταν πλούσιος καὶ πολὺ μορφωμένος ἀρχιτέκτων, τὸν ὠνόμασε Γαληνὸν, δηλαδὴ γαλήνιο, κι αὐτὸς τὸν ἐμόρφωσε ὡς τὰ 14 χρόνια του.

Δεκαπεντάχρονος ὁ Γαληνός, ἐσπούδασε φιλοσοφία στὴν πλατωνικὴ σχολὴ τοῦ Γαίου κ' ἔπειτα ἐφοίτησε σὲ διάφορες φιλοσοφικὲς σχολὲς τῆς Περγᾶμου, ἐνῶ συγχρόνως

ἐμελέτησε μόνος του τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους, τὸν Ἀριστοτέλη ἰδίως, πού ἰδιαίτερα ἐθαύμαζε.

Πολλὲς ἀρρώστιες τὸν ἐθασάνισαν κατὰ τὴν ἐφηβικὴ του ἡλικία. Μολαταῦτα δὲν ἔπαυε νὰ μορφώνεται. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, ἀληθινὸ πάθος, τοῦ ἐνέπνευσε ἡ ἱατρικὴ ἔμπιστη, γι' αὐτὸ κι ὁ πατέρας του πρὸς αὐτὴν τὸν κατήγυθνε καὶ πολὺ χρῆμα διέθεσε γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ νὰ προοδεύῃ στὸν κλάδο αὐτό.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του πῆγε στὴ Σμύρνη κ' ἐκεῖ ἐδιδάχθη Ἀνατομία ἀπὸ τὸν Πέλοπα καὶ τὸν Ἀλβῖνο. Ἐπειτα ἐταξίδεψε, στὴν Κόρινθο ἀρχικά, ὅπου καὶ παρηκολούθησε μαθήματα ἱατρικῆς σπουδαίων ἐπιστημόνων, ἔπειτα στὴν Κιλικία, τὴ Φοινίκη, τὴν Παλαιστίνη, τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου κ' ἔκανε ἀνατομικὲς ἐρευνες καὶ ἐξασκήθηκε σὲ

διάφορους ἄλλους κλάδους τῆς ἱατρικῆς.

Ἦταν 28 χρόνων ὅταν ἐγύρισε στὴν Πέργαμο κι ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ. Ἀπέκτησε μεγάλη πελατεία, ἀλλὰ καὶ πείρα, ἐφαρμόζοντας νέα θεραπευτικὴ μέθοδο γιὰ τὴ θεραπεία τῶν τραυμάτων καὶ τῶν νεύρων. Ἐξῆ χρόνια ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἐξ αἰτίας τῶν ἐμφυλίων ταραχῶν. Ἐπῆγε στὴ Ρώμη, ὅπου διεκρίθη γιὰ τὴν βαθειὰ ἀνατομικὴ καὶ ἱατρικὴ του μόρφωση, τὴ διαγνωστικὴ ἱκανότητα καὶ τὴν θεραπευτικὴ του δύναμη. Ἐγινε διάσημος. Δὲν ἐξασκοῦσε μόνο τὸ ἐπάγγελμά του, ἀλλὰ ἔκανε διαλέξεις πού τις παρακολουθοῦσε ὅλος ὁ μορφωμένος κόσμος. Ἀπέκτησε μεγάλη φήμη, πού προεκάλεσε τὸν φθόνον καὶ τὴν ἔχθρα τῶν συναδέλφων του. Ἐφυγε πικραμένος ἀπὸ τὴ Ρώμη, ὕστερα ἀπὸ τετραχρόνη διαμονὴ καὶ ξαναγύρισε, (τὸ 167) στὴν Πέργαμο, ἀφοῦ πρῶτα ἐπεσκέφθη τὴν Μακεδονία, τὴν Παλαιστίνη, τὴν Κύπρο καὶ τὴν Κρήτη, ἐμάζεψε πολλὰ δόγματα κ' ἐπλούτισε τίς φαρμακευτικὲς καὶ τίς θεραπευτικὲς του γνώσεις.

Λίγον καιρὸ μετὰ, τὸν ἐκάλεσε ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος Αὐρήλιος στὴν Ἀκυλία. Ὅταν ἐξέσπασε μιὰ φοβερὴ ἐpidemia, πῆγε μαζί μὲ τὸν αὐτοκράτορα στὴ Ρώμη καὶ προσέφερε τεράστιες ὑπηρεσίες στὸν πληθυσμό.

Ὅταν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἀπεφάσισε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Γερμανῶν, θέλησε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του, ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε λέγοντας ὅτι ὁ Ἀσκληπιός, πού ἐδεοῦσε τὸ ἀπόστημά του, ἤθελε στὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ Ρώμη. Τότε ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἀνέδωσε νὰ παρακολουθῇ τοὺς δυὸ γιουδῆς του, καὶ μετὰ τὴν ἐκστρατεία τὸν διώρισε ἀρχίατρο τῆς αὐλῆς.

Ἐμεινε πολλὰ χρόνια στὴ Ρώμη, ἐτιμήθη ὅσον ἐλάχιστοι μεγάλοι ἄνδρες, καὶ γέρος πιά ἐπέστρεψε στὴν Πέργαμο, ἀφοῦ πρῶτα πέρασε ἀπὸ τὴν Λήμνο κι ἐσπούδασε στὴν ἐκεῖ ἱατρικὴ σχολή, τὴν περίφημη «λημνιανὴ γῆν».

Στὴν πατρίδα του ἔζησε πολλὰ ἀκόμη χρόνια συγγράφοντας ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἐπιστήμων, φιλόσοφος καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ πόσα ἀ-

κριβῶς δὲν ξέρουμε. Ἄλλοι ἔγραψαν ὅτι πέθανε σὲ ἡλικία 80 χρόνων, ἄλλοι 110 καὶ ἕνας Ρωμαῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἔφθασε τὰ 140.

Ἡ συγγραφικὴ του παραγωγὴ ἦταν ἀνεκτίμητη. Ὑπολογίζεται ὅτι ἔγραψε 500 ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ ἄλλα 200 φιλοσοφικὰ καὶ φιλογικὰ, πού διεκρίνοντο γιὰ τὸ βάθος τοῦ στοχασμοῦ καὶ τὴ χάρι τοῦ ὕφους. Ἰδιαίτερη ἀξίαν ἔχουν τὰ σχετικά μὲ τὴν Ἀνατομία καὶ τὴν Φυσιολογία ἔργα του, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὠνόμασαν «Πατέρα τῆς Φυσιολογίας καὶ τῆς Γενικῆς Παθολογίας». Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ συγγράμματά του χάθηκαν ἀπὸ τὴν πυρκαγιά τοῦ ρωμαϊκοῦ ναοῦ τῆς Εἰρήνης κι ἀπὸ τὰ 100 πού ἐσώθηκαν πολλά, ὅπως πιστεύουν οἱ εἰδικοί, δὲν εἶναι γνήσια.

Διδάσκαλος Χ.
Ἀργός

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ ΜΟΥ

Ὁ παπούς μου, πού ἦταν ἕνας φημισμένος παλαιὸς ἀγωνιστής, ὅταν τῆχαινε νὰ ἔχη διάθεσι, μᾶς μάζευε κοντὰ στὸ παραγόνι τὰ χειμωνιάτικα θρόδια καὶ μᾶς ἔλεγε διάφορες ἱστορίες τοῦ καιροῦ ἐκείνου τῆς πρώτης ἐλληνικῆς βασιλείας. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ σᾶς ἀπηγηθῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ σᾶς κουράσω.

Περωνότας κάποτε (τὸ 1840, ἂν θυμᾶμαι καλά) ἀπὸ τὸν τόπο μας ὁ Ὀθων καὶ ἡ Ἀμαλία, σταμάτησαν σ' ἕνα γειτονικὸ μας χωριό. Οἱ χωρικοί, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν δήμαρχο, βγήκανε στὸ ἔμπα τοῦ χωριοῦ καὶ τοὺς ἔκαναν θερμὴ ὑποδοχή.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐρώτησε τὸν δήμαρχο ὁ βασιλεὺς:

— Πῶς εἶναι ὁ δῆμος σου;

— Ἀστὰ μεγαλειότατε. Σου τοῖνε, τοῦ ἀπάντησε, νομίζοντας ὅτι τὸν ἐρωτοῦσε γιὰ κάποιον ἐξαδέλφον τοῦ πού τὸν ἔλεγαν Δῆμο.

Ὁ Ὀθων, θέλοντας νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ καλύτερα αὐτὸ πού ρωτοῦσε, ἔσναε:

— Τὰ πράγματα τοῦ δήμου σου, πῶς εἶναι;

— Τὰ λισὰ χάθηκαν ὅλα ἀπὸ τὴ βαρχειμονιά, μεγαλειότατε. Τὰ χοντὰ ζωντανὰ βαστᾶνε καλούτσικα.

— Δὲν μὲ ἐννόησες; ὁ λαὸς πῶς ἔχει ὑπὸ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, θέλω νὰ μάθω.

— Ὁ λαὸς ἔγινε φέτος πὺδ φτηνὸς κι ἀπὸ τίς κόπες. Ἐπρεσε τόσο πολὺ χιόνι, πού τοὺς πᾶνονε ζωντανούς...

Ὁ Ὀθων στράφηκε μὲ δυσφορία κ' εἶπε στὸν ὑπάσπιστό του:

— Εἶναι λυπηρόν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐξεπαιδεύθησαν ἀκόμη.

Ὁ δήμαρχος πού ἔκουσε τίς δύο τελευταῖες λέξεις, διίστασε νὰ πῇ:

— Ὅσο γιὰ παιδείαν καὶ ματσόκι, φάγαμε τόσο ἀπὸ τοὺς ἐλλόπιστους τὰ

ΚΑΝΑΡΗΣ. Ξυλογραφία ΤΑΣΣΟΥ

Σάν προφητεία

ΕΝΑΣ ΞΕΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΝΑΡΗ

Πολύ πριν νά δοξασθή από τὰ ναυτικά του κατορθώματα ο πυρπολητής Κανάρης, έτυχε νά γνωρισθῇ μ' έναν ξένο περιηγητή. Αυτός ως έξής περιγράφει τὰ χαρακτηριστικά του ήρωος:

«Τό παράστημά του μ' εξαφνίασε. Ένα παράστημα έντελώς διαφορετικό από κάθε άλλον συμπατριώτη του. Ένα ασυνήθιστο συνταίριασμα ευφύιας και ζωηρότητας είχαν τὰ μάτια του, και μαζί και κάτι τό άγριωπό και τό κάπως άλλοπαρμένο, πού τό φώτιζε και τό γλύκαινε ή ζωγραφισμένη στό κάτω μέρος του προσώπου του άνδρική απόφασις. Μιά γαλήνη και αξιοπρέπεια, πού πολύ σπάνια σημαδεύει τίς φυσιγγωμίες των Χριστιανών της Ανατολής, ξεχώριζε τό σύνολο της όψης του. Ήταν φανερά από την φύσι προωρισμένος νά μεγαλουργήση και νά κυβερνήση τους συμπατριώτες του».

ΜΑΙΡΗ Μ.

Μαθ. Σχολής Μεταξά - Νίκολιτς

χρόνια της σιλαβιάς, πού μήτε τό σονλί σου...

«Η Άμαλία, πού παρακολουθούσε τήν... άσυνενοησία, θαρρώντας πως θα τὰ καταφέρη καλύτερα, παρενέβη:

—Ο βασιλεύς έννοει γραμμάτων παιδείαν.

—Έχω τρία παιδιά, κυρά βασίλισσα, κ' άλλα τόσα σσιάνια, ένεκα ο πόλεμος.

Ένας από την άκολουθία των βασιλέων δέν κρατήθηκε πιά:

—Α, μά είσαι χοντρός, κύριε δήμαρχε, είσε.

—Πού νά ιδής τόν άδερφό μου τό μικρότερο, τ' άπάντησε με μεγάλη άπάθεια ο δήμαρχος. Αυτός είναι πού χοντρός από μένα...

Μνηστει Ε. Ρ. ΑΝΙΣΤΗΣ Έρυστοσταυρίτης

* ΧΙΟΥΜΟΡ

«Η νοσοκόμα: Ο Στρατής του 9 λέει ήρθε για άμυγδαλές και τόν υπερδέφανε με τόν Στρατή του 25!

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΡΜΟΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΙΖ' Γυμν. Άρρ. Άθηνών

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΠΛΕΞΟ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. Δημοκρατία της Ν. Άμερικής. 2. Ωραϊόν άντος — Πρωτεύουσα Σκανδιναβικού θράτους. 3. Πόλις της Μ. Άσίας. κ. Τό πρώτο συνθετικό πυγμαχικού δρου — Δερμάτινη ταινία. 5. Η κέχη του κηπουρού, κοινώς κηπουρική. 6. Γαλλικόν μέτρον έπιφανείας — Σπρώξιμο. 7. Θεός των Άρχαίων Φοινίκων και Χαναναίων, κυρίαρχος της γῆς — Αίθιοψ φύλαρχος. 8. Άσίζευκα, χωρίς ταίρι. 9. Μόριον όρκου των Άρχαίων — Καθαρός. 10. Παραπόταμος του Ρήνου — Οι Άρχαίοι ήσαν μεγαλοπρεπείς — Δικά σου.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. Θεά των Άρχαίων Έλλήνων — Η πρωτεύουσα της Κούβας. 2. Κλονισμός (ξεν.) — Κωνοειδές άνοιγμα, στόμιον ή-φαιστείου. 3. Ίκανοποίησης των αισθήσεων, ήδυπάθεια — Πρώτη ποιότης. 4. Η ύπηρεσία ή διαχειριζόμενη τὰ μονοπωλιακά είδη. 5. Η τυπική μορφή των κλινομένων λέξεων, δηλούσα έν πρόσωπον ή πράγμα. 6. Άλκαλοειδές του φλοιού της Κίνας. 7. Ο κάτοικος των Ιονίων νήσων, ο Έπτανήσιος - Χρονικόν έπίρρημα της Άρχαίας. 8. Τὰ συναντούμε στο νησί — Όμοια σύμφωνα — Συνεχόμενα στο άλφάβητον. 9. Βρίσκονται μέσα στην σόλα — Ρέει στις φλέβες μας (Γεν.). 10. Υπήρξεν κατά την αρχαιότητα πρωτεύουσα της Περσίας — Χαϊ-δευτικόν Γυναικείου όνόματος.

ΜΗΝΑΣ ΑΓΑΠΙΟΣ Γυμν. Άμαρουσίου

ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤ' Λύκειον Άρρ. Νικαίας

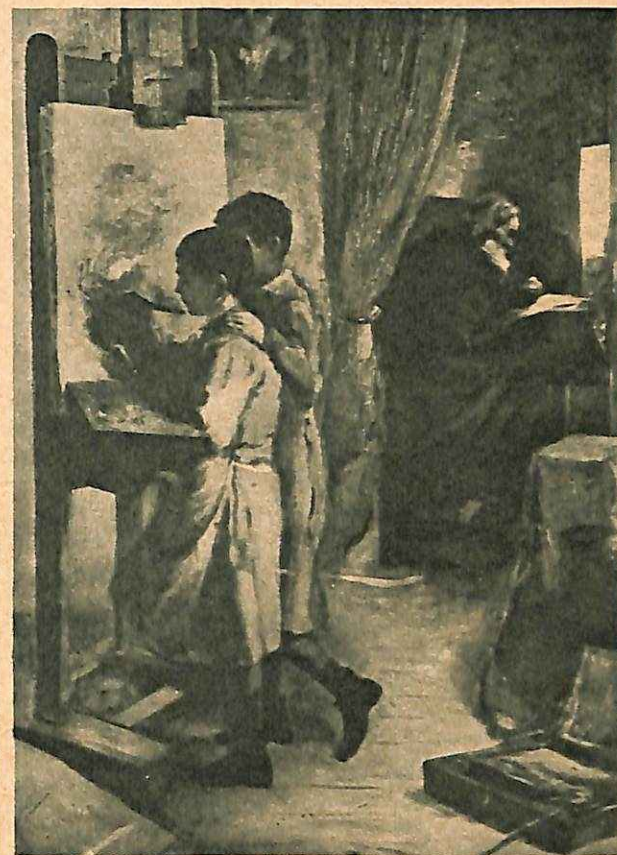
ΞΕΝ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΡΟΣΟΧΗ και τό ενδιαφέρον όλων των ύπευθύνων δια τό μέλλον της Έλληνικής φυλής πρέπει νά στραφή προς τόν θεσμόν της οικογενείας, διότι άφ' ένός μὲν ή εις αυτήν άνατροφή περιλαμβάνει όχι μόνον τό ήθος και την διάνοιαν του έλληνοπαίδος αλλά και τόν χαρακτήρα, και άφ' έτέρου διότι είναι τόσον στενά συνδεδεμένη ή οικογένεια προς την Πατρίδα, ώστε ή πρόοδος ή ή κατάρτισις της μίας είναι άδιασπástως ήνωμένη με την πρόοδον ή κατάρτισιν της έτέρας. Δέν πρέπει ποτέ νά λησμονήται, ότι ή πρόοδος της Κοινωνίας δέν είναι κατασκευάσμα ανθρωπίνης χειρός, ούτε έργον ποιās τινος μεγαλοφυΐας, αλλά δένδρον θαλερόν, τό όποιον έχει τās ρίζας του εκεί, όπου άνέβλυσεν ή ιδιότης μας ζωή, δηλαδή εις την καρδίαν των γονέων μας.

Πουθενά άλλου, όσον έντός της οικογενείας, δέν αναπτύσσεται τό αίσθημα, δέν αποκτώνται αι έξεις, δέν δέχεται ο χαρακτήρ τόν τύπον του καλού ή του κακού, του αγαθού ή του πονηρού. Έκ της πηγῆς δέ αυτής, της καλής ή κακής, άναβλύζουν αι άρχαι και τὰ δόγματα τὰ κυβερνώντα την κοινωνίαν. Απαύγασμα δέ της κοινωνίας είναι οι νόμοι των πολιτειών. Αί γνώμαι τās όποιās έδιδάχθησαν τὰ τέκνα εις την οικογένειάν των, αναφαίνονται όταν άνδρωθούν εις την κοινωνίαν και αποτελούν την κοινήν γνώμη. Ο οικιακός βίος είναι ο προθάλαμος, ή προπαρασκευή του κοινωνικού και συνεπώς είναι τό πρώτον σχολείον τό όποιον έπιδρά εις τόν πολιτισμόν, ή δέ έν τῷ οίκῳ άνατροφή άρχεται από αυτό τό λίκνον, διότι όπως έλεε ένας μεγάλος παιδαγωγός, στιγμή ένάρξεως της άνατροφῆς του παιδιού είναι ή στιγμή πού τό πρώτο μείδιμα κινεί τὰ χείλη του. Ο πρώτος διδάσκαλος του παιδιού είναι ή μήμησις — τό παράδειγμα. Τό παιδί δείχνει τόν πατέρα, όπως ή αύγή την ήμέρα, έλεγε ο Μίλτων. Εκεί εις τό λίκνον εύρίσκονται αι ρίζαι του ανθρώπου από τās όποιās θα βλαστήσουν τὰ σπέρματα του καλού και του κακού, τὰ αίσθήματα και συναισθήματα, τὰ όποια διαγράφουν τό ήθος όλοκληρου του βίου. Κατά την παιδικήν πρό παντός ήλικίαν, ή ψυχή είναι έπιδεκτική έντυπώσεων και εύδιάθετος εις τό νά θερμανθῇ από τόν πρώτον σπινθηρά ο όποιος ήθελε ριφθῇ εις αυτήν. Αί γνώσεις τότε εύχερέστερον συλλαμβάνονται και περισσύτερον παραμένουν. Η παιδική ήλικία όμοιάζει με καθρέπτην ο όποιος άνταναικῶ εις τόν μετέπειτα βίον τὰ ένδάλματα των εικόνων τὰ όποια προσέπεσαν εις αυτό κατά τās άρχάς του βίου. Η πρώτη χαρά ή λύπη, ή πρώτη έπιτυχία ή άποτυχία, σχηματίζει τό σχέδιον όλοκληρου του βίου.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΣΠΥΡΟΣ ΒΙΚΑΤΟΥ: Οι μικροί καλλιτέχναι

Η οικογένεια είναι τό πρώτον σχολείον και τὰ παιδιά γίνονται καλά ή κακά, αναλόγως της έποπτείας και των φροντίδων των όποιών έτυχον εις την οικογένειάν των. Αναθέσατε την άνατροφήν του παιδιού σας εις δούλον, έλεγε ένας αρχαίος συγγραφεύς, και έντός όλίγου διαστήματος θα έχετε δύο. Τό παιδί δέν έχει την δύναμιν νά άντισταθῇ εις τό νά μη μιμηθῇ πᾶν ό,τι βλέπει ή άκούει και πάντοτε αντιγράφει πιστώς τούς τρόπους, τās έξεις, την γλώσσαν και τόν χαρακτήρα των περι αυτόν.

Ένας εκ των μεγαλυτέρων παιδαγωγών όλων των εποχών λέγει ότι ή μητέρα είναι ο μαγνήτης όλων των καρδιών και ο πολικός άστήρ όλων των όφθαλμών. Άλλοι διδάσκουν τὰ γράμματα, αλλά μόνον ή μητέρα κατηχεϊ την ήθικήν, άλλοι πλουτίζουν τόν νοῦν του παιδιού, αλλά ή μητέρα είναι προωρισμένη νά διευθύνη την καρδίαν. Τό παιδί είναι κηρός μαλακός και εύπλαστος εις τόν όποιον ή μητέρα αφήνει τὰ ίχνη της. Όσονδήποτε και άν είναι υπέροχοι οι νόμοι και σοφοί οι θεσμοί μίας κοινωνίας, εάν αι οικογένειαι αι όποιαι την αποτελούν είναι διεστραμμένοι και διεφθαρμένοι, τότε θα έχομεν όπωσδήποτε μίαν κοινωνίαν βαδίζουσαν προς την κατάρτισιν. Ένώ άντιστρόφως εάν αι οικογένειαι μίας κοινωνίας είναι άδιάφθοροι και υγιείς, τότε και ή κοινωνία θα είναι υγιής, άδιάφθορος και ισχυρά.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ και κρατικά πλωτά νοσοκομεία. Ένα τέτοιο είναι το «Χέλγκολαντ». (Η Έλγολάνδη, όπως γράφεται στα ελληνικά, είναι περισσότερο ορθόκοπος, μέσα από τη Βόρεια Θάλασσα «αναδυόμενος» μεγάλος βράχος, κατοικημένος ως τόσο, παρά νησί· ανήκε άλλοτε στην Αγγλία και αυτή την πούλησε στη Γερμανία, πού άλλωστε ιδικό της έδαφος είναι, αφού γεωγραφικά σ' αυτήν ανήκει και Γερμανοί είναι οι κάτοικοί της). Το νοσοκομειακό λοιπόν αυτό πλοίο το έστειλε ο Γερμανικός Έρυθρός Σταυρός στο Βιετνάμ, όπου χρόνια τώρα συνεχίζεται ο πόλεμος του κομμουνιστικού Βορρά και του φιλελευθέρου Νότου. Το «Χέλγκολαντ» επιπλέον στο λιμάνι της Σαϊγκόν και οι γιατροί και οι αδελφές νοσοκόμες του άφωσιώθηκαν στην περίθαλψη και τη θεραπεία αρρώστων ή πληγωμένων Βιετναμέζων του άμαχου πληθυσμού.

Αξιωματικό παράδειγμα έδωσαν οι μαθηταί της βιοτεχνικής επαγγελματικής και ειδικής σχολής του Χόππελαου, κοντά στην πρωτεύουσα της Βυρτεμβέργης Στουτγάρδη. Οργάνωσαν έθελοντικών έρανο κ' έμάζεραν 800 γερμανικά μάρκα δηλαδή 6.000 δραχμές. Το ποσόν έστάλθηκε στη Γενική Γραμματεία του Γερμανικού Έρυθρού Σταυρού στη Βόννη, για να έμισχυθή το έργο του πλωτού νοσοκομείου «Έλγολάνδη» στο Βιετνάμ.

Και για να πληροφορηθή ο αναγνώστης κάτι περισσότερο για ό,τι αφορά τη μακρινή αυτή άσιατική χώρα που γειτονεί με το Σιάμ (σήμερα ονομάζεται Ταϊλάνδη), θα σημειώσουμε πως άλλοτε το Βιετνάμ ονομαζόταν Ίνδοκίνα και ήταν γαλλική αποικία. Κάτω από τη γαλλική διοίκηση ανθούσε και ευημερούσε, γιατί οι Γάλλοι είναι φημισμένοι ως οι καλύτεροι αποικισταί. Σήμερα ο τρομακτικός πόλεμος έχει εξαθλιώσει τη χώρα.

ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ ύπηρχε, συστημένη από ιδιωτική πρωτοβουλία, ή «Έλβετική Ένωσις βοήθειας στα παιδιά θύματα του πολέμου». Κάτω από την επείγουσα πίεσι της μεγάλης δυστυχίας του τελευ-

ταίου πολέμου ο Έλβετικός Έρυθρός Σταυρός έπηρε έπάνω τον την Ένωσιν αυτή, το 1942, και ίδρυσε το τμήμα «Έλβετικός Έρυθρός Σταυρός, βοήθεια του παιδιού». Στο καταστατικό του ο Ε.Ε.Σ. δέν περιελάμβανε τον κλάδο τούτο, παρά μόνον όσον αφορά το παιδί, το τμήμα «Έρυθρός Σταυρός των Νέων» πού, ως τόσο, έχει μάλλον μορφωτικό χαρακτήρα, τη διάδοσι δηλαδή της αποστολής του Ε.Σ. ανάμεσα στη νεολαία και τη μήνσή της στο ανθρωπιστικό του έργο.

Τώρα το τμήμα της βοήθειας για το παιδί έστράγασε, περιέθαλψε, έθεράπευσε, έθρεψε και ανέθρεψε περισσότερα από 182.000 παιδιά, προερχόμενα από πολλές ευρωπαϊκές χώρες κι όχι μόνον τούτο, αλλά έφρόντισε να συντρέξη και να περιβάλη παιδιά και έξω από την Έλβετία, στον τόπο όπου εύρέθηκαν. Η βοήθεια αυτή αγάλιασε πολλούς τομείς, ακόμα και την ίδρυσιν οίκων άνατροφής έλαιοματικών παιδιών κλπ. Το τεράστιο αυτό φιλανθρωπικό έργο ύπέρ του παιδιού συμπληρώθηκε πραγματικά μόλις το 1956. Από σχετικές πληροφορίες του περιοδικού «Έλβ. Έρ. Στ.» μαθαίνουμε πως οι άρχες κατοχής είχαν άπαγορεύσει κατά καιρούς, έπειτα από το 1942, τη μεταφορά στην Έλβετία παιδιών που είχαν ανάγκη περιθάλψεως. Τότε ή έλβετική οργάνωσις εγκαινίασε την άποστολή στην Ελλάδα ειδικών έφοδιοπομπών για παιδιά — θύματα του μεγάλου λιμού.

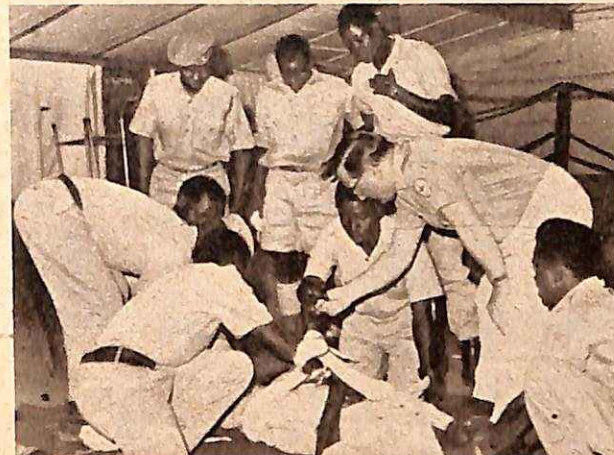
Έμβλημα του έργου τούτου για το παιδί είναι ή περίφημη φράσις του μεγάλου Παστέρ: «Έμπρός στο παιδί νοιώθω τρυφερότητα για ό,τι είναι και σεβασμό για ό,τι μπορεί να γίνη».

ΣΤΗ ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ, τη μακρινή νησιώτικη άγγλόφωνη χώρα, επικρατεί ζωηρή κίνησις ανάμεσα στις έρυθροσταυρικές οργανώσεις της νεολαίας. Σαράντα μέλη του Έρυθρού Σταυρού Νεότητος, προερχόμενα από 18 σχολεία, άγόρια και κορίτσια, έπέρασαν θαυμάσια παίζοντας και σκαρφαλώνοντας σε ψήλωμα, διασκεδάζοντας με άρχηγους που έβγχαν χαμένοι σε τυχερά παιχνίδια, συζητώντας, ακούοντας,

Εικ. 1. Στην κατασκήνωσι του Σαββατοκύριακου του Κέντρου Γουέιμπετ στο Γκάνς Μπούο.

σκολιάζοντας και κάνοντας άναφορά έπάνω σε πολλές άποψεις του προγράμματος της οργάνωσός των, ξεφλουδίζοντας λαχανικά και πλένοντας πιάτα. Πού τά έκαναν όλα αυτά; Η εικ. άριθ. 1 μάς τούς δείχνει στην «κατασκήνωσι του Σαββατοκύριακου» του Ε.Σ.

Εικ. 2. Ο κ. Τζώρτζ Μπόλτον μορφώνει οργανωτάς και επιθεωρητάς πρώτων βοήθειών στην Κέννα.

Νεότητος» στο Γουέιμπετ Σέντρ. Οι περισσότεροι άρχηγοί ήταν κάποτε μέλη της οργάνωσως νεολαίας ή είναι δάσκαλοι — άρχηγοί στα σχολεία τους. Τά

Εικ. 3. Πολλές χιλιάδες έθελοντικά και επαγγελματικά έργαζόμενων, προσφέρουν πρώτας βοήθειας εις θύματα θεομηνιών, δυστυχημάτων και ψυχολογικών εις αναπήρους και άνιάτους.

άγόρια και τά κορίτσια που αντιπροσώπευσαν τά εκπαιδευτήριά τους ήταν 11 έως 13 χρονών.

ΣΤΗ ΓΕΝΕΥΗ εκδίδεται με τον τίτλο «Πανόραμα» περιοδικό εικονογραφημένο για τίς ανακοινώσεις του Σύνδεσμου των Έρυθρών Σταυρών. Περιέχει πληροφορίες για την πολύπλευρη δράσι των έρυθρο-

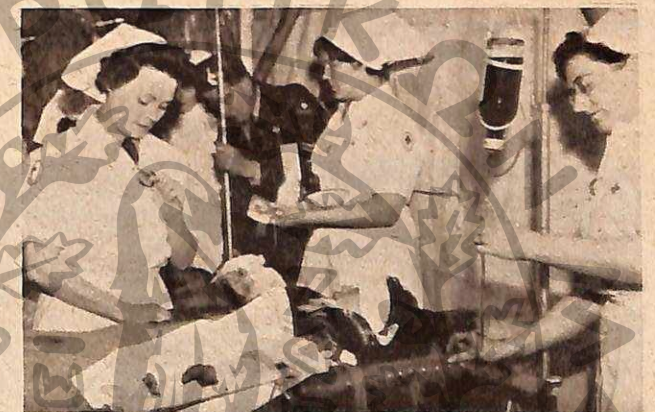
σταυρικών οργανώσεων, πού είναι πυρήνες πολιτισμού στις μακρινές χώρες των αυτοδιοικουμένων σήμερα ίθαγενών πληθυσμών. Ο Σύνδεσμος στέλνει στα διάφορα σημεία της γής έντεταλμένα πρόσωπα για την έφαρμογή του προγράμματός του. Η άπο-

Εικ. 4. Τά πρώτα συνεργεία παροχής βοήθειας του Ε. Σταυρού

στολή των άπεσταλμένων αυτών συνίσταται τόσο σε ύποδείξεις διοικητικής φύσεως, όσο και στην οργάνωσι μορφωτικών μαθημάτων γύρω από την παροχή πρώτων βοήθειών και την οικογενειακή υγιεινή. Η φωτογραφία δείχνει σχετική έκδήλωσι της παρουσίας έντεταλμένου στην άφρικανική χώρα Κέννα, στην Ανατολική Αφρική.

ΞΑΝΑΓΡΑΨΑΜΕ για τον Όλλανδικό Έρυθρό

Εικ. 5. Με τά σύγχρονα μέσα.

Σταυρό, που έάρτασε πέρυσι κατά τρόπον πανηγυρικό τά εκατόχρονα της λειτουργίας και της δράσεώς του. Οι τρεις φωτογραφίες που δημοσιεύουμε, δείχνουν ή μία την καθοδήγησι αναπήρων στην εκμάθησι διαφόρων τεχνών, οι άλλες δύο επιβλητική συγκριτική εικόνα της προόδου που συνετελέσθη μέσα σε εκατό χρόνια στην οργάνωσι του Έρυθρού Σταυρού της Όλλανδίας ειδικά, και, γενικά βέβαια, κατ' άναλογίαν σ' όλους τούς Έρυθρούς Σταυρούς των πολιτισμένων χωρών.

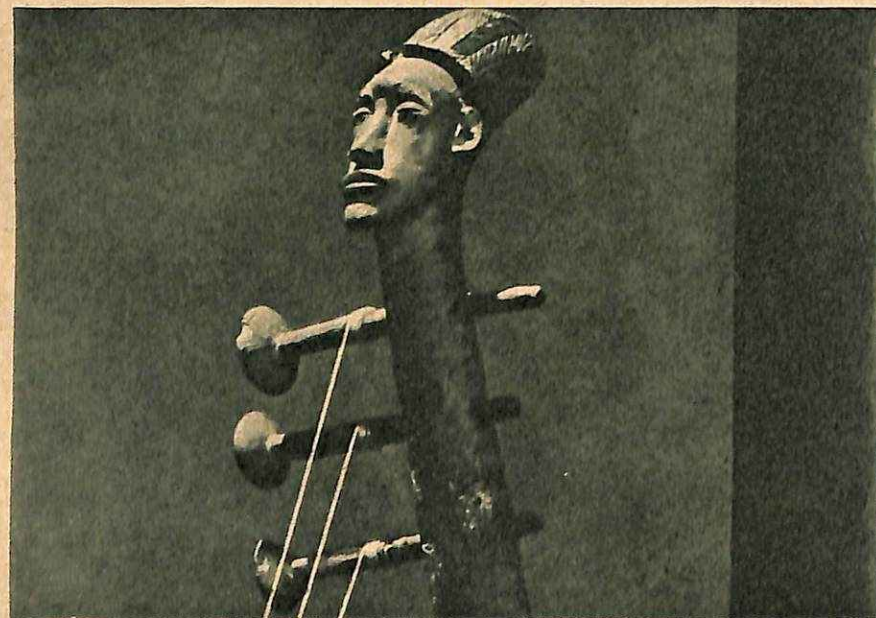
ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΚΕΡΑΜΙΚΗ

Τρικέφαλη προτομή που συμβολίζει τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Εὐρέθη τὸν παρελθόντα αἰῶνα στὴ Βόρειο Γαλλία.

ΚΟΓΚΟ

Παλιὰ ἄρπα ἐξαιρετικῆς τέχνης.

ΠΕΡΟΥ

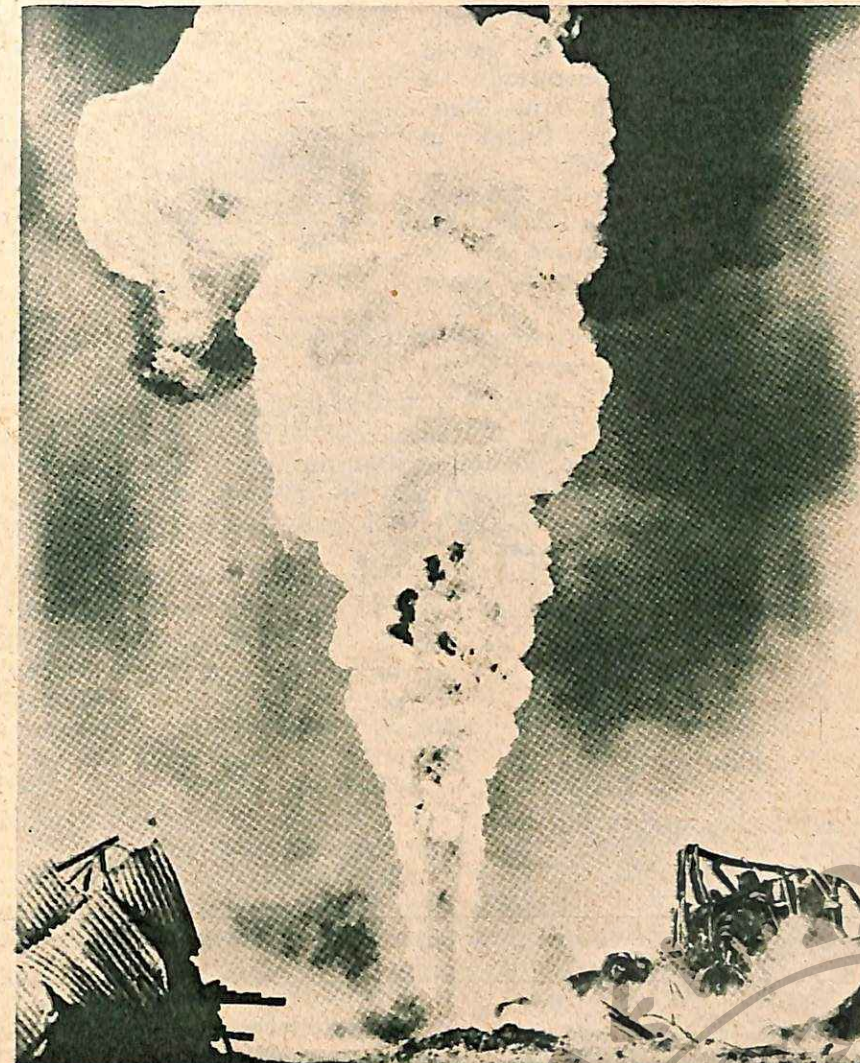
Ὁ θεὸς τοῦ πολέμου ζωγραφισμένος σ' ἓνα πήλινο βάζο.

«Ὁ ὕπνος». Πρωτότυπο δοχεῖο ἀπὸ ψημένον πηλὸ.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Τεράστιες φλόγες ἀπὸ πυρκαγιὰ που ἐξερράγη σὲ μιὰ πετρελαιοπηγή.

ΑΜΕΡΙΚΗ

Σκηνὴ ἀπὸ ἑνὸς κυκλοθέατρο.

(Οἱ φωτογραφίες ἐλήφθησαν ἀπὸ διάφορα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ «Ὁ Ταχυδρόμος»)

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Μι' ἄρρωστη ἀγελάδα στὸν κτηνίατρο...

ΕΛΛΑΣ

Ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Παρθενῶνος.

Μ Ε Ο Ι Κ Ο Γ Ε Ν Ε Ι Α

Μυθιστόρημα του Έκτορος ΜΑΛΟ

(5) "Οπου εμφανίζεται ο κ. Ζώρζ

— Είναι βαρύ τὸ καλάθι μου, γιαγιά, πρόσθεσε ἡ Ροζαλία.

— Καλά, εἶπε μὲ καλωσύνη ἡ γιαγιά της. Ἄφησε τὸ καλάθι σου κ' ἔλα νὰ πάρης τὸ φαί σου. Θὰ τὸ βρῇς ζεστό. Τῶχω στὸ φούρνο.

— Περμένε με ἐδῶ μιὰ στιγμή, Παυλίνα, κ' ἔφτασα, εἶπε ἡ Ροζαλία κ' ἔτρεξε μέσα.

Σὲ μιὰ μεριά τῆς αὐλῆς ἦταν στρωμένα πέντ' ἐξι τραπέζια, γιὰ μερικοὺς νοικάρηδες ποὺ ἔτρωγαν ἐκεῖ.

Κι ἅμα σὲ λίγο ἡ Ροζαλία γύρισε, κρατώντας δυὸ πιάτα μὲ ψητὸ καὶ πατάτες, πήρε τὴν Παυλίνα, κάθισαν μαζί σ' ἓνα τραπέζι καὶ τῆς εἶπε:

— Πῆρα μιὰ μερίδα καὶ γιὰ σένα. Θὰ σοὺ κάνω τὸ τραπέζι.

— Μὰ... ἔκανε ἡ Παυλινούλα.

— Ἀ, μὴν ἀνησυχῇς. Ρώτησα τὴ γιαγιά μου καὶ εἶναι σύμφωνη.

— Εὐχαριστῶ, Ροζαλία μου.

— Τῆς μίλησα καὶ γιὰ τὸ κρεβ-

βάτι ποὺ θέλεις νὰ νοικιάσης καὶ

συμφώνησε καὶ σ' αὐτό. Δὲν ἔχεις

παρὰ νὰ τῆς δώσης τὶς 28 πεντάρες

σου. Νά, ἐκεῖ μέσα εἶναι τὸ δωμάτιό

σου, εἶπε καὶ τῆς ἔδειξε μιὰ πόρτα

στὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Τὰ δυὸ κορίτσια ἄρχισαν τῶρα

νὰ τρῶνε μὲ μεγάλη ὄρεξη. Ἀλλὰ ἡ

Παυλινούλα, μ' ὄλο ποὺ προσπα-

θοῦσε νὰ μὴ φανῇ πεινασμένη, ρίχτη-

κε κυριολεκτικὰ στὸ φαί.

Σὲ λίγη ὥρα, ὅ,τι τελείωσαν κ' ἔλεγαν νὰ

σηκωθοῦν, ἀκούστηκε ἀπ' τὸ δρόμο ὁ θόρυβος

ἐνὸς μικροῦ ἀμαξιοῦ.

— Ἀν δὲν γελιέμαι, θὰ εἶναι ὁ κ. Ζώρζ, εἶπε ἡ

Ροζαλία.

Τὸ ἀμαξάκι στάθηκε τῶρα ἔξω ἀπὸ τὴν ξώ-

πορτα τῆς αὐλῆς. «Ἀ, μάλιστα. Αὐτὸς εἶναι»,

ξαναεἶπε ἡ μικρὴ τρέχοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Δυὸ πρόσωπα ἦταν μέσα. Ἕνας νέος ποὺ ὠδη-

γοῦσε, κ' ἓνας γέρος ἀσπρομάλλης μὲ ψάβινο κα-

πέλο, ποὺ καθόταν ἀκίνητος. Ἦταν ὁ κ. Ζώρζ

Παινταβουάν.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ροζαλία; εἶπε ὁ γέρος μόλις ἄκουσε

τὸ τρεχαλητό της.

— Ἐγώ, κ. Ζώρζ.

— Πῆς στὴ γιαγιά σου νάρθη, νὰ τῆς πῶ δυὸ

λόγια.

Σὲ πέντε λεπτά ἡ Ροζαλία εἶχε φέρει τὴ για-

γιά της.

— Καλημέρα σας, κ. Ζώρζ.

— Καλημέρα, Φρανσουάζ.

— Τί θέλετε;

— Θέλω νὰ σοὺ πῶ γιὰ τὸν ἀδελφὸ σου τὸν

Ὁμέρ.

— Ὁ Ὁμέρ,

εἶπε ἡ γιαγιά

Φρανσουάζ, εἶ-

ναι στὴν Ἀμιέ-

νη. Γυρίζει τὸ

βράδυ.

— Νὰ τοῦ πῆς,

πὼς ἔμαθα ὅτι

νοίκιασε τὴν αἰ-

θουσα τοῦ χοροῦ

γιὰ μιὰ συγκέν-

τρῶσι ἀλητῶν, καὶ δὲ

θέλω νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ συγ-

κέντρῳσι.

— Κι ἂν ἔχη ἀναλάβῃ ὑποχρέωσι;

— Νὰ τὴν ἀκυρώσῃ. Ἀλλιῶς μετὰ τὴ συγκέν-

τρῶσι θὰ τὸν στείλῳ περίπατο. Εἶναι ἓνας ἀπὸ

τοὺς ὄρους μας γιὰ τὴν αἰθουσα, καὶ θὰ τὸν τη-

ρήσω αὐστηρά. Δὲ μ' ἀρέσουν κάτι τέτοιες συγ-

κεντρώσεις.

— Ἐγιναν καὶ στὶς Φλεξέλλες.

— Τὸ Μαρακούρ δὲν εἶναι Φλε-

ξέλλες. Ἐχῶ καθῆκον ν' ἀγρυπνῶ

γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου μου,

καὶ κάτι τέτοια μὲ ἀνησυχοῦν πο-

λύ, νὰ πῆς τοῦ Ὁμέρ. Τ' ἀκουσες;

— Ἐ, γιὰ σου λοιπόν, Φρανσουάζ.

— Χαίρετε κ. Ζώρζ.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ροζαλία; ρώτησε

πρὶν ξεκινήσῃ ὁ κ. Ζώρζ.

— Ἐδῶ εἰμαι, εἶπε ἡ μικρὴ.

— Αὐτὸ εἶναι γιὰ σένα, τῆς εἶπε

ἐκεῖνος καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα πενηντα-

ράκι.

— ὦ, εὐχαριστῶ πολὺ, κ. Ζώρζ.

Καὶ τὸ ἀμάξι ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Παυλίνα δὲν ἔχασε οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα εἶπαν,

καὶ τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι τὸ ἀποφασιστικὸ

ῥυθμὸς τοῦ κ. Ζώρζ Παινταβουάν. Ἡ Ροζαλία δει-

χνοντας τῶρα τὸ πενηνταράκι στὴν Παυλίνα.

— Τὸ εἶδες; τὴ ρώτησε.

— Τὸ εἶδα, εἶπε ἐκείνη.

— Πρόσεξε ὅμως μὴν τὸ μάθῃ ἡ θεῖα Ζηνοβία.

Θὰ μοῦ τὸ πάρῃ γιὰ νὰ τὸ φυλάξῃ...

— Ἀ, ἔτσι;... ἔκανε ἡ Παυλινούλα. Μὰ δὲ μοῦ

λές, Ροζαλία... Ὁ κ. Ζώρζ δὲ σὲ γνωρίζει;

— Πὼς δὲ μὲ γνωρίζει, ἀφοῦ εἶναι νονός μου.

— Μὰ ρώτησε «ποῦ εἶναι ἡ Ροζαλία», ἐνῶ

ἦσαν πλάι του.

— Ἀχ, ναί... Γιατί δὲ βλέπει ὁ δυστυχισμένος...

— Δὲ βλέπει; Ἐἶναι τυφλός;... Εἶπε μὲ με-

γάλη ἐκπληξί καὶ συγκίνησι ἡ καλὴ μας ἡ Παυ-

λινούλα, καὶ τ' ἀθῶα, φωτεινὰ τῆς μάτια ἐθό-

λῶσαν ἀπὸ δάκρυα, ποὺ τοῦ κάκου ἀγωνιζότα-

νε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴ νέα τῆς φίλη.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ Β.

(Συνεχίζεται)

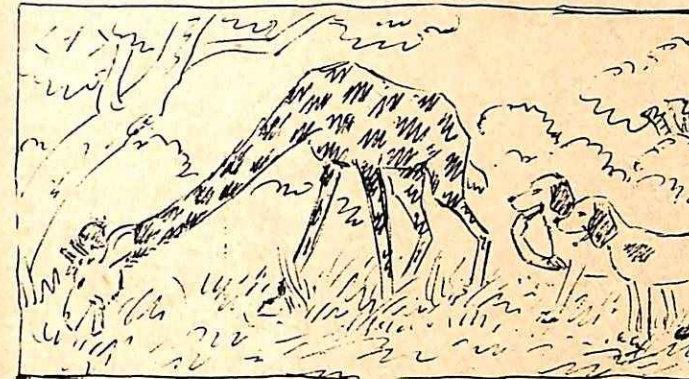
Ρίχτηκε στὸ φαί.

Ὁ κ. Ζώρζ.

Ἡ κυρὰ Παρδάλω κ' οἱ δυὸ σκύλοι

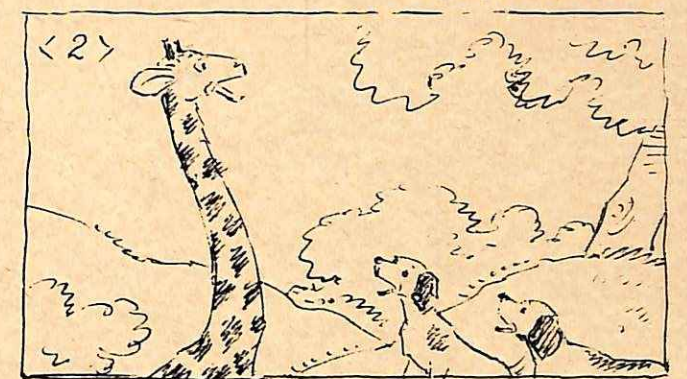
Στίχοι, σκίτσα Α. Β

Σ' ἓνα δασάκι μακρινὸ μαζί δυὸ σκύλοι ζούσανε καὶ τὴν Παρδάλω βλέποντας τὴν ἐπεριγελοῦσαν.

— Κοίτα, καλέ μου, ἓνα λαιμὸ ἢ δύστηνη ποὺ ἔχει!...

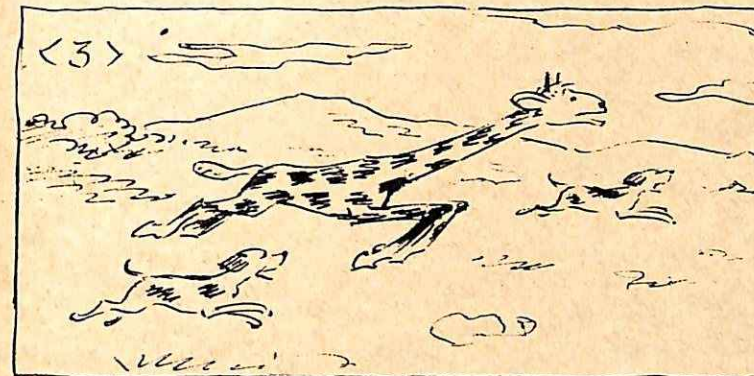
— Γὼ θὰ ντρεπόμουν γι' αὐτόν, μὰ τούτη... πέρα βρέχει.

Ἀξαφρα βλέπουν τὴν κυρὰ Παρδάλω κάποια μέρα νάχη τεντώσει τὸ λαιμὸ καὶ νὰ κοιτάξῃ πέρα,

στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα. — Τί τρέχει; τὴ ρωτᾷ.

— Λιοντάρια ἔρχονται πολλά. Θὰ φτάσουν ὅπου νᾶναι.

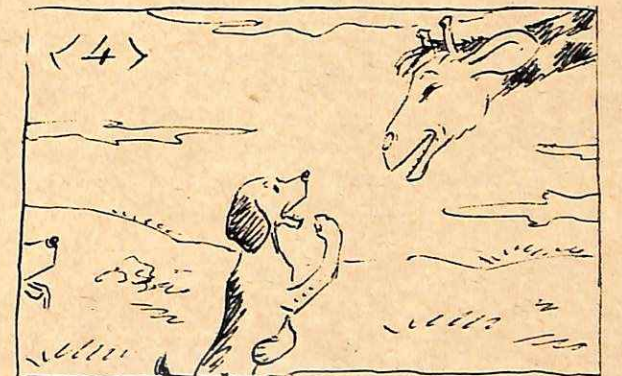

Ἀλλίμονό μας... — Μπρὸς λοιπόν. Κι ἀμέσως παίρνουν δρόμο

κι ὥρες καλπάζουν σὰν τρελλοὶ ἀπ' τὸν πολὺ τους

τρόμο... Ἐάφρον ἢ Παρδάλω σταματᾷ. Καὶ τὸ λαιμὸ τεντώνει,

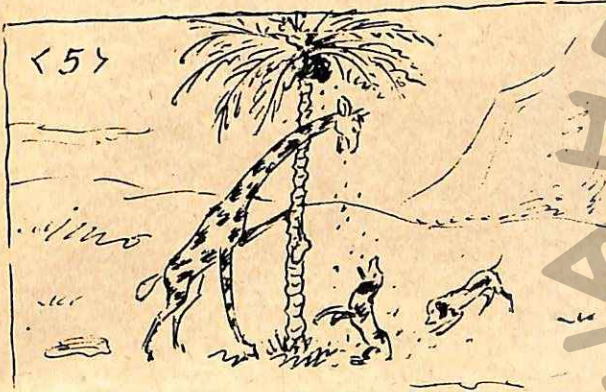
κοιτᾷ μακριὰ καὶ γελαστὴ στοὺς φίλους τῆς δηλώνει:

Ἀλλάξαν δρόμο τὰ θεριά. Ἐ, τώρα ἂς πᾶμε πίσω.

— Καλά, ὁ ἓνας ἀπαντᾷ, μὰ νὰ σοὺ ἐξηγήσω: Εἴμαστε ὥρες νηοτικοί, Παρδάλω, καὶ πενᾶμε.

Φαί δὲ βλέπω πονθενά. Τί ἄραγε θὰ φάμε;...

Ἐ, νὰ ἐκεῖ μιὰ χοιρομαδιὰ μὲ τόσα φρούτα πάνω! — Τὴν εἶδα, μὰ εἰν' ἐφτάφηλη... — Ἐγὼ τὴ βλέπω

νάνο. Καὶ στὸ λεπτὸ τοῦς πῆγε κεῖ, τέντωσε τὸ λαιμάκι τῆς

κ' ἔφαγαν, ὥσπου χόρτασε κι αὐτὴ κ' οἱ φιλαράκοι τῆς!

Μπράβο, τῆς λέν. Μὲ τὸ μακρὸ λαιμὸ καὶ τί δὲν

κάνεις! Βλέπεις μακριὰ καὶ νὰ σωθῇς ἀπ' τὸ κακὸ προφτάνεις!

Μὴ βασκαθῇς, πὼς τίς χοιρὲς τῶν χοιρομαδιῶν γν-

μῶνεις καὶ μιὰ χαρὰ τοῦς φίλους σου ἐνθὺς τοῦς τραπεζῶνεις!

Καὶ κάθε μέρα ἔστερα: Λαιμὸ σὰν τὴν Παρδάλω ἂς εἶχα, καὶ δὲ θάθελα στὸν κόσμῳ τίποτ' ἄλλο!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ

★ Μέτρο - Γκόλντουιν - Μάγερ

★ Γουώρνερ - Μπρός
και

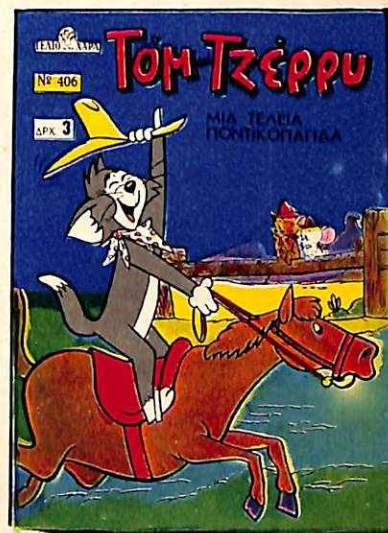
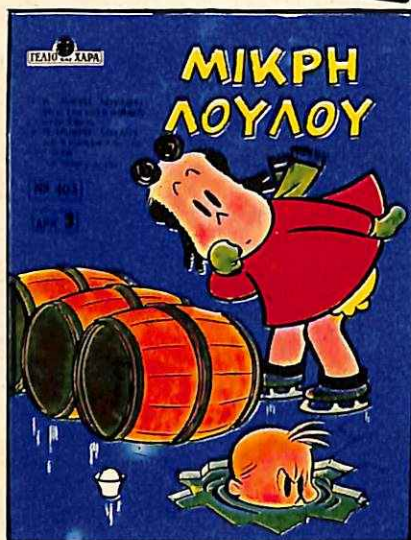
★ Γουέστερν Πρίντινγκ

Με ύπερηφάνεια, σ'ας παρουσιάζουν
τους αγαπημένους σας φίλους:

- Μπάγκς - Μπάννυ • "Ελμερ Φάντ • Ντάφτυ Ντάκ
- Μικρή Λουλού • Τάμπυ
- Τουήτυ και Συλβέστρο
- Τόμ και Τζέρρυ • Γκονζάλες

Και την υπόλοιπη κεφάλτη παρέα

Για διασκέδαση, μόρφωση
και ξεκούραση,
στο περιοδικό

ΓΕΛΙΟ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Ζητήστε το κάθε Τετάρτη
απ' τους έφημεριδοπώλες
και τα περίπτερα.

Κεντρική πώλησις: ΑΤΛΑΝΤΙΣ Α.Ε.

Καραή 8 - Αθήναι

ΜΕΓΑΛΟ ΣΧΗΜΑ • 3 ΔΡΑΧΜΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Μ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: "ΑΤΛΑΝΤΙΣ", ΚΟΡΑΗ 8 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 222.846